

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 11555

ANNA KARENINA

Leo Tolstoy

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER

AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אננא קארענינא

א רעאליסטישע שילדערונג איבער ליעבע, ליידענשאפט,
אייפערזוכט אונד זעלבסטמארד.

פון

גראף לעא טארסטאן

בעארבייטעט פון

ד. מ. הערמאלין.

היברו פאבלישינג קאמפאני

נעבען קאנאל סטריט.

52-50 עלדרידזש סט.

ניו יארק.

אננא קארענינא.

ערשטער מהיל:

קאפיטעל 1.

א טרויער איז געפאלען איבער דאס הויז פון דער פאמיליע אבלאָוסקי. דיא פרינצעססין האט ערפאָהרען פון איהר מאַן'ס ליעבעס־געשיכטע מיט דער פראַנצויזישער גאָוערנאַנטקע, אונד זיא האט בעשלאָסען ניט מעהר צו וואָהנען מיט איהם אונטער איין דאָך. זיא איז פערבליעבען אין איהר פרוּוואַט צימער דעם נאָנצען טאָג. ער איז ניט געווען אין דער היים, אונד זייערע קינדער, בעפרייעט פון אלע פליכטען, האבען זיך אַרום געיאָגט פון צימער צו צימער, זיך זעלבסט פּרענענדיג וואס עס האט געקענט פאסירען. דיא דיענערשאפט האט בעגריפען, אז א שטורם הייבט זיך אויף, אונד זייא האבען פערשטאַנען, אז עס איז בעסער ניט צו וואַרטען, אונד צווי האבען זייא איינציגווייז זיך ענטוואַנט פון זייערע שטעלען.

דער קראַך איז געקומען מיט אייניגע נעכט פריהער, ווען פרינץ סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש אַבלאָוסקי איז אהיים געקומען פון טהעאַטער, פּרעהליך אונד מונטער אונד איז געגאַנגען זעהן וואס זיין פרוי, דיא פרינצעסין, טהוט. זיא איז ניט געווען אין זאַלאַן אונד אויך ניט אין עמפּפאַנג־צימער, אָבער זיא יוכענדיג, האט ער זיא געטראָפּען זיטצענדיג אין איהר שלאָף־צימער, האַלטענדיג א בריעף אין דיא הענד, וועלכער האט דערצעהלט דיא גאַנצע געשיכטע. יא, דאָרט איז זיא געזעסען, אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען דער אויסדרוק פון פערצווייפלונג, שרעק, בעד ליידיגונג אונד שאַנדע.

„וואס בעדייטעט דאס?“ האט זיא געפרעגט מיט א ציטערענדרער

איהם ענטקעגען האַלטענדיג דעם בריעף.

סטעפאן אַרקאדעוויטש האט זיך אנפאנגט ניט געקענט ריהרען פון דעם פלאטין. אָבער אנשטאט נאכהער זיך צו פערטהיידענען, אָבלייקענען דעם ניט-אונד טערגעשריעבענעם בריעף, איהר צו בעטען אום פערצייחונג, האט זיך נאר בעוויזען א שפּאַטישער שמיכלעלע אויף זיינע ליפען, אונד ער האט געשוויצען.
דיא פרינצעסין האט אויסגעבראַכען אין א שטורם פאַרווירפע, ביטערע בעד לידינונג, אונד דאן איז זיא ענטלאָפּען פון דעם צימער. פון דיעזען מאַמענט אָן, האט זיא איהם מעהר ניט געוואָלט זעהען.

קאפיטעל 2.

אין א פריהמאָרגען, מיט דרייא טעג שפעטער, איז סטעפאן אַרקאדעוויטש אויפגעשטאנען פון זיין בעט, זיך אָנגעטהאָן דעם שלאָף-מאַנטעל, אונד געלאָזען רופען זיין דיענער.

מאַטוועי, איין אַלטער אנגעשטעלטער אין דער פאַמיליע, איז אריין אין צימער מיט א טעלעגראַמע אין האַנד. סטעפאן אַרקאדעוויטש האט דאס שנעל גע-עפענט.

„מאַטוועי,“ האט ער געזאגט, „מיין שוועסטער אַנגאַ אַרקאדעוויטש, וועט אָנקומען מאָרגען.“

„דאָנקען גאָט!“ האט דער אַלטער דיענער געזאגט, וועלכער איז געווען פער טרויעט מיט דיא פאַמיליען געהיימיסע, זיך דערמאָהנענדיג, אז זיין העררס שוועסטער וועט געוויס זעהען וויעדער אַלעס גוט מאַכען. דאן האט ער געפרעגט:
„וועט זיא קומען אליין אָדער מיט איהר מאן?“

„אליין. זעה דאס איהרע צימערן זאָלען זיין אין אָרדנונג, אונד געה ווייזען דער פרינצעסין דיעזע טעלעגראַמע.“

אָבער נאך איידער סטעפאן אַרקאדעוויטש איז פערטיג געוואָרען זיך אָנג צוציהען, האט מאַטוועי צוריק געקעהרט מיט דער טעלעגראַמע אין זיין האַנד.

„דיא פרינצעסין זאגט, אז זיא וועט באַלד פערלאָזען דיעזעס הויז, אונד וואס עס אנבעלאַנגט דיעזע טעלעגראַמע, קענט איהר טהון וויא עס פאסט אייך.“

סטעפאן אַרקאדעוויטש איז געשטאנען אייניגע אויגענבליקען אונד געשוויצען. דאן, יאמיכלענדיג, האט ער געפרעגט:

„אונד וויא געפעלט דיר דיא נאנצע געשיכטע, מאַטוועי?“

„איך דענק, מיין הערר, אז אַלעס וועט וויעדער קומען אין אָרדנונג.“

„קומען אין אָרדנונג?“

„אָהנע, צווייפעל, מיין הערר.“

„דענקסטו אזוי ? — אָד ! ווער איז דאָרט ?“ האט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש געפּוּרענט, הערענדיג יעמאַנדען אָנקלאַפען אין טהיר.

„איך בין עס, הערר,“ האט געענטפערט איין אנגענעהמע שטימע, אונד מאַטראָנאַ פּילאָמאַנאָווא, זיינע קינדער'ס אַמע, איז ערשיענען.

„וואס איז, מאַטראָנאַ ?“ האט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש געפּרענט. „וואס ווינשט איהר פּין מיר ?“

„איך ווינש, מיין דערר, איהר זאָלם אריין געהען צו דער מאַדאַם, אונד זיא בעטען אים פּערציהונג. איהר הערץ איז געבראָכען אונד זיא געפּינט זיך אין א שרעקליכען צושטאַנד. דאָ, מיין הערר, מוזט איהר דענקען אן אייערע קינדער...“ „אָבער זיא וויל מיך ניט צו לאָזען,“ האט סטעפאָן אַרקאָדיעוויטש געענטפּערט אונענטשלאָסען.

„איהר מענט וועניגסטענס פּראָבירען, מיין הערר ; דאס איז אייער פּליכט.“

„זעהר גוט, מאַטראָנאַ, איך וועל פּראָבירען. איהר קענט געהען. מאַטוועי ניב מיר מיינע קליידער אונד איך וועל מיך אָנציהען.“ מאַטוועי האט איהם שנעל אלעס דערלאנגט אונד אויף דעם אַלמען'ס געזיכט האט מען געקענט לעזען א מענע פּון גרויסער צופריעדענהייט.

קאפיטעל 3.

דאָריאָ אַלעקסאַנדראָווא, אָנגעצויגען אין איין איינפאַכעס מאָרנען-קלייד, האט אויסגעזעהען בלאס אונד אָבגעמאַגערט. מיט איהרע אויגען פּערדונקעלט פּון וויינען אונד שמערץ, איז זיא געזעסען געבען איין אָפענעם שרייב-טיש עפענענדיג דיא שופּלאדענס אונד בעטראַכטענדיג מעהרערע זאכען. זייט דרייא טעג האט זיא געדעמפּפט מיט צווייא פּינגען : דיא ערשטע, צו ענטלויפען אונד זוכען שומץ בייא איהר מוטער, אונד דיא צווייטע, צו טהון איהר פּליכט אונד פּערבלייבען בייא איהרע קינדער. אָבער דער וואונש, צו בעשטראפען אונד ערניעדריגען איהר מאַ, איז געווען אונגעהייער שטאַרק. דאן איז וויעדער ערשיענען דער געדאַנק איבער איהרע קינדער, וועלכע זיא האט אזוי געליעבט אונד זייא וויינען אזוי אונשולדיג. זיא האט זיך געטראכט, אַז זיא מוז אום וויא פּריהער דענקען אלס פּאַר זיך זעלבסט.

דיא טהיר האט זיך געפענט, אונד אָהנע זיא זאָל זעהן, האט זיא געפיהל'ט, אז איהר מאן איז אריין אין צימער. זיא האט שנעל פערמאכט דיא אָפענע שופ' לאדענס, אונד זיך אומווענדענדיג צו איהם, האט ער בעמערקט אויף איהר געזיכט דעם אויסדרוק פון שמערץ אונד ליידען.

„דאָללי!“ האט ער אויסגעשריען זיא רופענדיג בייא איהר פערצערטעמען נאמען. אין זיין שטימע איז געלעגען דער טאָן פון ערנידעריגונג אונד אונטער געבענהייט.

זיא האט אויף איהם געוואָרפען א שנעלען בליק אונד זיא האט איהם געזעהן וויא ער איז געשטאנען אונד פאָרנעשטעלט א בילד פון יונגענדיכער שעהנהייט אונד אָהן זאָרג.

„ער איז גליקליך אונד צופריעדען,“ האט זיא זיך געטראַכט, „וועהרענד איך בין אזוי אונגליקליך!“ איהר מויל האט זיך גערוועזן צוזאמען געצויגען. „וואס ווילסטו?“ האט זיא געפרעגט אין א קאלטען טאָן. „דאָללי!“ האט ער נאך אמאל געזאגט מיט א נייערדיגער שטימע, „אנא אַרקאדעיונא קומט מאָרנען.“

„דאס קימערט מיך ניט. איך קען זיא ניט עמפפאנגען.“ „אָבער דוא מוזט, דאָללי. עס איז נויטהווענדיג.“ „געה אוועק! געה!“ האט זיא געשריען מיט א געבראָכענער אונד שמערצ האפטער שטימע, אָהנע איהם צו קוקען אין געזיכט.

וויא רוהיג סטעפאן אַרקאדעיוויטש איז פון אנפאנג געווען, האט זיין פרויס ליידען אונד שמערץ איהם שטאַרק געריהרט אונד דיא טרערען האבען אָנגעפיללט זיינע אויגען.

„וואס האב איך געטהאָן, דאָללי?“ האט ער געפרעגט. „אום נאָטעס ווילען, וואס האב איך געזינדיג? קענסטו מיר ניט פערצייהען? קענען דיא 9 יאָהר פון אונזער פעהרייראטעטעס לעבען קיין ווירקונג האבען? ווען איך האב אפילו, אין א מאָמענט פון רייץ, אויפגענונג אונד...“

בייא דיעזע ווערטער האט זיא זיך צו איהם אומגעווענדעט אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען אין אויסדרוק פון שרעקליכען צאָרן. „געה אוועק!“ האט זיא געשריען, „געה! רעדט צו מיר קיין וואָרט דאָ ריבער!“

זיא האט זיך געוואָלט אויפהויבען אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער זיא איז צוריק געפאלען אין שטוהל אונד האט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין.

„ראָללי“ ווייטער אָננעפאנגען מיט א האלב־זויגענדיגער שטימע,
„אויב נאָמעס ווילען, דענק פֿי דיא קינדער; זייא זיינען דאָך נאר ניט שולדיג איד
בין שולדיג, איד אליין! איד ווי א עם נאנץ גוט, אונד איד פרעג דיך יעמט, זאג
מיר, וואס קען איד טהון מיר צו פערדיענען, אז דוא זאָלסט מיר פערצייען?“
נאך א פויזע האט זיא געענטפערט:

„דוא רעדסט פון דיא קינדער! — דוא, וועלכער האט זיא אימער בעטראַכ־
טעט וויא א שפיעלצייג! אָבער פיר מיר, זיינען זייא דיא נאנצע וועלט — אלעס,
יא, אלעס, פערשטעהסטו מיך? אָבער יעמט ווייס איין נאָט וואס איד קען טהון;
אויב איד זאָל זייא נעהמען מיט מיר, אָדער זייא לאָזען מיט זייער פאטער, וועלכער
איז ניט מעהר וויא איין אויסגעלאָסענער, איין אויסגעלאָסענער! נאך דעם וואס
עס האט פאָסירט, איז עס אונגעגליך מיר זאָרען ביידע צוזאמען לעבען. מין מאַן!
זייער פאטער!“ האט זיא אויסגעשריען: „ער האט צו טהון נעהאט מיט...“
„וואס זאָל איד יעמט טהון?“ האט ער זיא אונטערבראָכען האלבענדיג זיין
קאָפ אָנגעבויגען פאר שאַנדע.

„דוא עקעסט מיך!“ האט זיא געענטפערט מיט פעראַכטונג. „דיינע
טרערען זיינען פאָלש! דוא האסט מיך קיינמאל ניט געליעבט; עס איז ליגען,
קיינמאל ניט! דוא האסט קיין הערץ אונד קיין עהרע! פון היינט אָן אונד ווייטער,
ביסטו צו מיר א פרעמדער!“

ער האט צו איהר געבליקט האלב ערשטוינט אונד האלב דערשראָטען. ער
האט נאר ניט געקענט פערשטעהען וויא אזוי זיין ערניעדריגונג האט געקענט אזוי
אויפרעגען זיין ווייב, וועלכע איז נאך אלעמען, ניט מעהר וויא א פרויענצימער.
גראדע דאמאלס האט זיך געהערט דיא שטימע פון א קינד ווייגענדיג אין
צווייטען צימער. איהרע געזיכט־ציגע האבען זיך פלוצלינג געביטען; זיא האט
אביסעל געצענערט, אָבער זיא האט זיך שנעל אויפגעהויבען אונד געוואָלט ארויס
פון דעם צימער.

„ראָללי! הער מיך אויס איין וואָרט!“ האט ער געזאגט איהר נאכ־
געהענדיג.

זיא האט זיך אומגעווענדעט אונד געזאגט: „ווען דוא געהסט מיר נאך, דאָן
וועל איד רופען דיא דיענערשאַפט, אונד דיא קינדער וועלען אויך וויסען וואס פאר
א לומפ דוא ביסט! היינט פערלאָז איד דיך אויף אימער!“

זיא איז ארויס אונד העפטיג צוגעקלאַפט דיא טהיר הינטער זיך.
סטעפאן אַרקאדיעוויטש איז געבליעבען שטעהען פערטיעפט אין געדאַנקען.

אונד דאן ארויס לאָזענדיג א זיפן, איז ער לאנגזאם ארויס פון דעם צימער אונד איז אריין אין זיין אייגענעם צימער.

„מאטוועי,“ האט ער געזאגט צום דינער. „זעה דאס אלעס זאל זיין פאָר בערייטעט פיר מיין שוועסטער.“ מיט אייניגע מינוטען שפעטער האט ער פערלאָזען זיין הויז.

נאכדעם וויא פרינצעסין דאָללי האט געשטילט איהרע קינדער, האט זיא צוריק געקעהרט אין איהר צימער; זיא האט געהערט וויא איהר מאן איז אָועק געפאָהרען מיט דער דראָשקע.

„ער איז אָועק!“ האט זיא געמורמעלט זיך זעטצענדיג. „נאָרט ער מיך נאך אימער? בעטרינט ער מיך נאך אימער? — וואָרעם האב איך איהם ניט געפרעגט נאָך אָפען? ניין! מיר קענען וויעדער צוזאַמען מעהר ניט לעבען! אונד דאָך, וויא איז דאס מעגליך צו לעבען וויא צווייא פרעמדע אונטער איין דאָך? דאס איז שרעקליך! מיינ נאָט, וויא איך האב איהם אמאל געליעבט! אונד, וועה איז מיר, וויא איך לייעב איהם נאך יעצט! פיעללייכט איז עס נאר מיין אייגענער פעהלער, וואָרום איך האב איהם אָווי פיעל געליעבט —“

איהרע געדאַנקען זיינען אונטערבראַכען געוואָרען ווען מאַטראָנאַ פּיכאַמאַ נאָונאַ איז אריין אין צימער אום עפעס צו פרעגען איבער זיא קינדער.

קאַפיטעל 4.

אין דער געזעלשאַפט פון סט. פעטערסבורג אונד מאַסקוואַ, איז ניט געווען זיין איינציגער יונגער מאַן וואס זאָל נאך זיין אָווי פאָפולער וויא סטעפאַן אַרקאַד ריעוויטש. ער איז געווען שעהן, אימער מונטער אונד גוטמיטיג; ער האט מיט רעכט געקענט אָנרופען יעדען איינעם אלס פריינד, מיט וועלכען ער האט נאָר געשלאָסען בעקאַנטשאַפט. דורך דעם איינפלוס פון אַלעקסיס קאַרענינאַ, דער מאַן פון זיין שוועסטער אַנאַ, וועלכער איז געווען א פראָמינענטער מיניסטער, איז סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש געוואָרען דער פּרעזידענט פון אַ מאַסקווער געריכט־הויז. וועהרענד זיא דרייא יאָהר וואס ער איז געווען אין דיעזען אַמט, האט ער זיך פּערדיענט דעם רעספּעקט אונד אַכטונג פון יעדען איינעם וואס איז מיט איהם געקומען אין בעריהרונג.

אין דיעזען מאָרגען, ווען ער איז אריין אין געריכט־הויז, האט ער זיך באַלד פּערטעפּט אין זיין אַמט צוזאַמען מיט זיינע אנדערע קאָלעגען. נאך צווייא שטונדען

ארכייט, האט מען איהם געזאגט, אז א פרעמדער וויל איהם זעהן אונד ער ערווארטעט איהם אין זיין פריוואט צימער.

„אך, לעווין!“ האט ער אויסגעשריען מיט א ווילקאמענעם שמיכעל אריין קומענדיג אין צימער. „וואס פאר א נומער ווינט האט דיר אהער געבראכט? ביסטו שוין לאנג דא?“

„איך בין נאך וואס אָנגעקומען נאך מאַסקווא,“ האט דער אנדערער גע- ענטפערט. „אונד איך בין גלייך געקומען זעהן וואס דוא טהוסט.“

„אונד ניעמאנד איז מיר יעצט אזוי ווילקאמען!“ האט סטעפאן אַרקאַדיע ווייטש געזאגט פון דעם גאַנצען האַרצען. „אַבער דוא האסט מיר נאך ניט דערזעהלסט וואס דיר האט געמאַכט צו פערלאָזען דיא פרייע נאַטור אויף'ן לאַנד אונד קומען בעזוכען אונז ארעמע שטעדטישע איינוואָהנער.“

„איך וועל דיר שפעטער אלעס דערזעהלען, נאָר...“

„דאס הייסט,“ האט איהם סטעפאן אַרקאַדיעווייטש אונטערבראָכען, „אז פאר אַלעמען וועסטו עסען מיט מיר מיטאג. איך קען דיר ניט איינלאָדען צו מיר אהיים, ווייל מיין פרוי פיהלט עפעס נט נוט, אָבער אום דרייא אָהר בין איך פרייא אונד מיר וועלען בעזוכען גוריווע'ס האַטעל.“

„מיט פערנגיעגען,“ האט לעווין בעמערקט אביסעל רויט ווערענדיג. „קענסטו מיר ניט זאגען אויב דיא שערבאַטצקיס זיינען אין שטאָרט?“

סטעפאן אַרקאַדיעווייטש האט געשמייכעלט. ער האט געוואוסט שוין פון לאַנג, אז לעווין איז פערליעבט אין זיין שווענערין קיטטי, איבער דיא אויערן.

„אך, איך פערשטעה,“ האט ער געזאגט לאכענדיג. „איך דענק, אז דוא וועסט זייא טרעפען אין זאָלאָגנישען נארטען צווישען 4 אונד 5 אָהר. קיטטי לערענט זיך גליטשען אויף'ן אייז. ווען דוא ווילסט, קען איך אהין קומען דיר אָב- האַלען, אונד דאן געהען מיר עסען מיטאג. אָבער יעצט, געדענק, אז מיר מוזען זיך צוזאַמען קומען, אונד טהו ניט וויא דיין טבע איז, פערשווינדען צו ווערען אויף דייע ניטער אין קארעסינק.“

„גיי, גיי, האב קיין טורא ניט, איך בלייב דא. צום וויעדערזעהען.“

קאַפיטעל 5.

ווען אַבלאַוסקי האט געפרעגט לעוויןען דיא אורזאַכע פון זיין בעזוך אין מאַסקווא, האט לעווין זיך פערשעהמט אונד אויסגעמיעדען צו ענטפערן. ער האט ניט געזעגט זאגען: „איך בין געקומען אנטראגען דיין שווענער ט

סדר הייראטהען' — אונד דאָך איז דאס געווען דיא איינציגע אורזאכע פון זיין בענוך.

צווישען דיא צווייא פאמיליען פון לעווין אונד שערבאטצקי, האט שוין לאנג עקזיסטירט א גרויסע פריינדשאפט. קאנסטאנטין לעווין האט שטודירט אין דער מאַסקווער אוניווערזיטעט מיט דעם יונגען פרינץ שערבאטצקי, דאָלליס אונד קיטטי'ס ברודער, אונד אין שערבאטצקי'ס הויז איז ער דאן בעטראכטעט געוואָרען וויא איין אייגענער. זיינע עלטערן זיינען שוין געווען טויט, אונד דיא איינציגע קרובה, ואס ער האט געהאט, איז געווען א שוועסטער פיעל עלטער אלס ער. זיין דאמער בעקאנטשאפט איז נאָך בעשטאנען פון שערבאטצקי'ס דרייא טעכטער. צוערשט האט ער זיך פערליעבט אין דאָללין, דיא עלטסטע, אָבער דיעזער ראָמאַן האט זיך באַלד געענדיגט דערמיט וואס אַבלאָווסקי האט מיט איהר געהייראטעט, נאָך איידער ער האט צייט געהאט איהר צו ערקלערען ליעבע. דאן האט ער איבערגעטראגען דיא ליעבע צו דער צווייטער, נאטאליע, אָבער אויף זיא האט פריהער אויסגעכאפט דער בעריקמטער דיפלאָמאַט לוף. קיטטי איז נאָך דאמאלס געווען זעהר יונג. דער יונגער פרינץ שערבאטצקי, ווען ער איז ארויס פון דער אוניווערזיטעט, איז ער אריין אין דער מארינע אונד איז דערטרונקען געוואָרען אויף א רייע אין באלטישען ים. נאכדעם, האט זיך לעווין'ס פריינדשאפט מיט דער פאמיליע שערבאטצקי אביסעל אָבגעקיהלט. ער האט פערבראכט א יאָהר אויף דאס לאַנד נעבען זיינע גיטער, אָבער אזוי שנעל וויא ער האט נאָך אמאל צוריק געקעהרט נאָך מאַסקווא, האט ער וויעדער בעזוכט דיא פאמיליע שערבאטצקי, אונד דערזעהענדיג קיטטי'ן, האט ער בעשלאָסען, אז ער כוז מיט איהר הייראטהען.

לויט נאָך אלע וואַהרשיינליכקייטען האט עס ניט אויסגעזעהען עס זאָל זיין אירנענד וועלכע אורזאכע, ווארום לעווין זאָל ניט הייראטהען מיט פרינצעסין קיטטי. ער איז אלט געווען 32 יאָהר, געשטאמט פון א גוטער פאמיליע, בעזעסען מעהר וויא געוועהנליכעס פערמעגען — ווירקליך, עס האט נאר קיין בעסערער שידוך ניט געקענט זיין. אָבער לעווין איז געווען צו שטאַרק פערליעבט. קיטטי האט בייא איהם אויסגעזעהן זעהר הויך, איין ענגע, איין אירעאל, אונד ער האט זיך פאָרגעשטעלט, אז ער קען זיא נאר ניט עררייכען.

נאכדעם וויא ער האט פערבראכט 2 מאָנאַט אין מאַסקווא אונד זיך מיט איהר געזעהען כמעט יעדען טאָג, האט ער פלוצלינג בעילאָסען, אז עס וועט איהם אונמעגליך זיין זיא צו עררייכען, אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיינע גיטער.

„וואס בין איך,“ האט ער זיך אליין געפרעגט, „איין ערד־אַרבייטער ? עס איז אפילו אמת, איך בין רייך, אָבער נאך אלעמען, בין איך דאָך ניט מעהר וויא איין ערציהער פון בהמות, אונד זיא איז א געטטין!“

ער האט זיך אָנגעהויבען צו דערמאָהנען אן זיינע פריהעריגע פריינדע; איינער איז געוואָרען א פּאָלקאָוויט, א צווייטער דעם צאָר'ס אַדוואַנט, א דריטער א בעריהמטער פּראָפעסאָר, אונד א פיערטער א דירעקטאָר פון א באַנק, אָדער גלאַט א הויכער בעאַמטער וויא אַבלאָווסקי. אָבער טראָגן דיעזע פעהלער וואס ער האט אויף זיך אליין אויסגעפונען, האט ער דאָך, מיט אייניגע מאָנאַט שפעטער איינגעדעהן, אַז ער קען אָהן קיטטיין ניט לעבען. איבריגענס, האט ער זיך געטראַכט, ער וועט פּראָבירען, אונד ווען עס וועט געלינגען, איז געוויס גוט, אונד ווען ניט... דאָ ריבער האט ער זיך ניט געטרויעט נאכצודענקען פיעל. ער איז דערפאר נאך אמאל געקומען נאך מאַסקוואַ.

קאפיטעל 6.

וויא לעווין האט פערלאָזען אַבלאָווסקי, איז ער אוועק זיך זעהען מיט זיין שטיף־ברודער, סערגעי איוואַנאָוויטש קאָזניטשעוו. ער איז דאָרט עמפּפּאָנגען געדוואָרען מיט קאַלטער העפליכקייט, וועלכעס איז אימער געווען זיין ברודער'ס טבע.

„עס פרייט מיך דיך צו זעהען,“ האט סערגעי איוואַנאָוויטש געזאגט. „וועסטו דאָ לאַנג פּערבלייבען ? וויא געהט עס מיט דייע געשעפטען ?“

לעווין האט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז זיין שטיף־ברודער האט זיך נאנץ וועניג אינטערעסירט מיט ערד־אַרבייט אָדער דעם פרייז פון תבואה; איבריגענס איז ער אויך ניט געקומען צו איהם רעדען דאָריבער. ער האט זיך געוואָלט מיט איהם בעדראַטהען איבער זיינע הייראַטהס־אויסזיכטען אונד פרעגען זיין עצה. אָבער וויא לעווין האט געוואָלט אנפאנגען עפעס א געשפרעך, האט סערגעי איוואַנאָוויטש בעמערקט:

„ווייסטו, אַז אונזער ברודער ניקאָלאַי איז וויעדער דאָ ?“

ניקאָלאַי איז געווען לעווין'ס עלטערער ברודער אונד פּאָלגליך אויך סערגעי'ס א שטיף־ברודער. ער איז געווען א מענש פון א צווייפּעהלעראַפטען כאַראַקטער אונד ער האט שוין געהאט אויסגעבראַכט אונד פּערלומפט א היבשען טהייל פון זיין פּערמעגען, ניט דינקענדיג וואס שפעטער קען זיין.

„וואס רעדסטו ?“ האט לעווין געפרעגט אויפּגערעגט. „ניקאָלאַי איז דאָ !“

וויא אזוי ווייסטו דאס ?“

„פראָקאָפּי האט איהם געזעהן אויף דער גאס.“
דאָ! אין מאַסקוואַ? וואו איז ער? אונד לעווין האט זיך אויפגעהויבען,
נלייך וויא ער האט איהם שוין געוואָלט געהן זעהן.
„עס טהוט מיר לייד וואס איך האב עס דיר דערזעהלט,“ האט סערנעי
בעמערקט זעהענדיג זיין ברודער'ס אויפרעגונג. „איך האב געשיקט יעמאנדען אויס-
געפינען וואו ער געפינט זיך אונד איהם איבערנעבען א בריעף. דאָ איז זיין
ענטפער.“

סערנעי האט אַרויס גענומען א פאַפיר פון זיין שרייבטיש אונד דאס
איבעררייכט לעוויןען. דער לעטצטער, דערקענענדיג דיא האַנד־שריפט, האט
געלעזען:

„איך בעט דיך זעהר, דוא זאָלסט מיך צורוח לאָזען. דאס איז אלעס
וואס איך קען פער־אַנגען פון מיינע טהיייערע ברידער.“

ניקאָלאַי לעווין.“

קאָנסטאַנטין איז געבליבען שטעהן פאַר זיין ברודער סערנעי, מיט אַרונטער
געבויגענעם קאָפּ.

„עס איז זעלבסטפערשטענדליך, אז ער זוכט מיך אויפצורענען,“ האט סערנעי
אַנגעפאַנגען, „אַבער ער קען דאס ניט טהון. איך האב געוואָלט טהון אלעס מעגליכע
פאַר איהם, ווען ער וואָלט בענעטהיגט מיין הילפע.“

„יא, יא,“ האט לעווין איינגעשטימט, „איך ווייס דאס אונד איך דאַנק דיר,
ברודער. אָבער איך זעה איין, אז איך אליין מוז איהם געהן בעזוכען.“

„דוא קענסט עס טהון ווען דוא ווילסט,“ האט סערנעי געזאגט, „אַבער איך
וואָלט דיך ניט געראַטהען דוא זאָלסט עס טהון. עס איז ניט דערפאַר וואס איך
האב מורא, אז ער וועט זיך מיט אונז ביידע פערקריענען, אָבער עס איז בלויז צוליעב
דיר אליין. עס פאַסט ניט דוא זאָלסט זיך בעגעגענען מיט איהם. דוא קענסט איהם
נאר ניט העלפען.“

„עס איז מעגליך, אז דאס וואס דוא זאגסט, איז וואָהר, אָבער עס וועט דאָך
פערלייכטערן מיין געוויסען.“

„איך פערשטעה דיך ניט,“ האט סערנעי געזאגט אביסעל אויפגערעגט,
„אַלעס וואס איך ווייס, איז, דאס זייט אונזער ברודער'ס לעטצטע לומפער־יא —
אונד דוא ווייסט נאנץ גוט וואס איך מיין — דאַכט זיך מיר, אז איך האב מיטלייד
אויף אלע לומפען אונד שופטען פון דיעזער וועלט.“

„אַד! מיין גאָט, עס איז שרעקליך!“ האט לעווין בעמערקט.

נאכדעם וויא לעווין האט ערפאָהרען פון זיין ברודערס אַרעסע, וואס מער גע׳ים דיענער האט איהם איבערגעגעבען, איז ער אַרויס פון הויז מיט דער אַבזיכט איהם זאָפאָרט צו בעזוכען. ער האט אָבער געוועקסעלט זיין מיינונג, אונד בעד שלאָסען אָבצולענען דיעזען בעזוך ביז מאָרגען, אָדער ביז נאכדעם וויא ער וועט ערטיג ווערען מיט דער אַרבייט וואס האט איהם געבראַכט נאך מאַסקוואַ.

קאַפיטעל 7.

אונגעפעהר אום 4 אוהר, איז צוגעפאָהרען לעווין מיט א דראָשקע צום זאָ אַלאָגישען נארטען, אונד אויסשטייגענדיג מיט א קלאַפּענדעם הערץ, האט ער אָנגע- פאַנגען צו געהען אין דער ריכטונג פון דעם פערפרויענעם טייך, וואו מען האט זיך געגליטשט. ער האט געוואוסט, אז זי א איז דאָרט, ווייל ער האט געזעהן שטעהן אין פראַנט דיא דראָשקע פון דער פאַמיליע שערבאַטצקי.

געזעהנדיג האט ער זיך אליין פאָרווירפע געמאַכט דערפאַר וואס ער איז איבער- ראַשט אונד אויפגערענט. „זייא רוהיג! דוא דומקאַפּ!“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „וואס דאַרפסטו זיך אויפגעגען?“ אָבער וואָס מעהר ער האט זיך געוואַלט בעהעררשען, אַלץ מעהר גערועזן איז ער געוואָרען.

צוקומענדיג צום טייך אונטער א גרויסע מענגע מענשען, איז דער קליינער ניקאַלאַי שערבאַטצקי, קיטטיס א שוועסטער-קינד, איהם ענטקענען געלאָפּען אונד אַנגעפאַנגען צו שרייען: „אָך! אָט דאָ איז ער! דער בעסטער גליטשער פון רוסלאַנד! וויא לאַנג זייט איהר שוין דאָ? טהוט זיך נאָר שנעל אָן דיא גליטש- שיד; דאס אייז איז אזוי גלאַט וויא א שפּיענעל!“

„איך האב ניט קיין גליטש-שיד,“ האט לעווין געענטפערט, אָבער וועהרענד דעם האט ער אויך ערבליקט קיטטיין, איהר געזיכט פערפראַכט פון דעם פראַסט אונד דאס האט אויסגעדריקט יוגענד, קראַפט אונד שעהנהייט. איהרע גאָלדענע האאר האבען געפלאַטערט אין דיא שטראַהלען פון דער אונטערגעהענדע זון; אונד זיא האט זיך באַלד אָנגענומען אן איהר שוועסטער-קינד'ס האַנד אום ניט צו פאַלען.

ווען זייט איהר געקומען?“ האט זיא געפרענט ערבליקענדיג לעווינען אונד אויסשטרעקענדיג איהר האַנד.

„מיט א קורצער צייט צוריק — נעכטען, — ניין, היינט מיין איך,“ האט ער אַרויס געשטאַמעלט אונד איז נאך מעהר אויפגערענט געוואָרען וויא פריהער. „איך

בין נעקומען אייך בעזוכען... איך האב נאר ניט געוואוסט, אז איהר קענט זיך גליטשען אונד נאך אזוי גוט דערצו..."

זיא האט צו איהם געבליקט, גראדע וויא זיא האט געוואלט אויסגעפינען דיא אורזאכע פון זיין אויפרעגונג.

"איך דאנק אייך פאר דעם קאמפלימענט," האט זיא געענטפערט, "איבער הויפט ווען ער קומט פון דעם גרעסטען גליטשער אין רוסלאנד." זיא האט דאבייא אָבערטרייסעלט דעם שנעע מיט א פאאר שטיקלעך אייז פון איהר מוף.
"איך האב אמאל זעהר געליעבט זיך צו גליטשען," האט ער דאן געזאגט.

"ווארום אלזא זאלט איהר ניט אָנציהען א פאאר גליטששיך אונד מיר זאלען זיך צוזאמען גליטשען?"

"איך וועל עס געוויס טהון - באַלד," האט ער געענטפערט ערפרייט זיך שנעל אָבוענדערנדיג אום צו קריענען א פאאר גליטששיך.

ווען קיטטי האט איהם געגעבען איהר האנד אום זיך צו גליטשען מיט איהם, האט ער געשפירט, אז ער איז אין זיעבעטען הימעל.

"איך וועל מיך ערשט יעמצט גוט אויסלערנען, מיט אייך," האט זיא געזאגט.
"עפעס האב איך מעהר פערטרוען זיך מיט אייך צו גליטשען."

ער האט עפעס געשטאמעלט אונד זיך אָנגעפאנגען מיט איהר צו גליטשען. דאן האט זיא איהם צוגעפיהרט אונד פאָרגעשטעלט פאר מאַדמאָזעל לינאָן. איהר פראַנצויזישע גאָוערנאַנטקע, וועלכע איז ביז יעמצט געשטאנען פון ווייטען אונד שטאַרק הנאה געהאט פון קיטטי'ס אונטערהאַלט.

דיא גאָוערנאַנטקע, איין עלטערע אונד גוטע דאַמע, האט זעהר פריינדליך געוואונשען לעווינען ווילקאָמען.

"געדענקט איהר, לעוויין," האט זיא אָנגעפאנגען, "ווען אונזער קיטטי איז געווען א קליין מיידעל, אונד יעמצט, זעהט ו!"

לעוויין האט געשמיכעלט מיט פערנדיגען בליקענדיג צו קיטטי'ס ענט-וויקעלטע פיגור.

"יעמצט, קינדער," האט זיא ווייטער געזאגט, "געהט, גליטשט זיך ווייטער. לערנט אויס קיטטי'ן זיך שנעל צו גליטשען?"

לעוויין האט וויעדער עפעס ארויס געשטאמעלט, אונד זיך אָבוענדערנדיג מיט קיטטי'ן, האט זיא איהם געפרעגט:

"ווערט אייך ניט נמאס דאס לעבען אויף'ן לאַנד?"

„ניין,“ האט ער געענטפערט אין א רהיגען טאָן, „איך בין אימער בער
שעפטיגט.“

„אונד וויא לאנג דענקט איהר דאָ צו פערבלייבען?“

„איך ווייס ניט, ווירקליך איך ווייס ניט.“

„איהר ווייסט ניט? ווער דען ווייס?“

„עס היינט אלעס אָב פון אייך ו!“ לעווין האט אויסגעשפראַכען דיא לעמזטע
ווערטער, אָהנע ער זאָל זיך קענען בעהעררשען. דאָן איז ער געבליעבען שטעהן וויא
בערווישט פון זיינע אייגענע ווערטער. קיטטי האט זיך אָבגעווענדעט אונד זיך שנעל
צוגעגליטשט צום קלוב-הויז, אום זיא זאָל קענען אויסציהען איהרע גליטש-שיך.

„איז דאס מיין שולד?“ האט זיא זיך געטראַכט. „האב איך איהם דען
ערמוטהיגט דערצו? איך ווייס ניט, דאכט זיך איך ליעב איהם ניט, אונד דאָך
בין איך זעהר גערן צו זיין אין זיין געזעלשאַפט. ער איז אזוי עדעל אונד גוט. אָבער
ווארום האט ער דאס געזאגט?“

לעווין, זעהנדיג קיטטי'ן נעבען איהר מוטער, האט ער שנעל אויסגעצויגען
זיינע גליטש-שיך אונד איז אויך צוגעגאנגען.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהן,“ האט דיא אַלטע פרינצעססין געזאגט
איהם געבענדיג איהר האַנד. „מיר עמפאָנגען דאָנערשטאג בעזוך, וויא איהר
ווייסט.“

„פיערלייכט הייטע אבענד?“ האט ער געפרעגט.

„עס וועט אונז פערנגיגען מאכען אייער בעזוך,“ האט זיא געענטפערט מיט
א קאלטען טאָן.

קיטטי האט זיך זעהר געערגערט פון איהר מוטער'ס טאָן, אונד זיך אומזעהר-
דענדיג צו לעווין, האט זיא איהם געגעבען דיא האַנד אונד בעמערקט: „צום
וועדערזעהן, אַלזאָ ו!“

וויא דיא דראַשקע מיט דיא דאָמען איז אַוועק געפאָהרען, האט לעווין דער-
זעהן סטעפאָנען אריין קומען אין גארטען. קיטטי'ס לעמזטע ווערטער אָבער, „צום
וועדערזעהן, אַלזאָ ו!“ האבען געקלונגען וויא דיא זיסעסטע מוזיק אין זיינע אויערן,
וועהרענד ער איז ענטקעגען געגאנגען זיין פריינד.

„ווען דוא ביסט פערטיג, קענען מיר שוין געהן,“ האט סטעפאָן געזאגט. „דוא
האסט גוט געטהאָן וואס דוא האסט געהייסען דיין איזוואַסמשיק וואָרטען, ווייל מיינעם
האב איך אהיים געשיקט.“

ויעהרענד זייער פאָהרען, האבען זייא וועניג געשפראָכען. לעווין'ס געדאנקען זיינען געווען פולל איבער קיטמין. איהרע לעמצטע ווערטער האבען איהם געגעבען "א זיסע האַפנונג.

קאפיטעל 8.

נאכדעם וויא דיא צווייא פריינדע האבען אָבגעגעסען, האט סטעפאן פער-שטאנען, אז לעווין האט איהם עפעס צו זאגען. אָנציענדענדיג א צינאר, האט ער כעמערקט :

"יעצט, לעווין, וויל איך הערען וואס דוא האסט אויפ'ן הארצען : וואס האט דיך געבראַכט נאך מאַסקוואַ?"

"האסטו נאך ניט דערראַטהען?" האט ער געזאגט שמיכלענדיג.

"איך מין, אז איך האב עס יא דערראַטהען ; אָבער איך וויל עס דיטליכער הערען פון דיין אייגענעם מויל."

"וואס איז דיין מיינונג?" האט לעווין געפרעגט.

סטעפאן, אויסטרינקענדיג זיין גלעזעל וויין, האט געזאגט : "מין מיינונג איז,

אז אַלעס איז ריכטיג אונד אזוי דאַרף עס זיין."

"ביסטו זיכער, סטעפאן," האט לעווין אָנגעפאָנגען וויעדער וועהרענדיג גערועזן,

"אז מיר רעדען ביידע איבער דערזעלבער זאַך?"

"ווארום דען ניט?"

"זאג מיר דיא וואַהרהייט ; אַלעס, בעהאַלט נאר ניט פאַר מיר : בין איך

זיכער, אז זיא וועט מיר ניט ענטזאגען?"

"ווארום זאָלסטו ניט זיכער זיין?" האט סטעפאן געזאגט שמיכלענדיג איבער

זיין פריינד'ס אויפגענונג.

"מין נאָט, דאס וואָלט געווען שרעקליך ! פאַר מיר אונד פאַר איהרן!"

"איך זעה ניט איין דאס שרעקליכע פאַר איהר. א יונגעס מעדכען וויא זיא,

דאַרף זיך נאך פיהלען געשמייכעלט, ווען אַזעלכער וויא דוא טראַנסט איהר אן זיא

צו הייראַטהען."

"יא, א געוועהנליכע מעדכען, אָבער ניט זיא."

סטעפאן האט וויעדער געשמייכעלט. ער האט געוואוסט, אז זיין פריינד

לעווין איז נאך אזוי אונשולדיג אונד אונערפאָהרען אין דער דאַמערוועלט, גראַדע

זייא קיטמי זעכסטס אין דער מענער-וועלט.

„פאר מיר,“ האט לעווין פאָרטגעזעצט, „איז עס א פראַגע פון לעבען אונד מױס. דוא לאַכסט ? יא, איך ווייס, אז אין דיעזער בעציהונג ביסטו פערשיעדען פון מיר. לאַך ניט, איך בעט דיר, זיך אויפריכטיג צו מיר.“

„איך לאַך ניט פון דיר, נאָר וואס דוא ביסט,“ האט סטעפאָן געזאגט ווער רענדיג ערנסט. „דוא האסט רעכט, איך בין פערשיעדען פון דיר. דוא בעסטס מיך איך זאל זיין אויפריכטיג צו דיר, דאן הער מיך אויס. מיין פרוי, וויא דוא ווייסט, וועלכע פערשטעהט זיך זעהר גוט איין אין לעבעס אַנגעלעגענהייטען איבערהויפט, — זיא האלט מיט דיר.“

„איך פערשטעה ניט וואס דוא מיינסט ?“

„איך מיין דאס, אז מיין פרוי, אויסער דעם וואס זיא אַכטעט דיר, איז אויך זיכער, אז קיטטי מוז ווערען דיין פרוי, אונד זיא ווייס וואס זיא זאגט.“
ווען לעווין האט געהערט דיעזע ווערטער, האט זיך אָנגעשפיעגעלט אויף זיין געזיכט א וועלט מיט פרייד.

„האט זיא דאס געזאגט ?“ האט ער געשריען. „איך האב אימער בעטראַכט דיין פרוי פאָר איין ענגעל. מיין נאָט, וויא גליקליך איך בין !“ אונד דערבייא האט ער זיך אויפגעהויבען פון דעם טיש.

„זיטן, מענטש, אונד בערוהיג זיך,“ האט איהם סטעפאָן געבעטען. אָבער לעווין האט זיך קוים געהערשט פאָר פרייד, ביז ער האט זיך געקענט וויערען זעמען.

„דוא מוזט וויסען, סטעפאָן,“ האט ער ווייטער געזאגט, „אז איך פיהל ניט צו קיטטיין גלאַט לעבע וויא אנדערע פערשטעהען עס ; איך פערגעטער זיא ! מיר גאַנצעס לעבען היינט אן איהר !“

ער האט דערבייא אויסגעטרונקען דאס גלאַז וויין וואס איז פאר איהם גע שטאַנען, אָהנע צו וויסען וואס ער זאָל פריהער טהון. סטעפאָן האט זיך אונטען דעסען פערטראַכט, אונד דאן, מיט א גאַנץ רוהיגען טאָן, האט ער געזאגט :
„אָבער, לעווין, הער מיך אויס. דוא מוזט נאך עפעס זעהר געהיג וויסע קענסטו וואָנסקיין ?“
„ניין. ווארום ?“

„ער איז דיין געגנער אין לעבע.“

„ווער איז דער וואָנסקיין ?“ האט ער געפרעגט בלאַס ווערענדיג.

„ער איז דער זוהן פון גראַף קיריל וואָנסקי, בעקאנט אלס א מונטען
חברה־מאַן אין סט. פעטערסבורג. איך האב איהם קענען געלערענט אין אייווער. ווען

איך בין געווען אין דיענסט. זיין רענימענט איז אויך דאָרט געשמאַנען. ער איז זעהר ריך, שעהן, דעם צאָר'ס אַרדומאַנט, איינפלוסרייך, אונד, איבער אַלעמען, אין ער א נומער ברודער. ער איז אויך זעהר געשייט אונד געבילדעט.

לעווי'ס געזיכט איז יעמט פון בלאַס דונקעל געוואָרען אונד ער האט קיין וואָרט געקענט אַרויס ברענגען.

„ער איז ערשיענען דאָ,“ האט סטעפאַן פאַרטגעזעמט, „גראַדע נאכדעם וויא דוא ביסט אַוועק. מען בעהויפטעט, אַז ער איז זעהר שטאַרק בעפריינדעט מיט קיטטי'ן, אונד איהר מומער וויא דוא ווייסט...“

„ענטשולדיג מיר,“ האט איהם לעווי אונטערבראַכען, „פון וואָגען זאָל איך דאס ווייסען?“

„דערפאַר האב איך עס דיר דערזעהלט,“ האט סטעפאַן בעמערקט לעגענדיג א פריינדליכע האַנד פון ערמונטערונג אויף זיין פריינד'ס שולטער. „איך האב עס דיר דערזעהלט כדי דוא זאָלסט ווייסען, אַז טראָטץ דעם אַלעמען, שטעהט דיר נאך אימער אַלעס צו גונסטען.“

לעווי'ס בלאַסקייט האט אונטערדעסען צוריק געקעהרט, אונד אום אָב צרוענדען דאס אונאַנגענהמע געשפרעך איבער א געננער אין ליעבע, האט ער געזאגט :

„ווארום קומסטו ניט אמאל אַרויס צו מיר, וואו מיר זאָלען קענען געהן אַביסעל אויף דער יאַנד ? קום דיעזען פריהלינג.“

„איך וועל קומען, לעווי. אָבער, איך וויל דוא זאָלסט מיך פערשטעהן. דוא ביסט צו אונשולדיג פאַר דיעזער וועלט, אונד דוא ווייסט ניט, אַז אַלעס ווערט בער הערשט פון פרויען. מיינע אייגענע צרות, קומען אויך פון פרויען. יעמט איז עס מיין רייע דרך צו פרענען איין עצה, אונד איך וויל דוא זאָלסט מיר ענטפערן אויפריכטיג.“

„איין עצה ? מיך ? איבער וואס ?“ האט לעווי געפרעגט ערשטוינט.

„הער מיך צו געדולדיג : שטעל דיר פאַר, אַז דוא ביסט פעהריראַטעט, דאס דוא ליעבסט דיין פרוי פון טיעפען הערצען, אונד דענאך מאכט זיך דיר, אַז דוא זאָלסט אריין פאלען אויך צו איין אַנדערעס פרויענציימער.“

„ענטשולדיג מיר, סטעפאַן, איך קען דאס נאר ניט פערשטעהען. בייא מיר זעהט עס אויס, גלייך וויא איך וואָלט יעמט אַוועק געגאַנגען פון דעם טיש, זאָט אַנגענעסען, אונד דאָ, פארבייגעהענדיג געבען א געקערייא. זאָל איך נאך צו גנבענען א ברויט.“

סמטעפאן'ס אויגען האבען אויפגעגלאנצט.

„אונד ווארום זאל דאס ניט קענען זיין? עס איז ווירקליך אמאל זעהר שווער איבערצושטעהען דעם נסיון פון פיהלען דעם נעשמאק פון א פרישעם ברויט.“

לעווין האט אויסגעזעהן ניט צו בעגרייפען דעם משל.

„אָבער שפּאַס אָן א זייט,“ האט סמטעפאן פאָרגעזעצט. „שטעק דיר פאָר, דאס א יונגע, אנציהענדע אונד ליעבליכע פרוי האט פאר דיר אלעס געאַפּפערט; אונד נאכדעם, וואָלט זיא אָהן דיר געמוזט אויסגעהן אין ארמוטה אונד פּעראַכטעט ווערען פון דער גאַנצער וועלט. וואָלסטו, נאכדעם וויא דוא האסט שוין דעם פעהלער געמאכט, זיא פּערלאָזען? וואָרסטו ניט, ווען עס זאל אפילו מוזען קאָסטען דיא פאַמיליע אביסעל שמערץ, מיטלייד געהאט מיט איהר. געלינדערט איהרע ליידען אונד וועניגסטענס געוואָרנט פאָר איהר צוקונפט?“

„ענטשולדיג מיר נאך אמאל. וויא דוא ווייסט, בין איך פון דער מיינונג, אַז אין דער וועלט עקזיסטירען נאָר צווייא קלאסען פרויען; אָדער, בעסער געזאגט, עס עקזיסטירען נאָר פרויען, אונד, יא, איך וויל מיך ניט בעדייענען מיט דעם אויס־דרוק, וועלכען דוא קענסט דיר מערקען. דעם אמת זאגענדיג, האב איך נאך קיינמאל ניט בעגעגענט, אונד איך גלויב אויף ניט, אַז דיעזע וואס איז אַרונטער געפיהרט געוואָרען פון וועג, קען נאך אמאל ווערען א לייט. פאר מיר איז א געפאלענע פרוי געווען אונד פּערבלייבט איין אבשייליכקייט.“

„אָבער דאס איז ניט געווען מיין פּראָגע.“

„ריכטיג, יעצט פּערשמעה איך. מיין מיינונג איז אַלזאָ, אַז מען דאַרף ניט

גנב'ענען דאס ברויט.“

סמטעפאן האט אָנגעהויבען צו לאַכען.

„אַך, דוא מאַראַל־פּרעדיגער ו!“ האט ער געזאגט. „דוא בעגרייפסט ניט דיא לאַגע. שטעל דיר נאך אמאל פאָר: עס זיינען דאָ צווייא פרויענציימער; איינע פאָרדערט דיא רעכטע, וועלכע בעשטעהען אויף דער ליעבע, וועלכע דוא קענסט איהר מעהר ניט געבען; דיא אַנדערע וויעדער, אָפּפערט אלעס, אונד פּערלאָנגט נאר ניט דאָפּיר. זיא, דיא לעמטע, איז אַלזאָ ניט שולדיג אין דעם וואס איין אַנדערער האט געגנבעט דאס ברויט. פּערשטעהסטו מיך יעצט? וואס קען מען טהן אונטער זאָלכע אומשמענדען?“

„איך ווייס ווירקליך ניט,“ האט לעווין געענטפּערט נאכדענקענד. „איך קען

דאָריבער ניט אורטיילען, נאכדעם איך בין זעהר ווייט פון אזעלכע זאַכען.“

בידע פריינדע האבען געשפירט, אז דיעזעס לעמזמע געשפרעך, האט זייער פריינדשאפט ניט פערשטארקערט.

קאפיטל 9.

פרינצעססין קיטטי שערבאמזקי איז שוין אריבער איהר 18טעס יאָהר. דער דאמאליגער ווינטער איז געווען דיא ערשטע געלעגענהייט וואס זיא איז אריין גע- פיהרט געוואָרען אין געזעלשאַפט, אונד דיא בעוואונדערונג וואס זיא האט צוגע- צוינגען, איז געווען פיעל גרעסער וויא מיט איהרע עלטערע שוועסטער אונטער עהנליכע צושטענדען. פון אלע בעוואונדערער אָבער, האט זיא נאָר געקענט צווייא, איבער וועלכע זיא איז זיכער געווען, אז יעדער איינער איז בערייט מיט איהר צו הייראַטען: לעווין אונד-גראַף ווראַנסקי.

לעווין'ס אָפטע בעזוכע פריהער, האבען איבערצייגט דעם אלטען פרינץ מיט זיין פרוי, אז ער איז פערלעבט אין זייער טאָכטער. דער פרינץ איז געווען פאָל- שטענדיג פון דער מיינונג, אז פאַר זיין טאָכטער קען גאר קיין בעסערער שידוך ניט זיין, וויא לעווין איז. דיא פרינצעסין וויעדער האט בעהויפטעט, אז איהר קיטטי האט בעסערע געלעגענהייטען, אונד ווען לעווין איז אַוועק פון מאַסקווא, איז זיא דאָן געווען זעהר צופריעדען דערמיט. ווען ווראַנסקי איז ערשיענען, איז דיא אלטע פרינצעסין גאר געוואָרען איין אנדערער מענש. זיא האט ניט נאָר פאַר זיך געזעהען א רייכען, געבילדעטען אונד פערניפטיגען יונגען מענשען, זאָנדערן איין אדעלמאַן פון דער העכסטער קלאַסע, וועלכער וועט אריין פיהרען איהר טאָכטער אין קייזערליכען הויף, אונד איהר שעהנע קיטטי, וועט נלאַנצען אונטער דער העכסטער געזעלשאַפט. לעווין? וואס האט קיטטי פון איהם געקענט האבען! זיא וואָלט ניט מעהר געווען וויא דיא פרוי פון א רייכען נומס-בעזיטצער, אונד דאס איז, נאך איהר מיינונג, ניט גענוג געווען.

ווען קיטטי האט אין יענעם אבענד אָבגעגעסען, איז זיא אריין אין איהר צימער אום זיך אַנצוקליידען פיר דעם אבענד. ווען זיא איז פערטיג געוואָרען אונד זיך געלאָזען אריין געהען אין זאלאָן, איז איהר ענטקעגען געקומען א דיענער אונד אנגעזייגט: "קאָנסטאַנטין-דימיטריעוויטש לעווין." איהר מוטער איז נאך געווען אין איהר צימער אונד דער אלטער פרינץ אין זיין ביבליאָטהעק. "ער איז געקומען," האט זיך קיטטי געטראַכט אונד דאס ברוט איז שנעל געלאָפּען אין איהרע אָדערן. זיא האט געוואוסט פאָזיטיוו, אז קאָנסטאַנטין לעווין'ס בעדייטעט, דאס ער זאָל מערלאַנגען איהר האַנד אין הייראַטען. זיא האט אנפאַנגס ניט געוואוסט וואס

וְיֵאָזֵל טַהוּר, אָבֵעֵר עִם הָאֵם נִיט פִּיעֵל גַּעוּוִיעֵרֵט אֹנֵד זִיא הָאֵם זִיךְ דַּרְמָאָהֵנֵט
אַן דִּיא ווערמער וואס איהר מוטער האט איהר פִּיעֵלע מאל געזאגט, אונד זיא האט
בעשלאָסען, טראָטִיך דעם וואס זיא האט לעווינען נִיט פִּינֵד געהאט, צו טהון וואס
זיא בעגרייפט פֿאַר רעכט.

אריין קומענדיג אין זאלאָן, האט זיא אויפגעציטערט. זיא האט זיך געזעצט
אונד איהם ערוואַרטעט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד ער איז ערשינען. זיא
האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד פֿאַר זיך געזעהען לעווינען, הירך, שטאַרק
אונד מעכטיג טראָטִיך זיין שעהמעדיגע האַלטונג. עס האט זיך איהר געדאַכט, אַז
אין יענעם מאָמענט, וואָלט זיא איהם אליין, דיעזען שטאַרקען מאָן, בעדאַרפט בעטען
אום שטיצע אונד הילפע.

„מיר דאַכט איך בין צו פֿריה געקומען,“ האט ער בעמערקט זיך אויסקוקענדיג
איבעראַל.

„אַה ניין,“ האט קיטטי געענטפערט זיך אַנשפּאַרענדיג מיט דער האַנד אויף'ן
טישעל געבען איהם. „מיין מוטער וועט באַלד אריין קומען, זיא איז זעהר מיעד פון
דעם היינטיגען שפּאַציער.“

לעווינ'ס צערטליכער בליק האט זיא געמאַכט ציטערן אונד רויט ווערען.

„איך האב אייך געזאגט,“ האט ער געשטאַמעלט, „היינט נאכמיטאג, אַז איך
ווייס נִיט וויא לאַנג איך וועל דאָ פֿערבלייבען — עס היינט אין גאַנצען אָב פון
איך.“

קיטטי האט אַרונטער געבויען דעם קאַפּ; זיא האט גאר נִיט געהאט וואס
פֿצו ענטערן.

„יא,“ האט ער פֿאַרטגעזעצט, „עס היינט אין גאַנצען אָב פון איך וואס
עס האט מיך אַהער געפֿיהרט — געפֿיהרט — איז געווען — הם — אום צו פֿער-
לאַנגען אייער האַנד איהר זאָלט ווערען מיין פֿרוי...“

וויא אַ שווערער שטיין איז איהם אַרונטער פון האַרצען נאכדעם וויא ער
האט אויסגעשפּאַרען דיעזע ווערטער. ער איז געבליעבען שטעהען אונד געוואַרט
אויף איין ענטפער. קיטטי האט געציטערט; זיא האט געשפּירט לעווינ'ס צערטליכע
ליעבע אין יעדעם וואָרט, אָבער פֿלוצלינג האט זיא זיך דַרְמָאָהֵנֵט אַן ווראַנסקיין,
אונד אויפהויבענדיג איהר געזיכט צו לעווינ'ס פֿערוויינטע אויגען, האט זיא געענט-
פֿערט שטיל, אָבער שנעלל:

„עס קען נִיט זיין — פֿערצייהעט מיר ו!“

וואָס עס האָט נאָכהער פאַסירט, האָבען זיין פיללייכט ביידע ניט בעמערקט.
 נאָר ווען לעווין, מיט דעם נאַנג וויי פון א שיכור, האט געוואָלט עפענען דיא טהיר
 אום אַרויס צו געהען, איז ער געבליעבען שטעהען.

קאַפיטל 10.

גראַדע דאמאלס איז דיא פרינצעסין אריין אין צימער א שרעקעדיגער בליק
 האט זיך בעוועזען אויף איהר געזיכט, ווען זיא האט ערבליקט דיא צווייא יונגע
 מענשען, אונד, לויט נאך איהר גוטען אורטהייל, אויפגערעגט. לעווין האט זיך
 פערנייגט, אָהנע צו רעדען, נאָר קימטי איז געבליעבען זימצען מיט דיא אויגען
 ארונטער.

„דאַנקען נאָט! זיא האט איהם ענטזאגט,“ האט זיך געטראַכט דיא ער
 פאָהרענע פרינצעסין, אונד איהר געזיכט האט וויעדער אָנגענומען א פרעהליכע
 מיענע.

זיא האט איינגעלאָדען לעוויןען זיך צו זעמצען געבען איהר אונד זיא האט
 איהם אָנגעפאנגען אויסצופרעגען איבער זיינע גימער אונד אַנדערע קלייניקייטען.
 אונטערדעסען איז ערשיענען גרעפין נארדסטאָן.

דיא גרעפין איז געווען קימטי'ס א פריינדין, פעהרייראמעט בלויז א פאאר
 מאָנאט, צאָרט, גערועז אונד איהר איינציגער ציעל איז געווען צו זעהען איהר יונגע
 פריינדין, קימטי, אויך פעהרייראמעט. זיא האט פאָרגעצויגען ווראָנסקיין אלס דעם
 חתן. לעוויןען האט זיא ניט ליעב געהאט, אונד איהר גרעסטעס פערנניגען איז
 געווען, ווען זיא האט זיך מיט איהם בעגעגענט, איהם צו רייצען אונד שפאָטען פון
 זיין בענעהמונג. דיא אורזאכע דערפון איז געווען, וואס לעווין האט זיא בעטראַכט
 אלס א נאָרישע אונד דומע פרוי, אונד דערצו פעהיג צו אינטריגעס; ער האט זיא
 אויך ניט ליעב געהאט אונד ער האט זעלטען בעהאלטען זיינע געפיהלע.

„אָן, קאָנסטאַנטין דימטריעוויטש!“ האט זיא אויסגעשריען איהם דער
 זעהענדיג. „אזוי נאר, דאָך צוריק געקעהרט צו דער זינדיגער מאַסקוואַ?“

„עס פרייט מיך אויך צו זעהן, גרעפין,“ האט ער געזאגט איהר געבענדיג דיא
 האַנד אונד אויסמיידענדיג צו בעגעטפערן איהרע שטעך-ווערטלעך.

„אונד וויא געהט עס דיר, קימטי? האסטו זיך היינט גוט אונטערהאַלטען
 אויפ'ן אייז?“ האט דיא גרעפין ווייטער געפרעגט זיך אָבווענדענדיג.

לעווין האט אויסגעזעהען פרייער אויפצואטהמען ווען דיא גרעפין האט איהם
 אָגעלאָזען. דיא אַלמע פרינצעסין האט פאָרטגעזעצט איהר געשפרעך.

„ווען איך האב ניט קיין מעות,“ האט זיא געזאגט, „זייט איהר א פרעדענס-
ריכטער; ערלויבט אייך אלוץ אייער אַמט דאָ לאַנג צו פערבלייבען?“
„איך האב מיך שוין לאנג ענטזאגט פון דעם אַמט, נאָר אין מאַסקוואַ פער-
בלייב איך בלויז א פאאר טעג.“

וועהרענד דעם געשפרעך זיינען אריין געקומען נאך עטליכע בעזוכער אונד
אונטער זייא אויך א יונגער אָפיציער.

„דעזער מוז זיין ווראַנסקי,“ האט זיך לעווין געטראַכט. א בליק געבענדיג צו
קיטטיין, האט ער באלד פערשטאַנען, אַז זיא איז פערליבעט, גראַדע וויא ער וואָלט
געווען אין איהרע געדאַנקען. לעווין איז אונטערדעסען געווען א מענש וואס האט
געקענט מודה זיין אויף א וואַהרהייט, אפילו ווען זיא האט איהם געשמערצט.
ווראַנסקי איז געווען א מאַן, וועלכען אירגענד א פרוי קען ליבען: הויך געוואַקסען,
מעססיג געבויעט, א שעהנעם זונדאָבערענטמעס געזיכט, געקרייזעלטע שוואַרצע
האאר, אונד אין זיין עלעגאַנטער אונטפאַרמע האט ער פאַרגעשטעלט דיא מעגליכע
שעהנהייט זעלבסט. ווען ער האט בעגריסט קיטטיין, האט לעווין געקענט בער
מערקען א גליקליכע מיענע אויף איהר געזיכט.

„לאַמיר אייך פאַרשטעלען,“ האט דיא אַלטע פרינצעסין געזאגט צוזאַמען
ברענגענדיג ביידע מענער: „קאָנסטאַנטיין־דימיטריעוויטש לעווין, אונד גראַף
אַלקסיס־סירילאָוויטש ווראַנסקי.“

זיא האבען זיך העפליך פערנייגט איינער פאַרן צווייטען.

„איך האב געהאַפט,“ האט ווראַנסקי אָנגעפאַנגען, „אייך צו זעהען נאך אין
אנפאַנג ווינטער, ווען איהר זייט אַוועק געפאַהרען.“
„קאָנסטאַנטיין־דימיטריעוויטש האסט אונד פעראַכטעט דאס שטעדטישע
לעבען,“ האט זיך אריין געמישט גרעפין נארדסטאַן, וועלכע איז געשטאַנען געבען
דיא צווייא יונגע מענער.

ווראַנסקי האט זיך אומגעקוקט אונד געשמייכלעט גוטמיטהיג.
„דאַן פערברענגט איהר אייער צייט נאָר אויף דאס לאַנד?“ האט ווראַנסקי
ווייטער געפרעגט. „איז עס ניט אַביסעל אומעמיג דאָרט?“

„עס איז ניט אומעמיג ווען מען זימט ניט לעדיג,“ האט לעווין געענטפערט
אין א קאַלטען טאָן. „קען עס דען אין שטאָרט ניט אומעמיג ווערען?“
„יא, דאס איז וואַהר,“ האט ווראַנסקי געענטפערט, „אַבער דאס רוסישע
לאַנד־לעבען קען ניט אימער זעהר פּרעהליך זיין. עס איז א נאַנץ אנדערע זאַך ווען
מען ברענגט צו דיא צייט אין פּראַנקרייף.“

דאס געשפרעך האט זיך אזוי פערוויקעלט, אונד דער ארמער לעווין, וועלכער איז געשטאנען וויא אויף גליהענדע קוילען, האט ניט געקענט פטור ווערען פון דאָרט.

אין א קורצער צייט ארום, איז דער אלטער פרינץ אריין געקומען, אונד נאכ דעם וויא ער האט בעגריסט דיא דאמעןגעסט, האט ער זיך געווענדעט צו לעוויןען.

„אך!“ האט ער אויסגעשריען אין א וואהרעס פערנניענען. „לעווין! איך האב נאר ניט געוואוסט, אז איהר זייט דאָ! ווען זייט איהר געקומען? עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען.“

ער האט אָנגענומען לעווין'ס ארעם, אונד זיך ניט בעקומערענדיג אום וואָנסקי'ן, האט ער זיך אָבגעווענדעט מיט דעם יונגען מאָן. קיטסי האט אלעס בעמערקט, אונד זיא האט זיך געטראַכט וויא דאָפעל שמערצהאפט עס מוז זיין איהר פאטער'ס גוטע אויפגאָהמע פיר דעם ארמען לעווין, נאכדעם וויא ער האט שוין מעהר קיין אָפּפונג. וואָנסקי איז דאָן צוגעגאָנגען צו איהר אונד אָנעפאָנגען א געשפרעך איבער א באלל וואס האט בעדאָרפט שטאָפּינדען דיא אנדערע וואָך.

„איך האָף, אז איהר וועט דאָרט זיין,“ האט לעווין געהערט וואָנסקי'ס שטימע צו קיטסי'ן.

זאָ שנעל אָבער וויא לעווין איז לויז געוואָרען פון דעם אלטען'ס העפליכקייט, האט ער באלד גענומען אבשיעד פון דער געזעלשאַפט. זיין לעטצטער שמערצ האַפטער איינדרוק, איז געווען קיטסי'ס שמייכלענדע געזיכט צו וואָנסקי'ס קאָמפּלימענטען.

קאָפימעל 11.

וואָנסקי האט נאך קיינמאל ניט פערזוכט דעם טעם פון היימאטאָהליכעס לעבען. זיין מוטער איז געווען, וויא מען זאגט, א וועלטליכע פרוי, וועלכע האט געגאָסען אלע פערנניענענס אין דער יונגע, אונד שוין נאכדעם וויא זיא איז גע'כליעבען א יונגע אלמנה, האט זיא פּעראורזאכט עטליכע סקאָנדאלען אין דיא הויכע פענסטער מיט פרעמדע מענשען. דער אלטער וואָנסקי איז געשטאָרבען באלד נאך זיין זיהים געבורט. אונד דעם יונגען מאָן'ס בילדונג איז שפּעטער איבערגעגעבען גע'וואָרען אין דיא הענד פון גוטע ערציהער אונד פּראָפּעסאָרען.

ווען ער האט געענדיגט מיט גרויסע אויסצייכנונג דיא מיליטערישע שולע, איז ער געוואָרען איין אָפיציער אין צאָר'ס פּאַלאַסט. זיין לעבען איז דאָרט געווען א כעשטענדיגע ראָד פון אָפיציעלע פּליכטען אונד געזעלשאַפּטליכע מונטערקייט. אין מאַסקוואַ אָבער, איז עס געווען דאָס ערשטע מאל וואָס א פּרויענציעמער מיט איהר אונשוךד זאָל אויף איהם מאַכען איין אונגעוועהנליכען איינדרוק. קיטטי האט איהם בענייטערט אונד ארויס גערופען גאַנץ נייע געפיהלע אין זיין ברוסט. נאך אַלעמען, האט ער נאך ניט געהאט בעזלאָסען צו הייראַטהען. ער האט געליעבט קיטטי'ן מעהר וויא ער האט אמאל געליעבט אַנדערע פּרויען, אָבער נאך אַלעמען, איז זיא כייא איהם ניט מעהר געווען וויא א שענערעס אונד אַנגענעהמערעס שפיעלציג וויא ער האט נאך ביז דאמאָס בעגעגענט. הייראַטהען? דיעזע אידעע האט איהם אויסגעזעהען צו נאָרייש. לויט נאך זיין מיינונג, וואָלט א מאַן מיט שכל ניט בעד ראַרפט הייראַטהען

ביז צו יענעם אבענד אָבער, האט נאך וואָנסקי ניט גוט בענדיפען וואָס עס קען ווערען פון זיינע בעשטענדיגע בעגעגנונגען מיט קיטטי'ן; אָבער אַוועק געהענדיג פון דאָרט, האט ער געשפירט, אז צווישען איהם אונד קיטטי'ן האט עפעס פאַסירט, וואָס דאָס מוז פיהרען צו אַנדערע אידעען וויא ער האט ביז דאמאלס געהאט. איברינענס, וואָס קען ווערען ווען מען האט אפילו חתונה? קיטטי'ס יוגענד, אונד שולד אונד שעהננהייט, האבען איהם וויא בערוישט אונד איבערגערעדט.

יא, נייע געפיהלע האבען אַנגעפיללט וואָנסקי'ס ברוסט. ער האט אַרום שפאַצירט א היבשע צייט נאכדענקענדיג איבער דיא גאַסען, דאָן איז ער אריין אין דוססאָ'ס רעסטאָראַנט וואו ער האט געגעסען, אונד, אַנשטאַט אַוועק צו געהען אין קלוב, האט ער זיך אומגעקעהרט אין זיין אייגענעם האַטעל אונד איז געגאַנגען צו בעט.

קאַפיטעל 12.

אויף'ן אַנדערן מאָרגען, אום 11 אוהר, איז וואָנסקי אַוועק צו דער אייזענ-כאַהנסטאַציאָן אום דאָרט צו ערוואַרטען זיין מוטער, וועלכע האט בעדאַרפט אַנקומען. דאָרט האט ער שוין אויך געטראָפּען אַבלאַווסקי'ן, וועלכער איז געקומען ערוואַרטען זיין שוועסטער אַננאַ קאַרענינאַ, וואָס האט בעדאַרפט אַנקומען מיט דעמועלבען צוג.

„סטעפאַן אַבלאַווסקי ו“ האט וואָנסקי אויסגעשריען איהם רייכענדיג זיין האַנד. „וואָס ברענגט אייך אַהער?“

„איך בין געקומען ערווארטען א שעהנע דאמע.“

„אה, ווירקליך?“

„געוויס, נאָר דיא שעהנע דאמע, איז מיין שוועסטער אַננא, — מאַדאם קאַד

רענינא, — איהר קענט זיא, ניט וואָהר?“

„איך דענק, אַז איך האב זיא אמאל געזעהען,“ האט וואָנסקי געענטפערט צווייפּעלהאַפּט. פון קאַרענינא'ן האט ער פּאָזיטיוו געהערט, אַלס זעהר א שטרענגער אונד איינפלוסרייכער מענש.

אַבלאָווסקי האט דערווייל אַנגענומען וואָנסקי'ס ארעם, אונד אַרום שפּאַר צירענדיג, האט ער געפרעגט :

„זאגט מיר, האט איהר נעכטען אבענד געזעהן מיין פריינד לעווין?“

„יא, איך האב געהאט דיא עהרע, אָבער ער איז באלד פּערטוואונדען גע- וואָרען.“ אין דער קורצער צייט פון מיין בעקאַנטשאַפּט מיט איהם, האט ער מיר אויסגעזעהן עפעס זעהר אונפריינדליך.

„לעווין איז א גוטער ברודער,“ האט אַבלאָווסקי געזאגט שמיילענדיג, „אָבער יעצט איז ער אַביסעל אויפגערעגט, אונד איבערהויפּט, דאָרט אונטער דער פּאַמיליע שערבאַטצקי, וואו ער האט וואָהרשיינליך ניט געהאט קיין וואָרעמען לעבעס- עמפּפּאַנג.“

וואָנסקי האט ניט געוואוסט וואס צו זאגען. א געדאַנק האט דורכגעשאַסען דורך זיין געהירן, אונד ער האט זיך באלד אלעם ערקלערט. „האט ער פיעללייכט פּערלאַנגט אייער שוועגערין'ס האַנד?“ האט ער שנעל געפרעגט.

„איך ווייס ניט, פיעללייכט יא. ער לייעבט זיא שוין זייט א היבשע צייט.“

„אך!“ האט וואָנסקי בעמערקט נאכדענקענד. „איך האב עס אויך גע-

טראַכט — אָבער דאָ קומט אַן דער צוג.“

דיא מאַשין האט לאַנגזאַם צוגעדאַמפּט צו דער סטאַציאָן, אונד באלד האט אַנגעפּאַנגען א טהעטיגקייט פון פּאַססאַזשירען אויסצושטייען. א קאַנדוקטאָר איז צוגעגאַנגען צו דיא יונגע מענער אונד בעמערקט : „גרעפּן וואָנסקי איז אין יענעם וואַגאָן —“ ציינענדיג מיט זיין האַנד.

דיזעע ווערטער האבען וואָנסקי'ן דערמאָהנט אן זיין פליכט, אַז ער איז גע- קומען אָבהאַלען זיין מוטער. אָבוואָהל ער האט זיך מיט איהר קיינמאל ניט גע- ריענט, האט ער ניט געשפּירט צו איהר קיין לעבעע אונד אויך א נאַנץ קליינעם

רעספעקט. ער איז נאכגעגאנגען דעם קאָנדיקטאָר, אונד צוקומענדיג צו דיא טרעפּען פון וואַגאַן וואו זיין מוטער איז געווען, האט ער פריהער געמוזט פּלאַטץ מאַכען פאַר אַ דאַמע, וועלכע האט גראדע דאמאלס פון דאָרט אויסגעשטייגען.

וואָנאָסקי'ס אויגען האבען געבליקט גראדע געגענאיבער דער אויסשטייגענדער דאַמע. ער איז געבליעבען שטעהן ערשטוינט אונד פּערוואנדערט. אזא שעהנהייט, אזא וואונדערבארער קערפּער, אזעלכע ברענענדע אויגען, אונד עלעגאַנטע בעזענונג, האט זיך איהם געדאַכט, דאס ער האט נאך זייט ער לעבט ניט געזעהן. זיא האט צו איהם אויך געקוקט, אבער דאס האט געדויערט בלויז איין אויגענבליק. דאן איז וואָנאָסקי אריין אין וואַגאַן, וואו ער האט געטראָפּען זיין מוטער. גרעפּין וואָנאָסקי איז שוין געווען איין עלטערע פרוי, אָבער עס האבען זיך נאך אימער געזעהן אויף איהר געזיכט דיא שפורען פון גרויסער שעהנהייט. זיא איז געווען געקליידעט נאך דער לעצטער מאָדע. זיך אויפהויבענדיג פון איהר זיטץ, האט זיא איבעררייכט איהר האַנד־טאַשע צו דער דיענסט־פרוי וואס האט זיא בעגלייטעט, אונד דאן האט זיא אויסגעשטרעקט איהר האַנד צו איהר זעהן.

„דוא האסט ערהאלטען א טעלעגראַמע?“ האט זיא געפרעגט. „איך האָף,

אַז דוא ביסט געוונד.“

ער האט זיך אַוועק געזעצט געבען איהר אונד אזוי ווייא ער האט זיא געד וואָלט עפעס אויספרעגען איבער דער רייזע, איז דיא פריהעריגע שעהנע דאַמע, וואס וואָנאָסקי האט בעגעגענט אויסשטייגען, וויעדער אריין געקומען.

„האט איהר געפונען אייער ברודער?“ האט מאַדאַם וואָנאָסקי געפרעגט.

וואָנאָסקי האט זיך דאן באַלד געמערקט, אַז דיעזע מוז זיין מאַדאַם קאַרענינאַ.

„אייער ברודער וואַרט אויף אייך אין דרויסען,“ האט וואָנאָסקי געזאגט זיך

אויפהויבענדיג. „אָבער ענטשולדיגט מיר וואס איך האב אייך ניט דערקענט. איך

האב זעהר זעלטען געהאט דיא עהרע אייך צו בעגעגענען.“

„געוויס זייט איהר ענטשולדיגט,“ האט זיא געענטפּערט מיט א זיסען

שמייעלע. „איך האב אייך באַלד דערקענט, ווייל אייער מוטער האט מיר איבער

אייך זעהר פיעלעס דערזעהלט וועהרענד דער רייזע. אָבער וואו איז מײן

ברודער?“

בייא דיעזע ווערטער איז וואָנאָסקי אַרויס געשפרונגען פון דעם וואַגאַן אונד

שנעל צוגערופּען אַבלאָווסקיין. גראדע דאמאלס האט אויך מאַדאַם קאַרענינאַ ער

בליקט איהר ברודער סטעפּאַן. זיא איז אַרויס פון וואַגאַן אונד איז איהם ענטקענען

געגאַנגען. שוועסטער אונד ברודער האבען זיך דאן הערצליך אומאַרמט.

ווראָנסקי איז געשטאנען פון ווייטען אונד דאס צוגעקומט. א שטייכעלע האט זיך בעווייזען אויף זיינע ליפען.

„אלוא גרעפין“ האט דאן געזאגט מאדאם קארענינא זיך אומקעהרענדיג מיטצוגעהמען מאנכע זאכען. „איהר האט געפונען אייער זוהן אונד איך מיין ברודער. יעצט בעט איך אייך אום ענטשולדיגונג, פיעללייכט האב איך אייך געשטערט מיט מיינע ערצהלונגען אויפ'ן וועג.“

„אך, מיין טהייערע! ניין, ניין; אייער בעקאנטשאפט איז מיר געווען זעהר אנגענעהם. וואס עס אנבעלאנגט אייער אינגעלע צו היין, זאלט איהר זיך ניט זאָרען. איהר מוזט אמאל אויך זיין דערווייטערט איינער פון אנאנדער. — אננא ארקאדיעווא,“ האט דאן מאדאם ווראָנסקי ערקלערט איהר זוהן, „האט איין אדעהריגען אינגעלע. זיא האט איהם נאך קיינמאל ניט געלאָזען אליין, אונד זיא שרעקט זיך זעהר איבער איהם.“

„מיר האבען ביידע גערעדט איבער אונזערע זיהן“ האט מאדאם קארענינא געזאגט מיט איהר זיסען שטייכעלע. „איך איבער מיין קליינינקען, אונד דיא גרעפין איבער אייך.“

„איבער דעם לעצטען“ האט ווראָנסקי בעמערקט לאכענדיג, „גלויב איך ניט אויב עס איז געווען שטארק אינטערעסאנט צו פערברענגען דיא צייט.“

אזוי וויא זייא האבען זיך אלע אומגעווענדעט, האבען פיעלע מענשען פלוצלינג אָנגעפאנגען צו לויפען אונד זיך דרענגען פון יענער זייט צוג. עס האט פאסירט אין אונגליק. ווראָנסקי אונד סטעפאן האבען געזעענט וואס עס איז געשעהן. מען האט זייא ערקלערט, אז איין אונגליקליכער ארבייטער, איז דורך א צופאל צערשמעמערט געוואָרען פון דער באַהן אונד געהרג'עט אויפ'ן פלאטין. סטעפאן אונד ווראָנסקי האבען דאָ געזעהן דעם טויטען קערפער. ווען זייא האבען צוריק געקעהרט צו דיא דאָמען, האט סטעפאן בעמערקט: „עס איז געווען אַ שרעקליכעס אונגליק. אך, אננא! עס איז געווען שרעקליך! אונד דעם ארמען פרוי איז אויך דערבייא געווען. זיא האט זיך געוואָרפען אויף דעם פערבלוטיגען קערפער אונד איהם געוואָלט אויפהויבען. איך האב געהערט, אז דער אונגליקליכער לאָזט צוריק א גרויסע פאמיליע.“

„האסטו ניט געקענט עפעס טהון פיר דער ארמע פרוי?“ האט מאדאם קארענינא געפרעגט, וועהרענד איהרע שעהנע אויגען האבען געלאַנגט מיט טרערען.

ווראָנסקי האט א פאָאר אויגענבליק געקוקט אין אַננא'ס געזיכט, אונד דאָן, זאגענדיג צו זיין מוטער: „וואָרט, איך בין באַלד צוריק,“ איז ער אַוועק.

ווען ווראָנסקי האט מיט אייניגע מינוטען שפעטער צוריק געקעהרט, האט סטעפאָן שוין גערעדט מיט דער גרעפין איבער דער נייער בעריהמטער אַסטריסע. אָבער גראַדע דאמאלס איז אויך צוגעקומען דער סטאַציאָנס־מייסטער, אונד זיך ווענדענדיג צו ווראָנסקי'ן, האט ער בעמערקט:

„ענטשולדיגט מיר; מען האט מיר געזאגט, אַז איהר האט צוריק געלאָזען 2000 רובעל בייא מיין אַסיסטענט. ווילט איהר אַזוי גוט זיין אונד מיר זאגען וויא מען זאָל פּערזענלעך דאס געלד?“

„עס איז פיר דער אלמנה,“ האט ווראָנסקי געענטפערט אונגעדולדיג.
„בראַוואַ ווראָנסקי!“ האט סטעפאָן אויסגעשריען. „איהר זייט א בראַווער מענש!“

אַננא האט ווראָנסקי'ן צוגעוואָרפען, א דאַנקבאַרען בליק, אונד אָנגעהמענדיג סטעפאָן'ס ארעם, האט זיא זיך געזעגענט מיט דער גרעפין אונד איהר זוהן, אונד איז דאן אריין אין איהר ברודער'ס דראַשקע. זיא איז געווען זעהר אויפגערעגט אונד איהרע ליפען האבען געציטערט.

„וואס איז דיר, אַננא?“ האט סטעפאָן געפרעגט.

„עס איז א שלעכטער סימן, גראַדע בייא מיין אנקונפט.“

„דומהייטען! דיין אנקונפט איז פאַר מיר א גוטער סימן.“

„קענסטו שוין ווראָנסקי'ן זייט לאַנג?“ האט זיא פּלוצלינג געפרעגט.

„אָה יא, איך דענק נאָך, אַז ער וועט ווערען קיטיס'ס חתן.“

„ווירקליך? אָבער יעטצט לאָמיר רעדען וועגען דיר.“

סטעפאָן האט דאן אָבגעשילדערט פאַר זיין שוועסטער אַלעס וואס עס האט פאַסירט מיט איהם אונד זיין פרוי. דאן האט ער זיא צוגעפיהרט ביז צו דער טהור פון זיין הויז, גענומען אבשיעד מיט א זיפּץ אונד איז אַוועק צו זיין אַמט.

קאַפיטעל 13.

ווען אַננא איז אריין אין הויז, איז דאָללי געזעסען אין איהר קליינעם זאַלאַן עפעס פאַרלעזענדיג אין פראַנצויז'יש מיט איהר זוהן, וועלכער איז שוין געווען א היבשער יונג מיט א קאַפּ גאָלד־פאַרבינע האאַר אונד זיין געזיכט איז זעהר עהנליך געווען צו זיין פאָטער. דאָללי האט געליעבט אַננא'ן, אונד טראָמץ דעם וואס זיא האט געזאגט איהר מאַן, אַז זיא וויל פון איהר ניט וויסען, האט זיא זיך שנעל

אויפגעהויבען ווען זיא האט געהערט פון איהר אנקונפט, אונד איז איהר ענטקענען געגאנגען.

„אך, אַננא, דוא ביסט עס געקומען ו!“ האט זיא אויסגערופען אונד זיא אומאַרמט.

„דאָללי, עס פרייט מיך דיך וויעדער צו זעהען ו!“

„מיך אויך,“ האט דאָללי געענטפערט, אונד בליקענדיג אין אַננא'ס געזיכט, האט זיא זיך געטראַכט : „זיא ווייס שוין אַלעס ו!“

„קום,“ האט זיא געזאגט, „וועל איך דיר אָנצייגען דיין צימער.“

„אונד דאס איז גרישאַ?“ האט אַננא געפרעגט קושענדיג דאס קינד. „וויא

גרויס ער איז געוואָרען?“

אַננא האט אונטערדעסען ארונטער גענומען דעם מאַנטעל, אונד געבעטען איהר שוועגערין זיא זאָל איהר ערלויבען זיך אַביסעל אויסצורוהען אין קליינעם זאַלאָן. דאָן האט זיא אויסגעגלייכט איהרע העררליכע לאַנגע האאר פון דעם קאָפּ.

„וויא גוט אונד גליקליך דוא זעהסט אויס ו!“ האט דאָללי בעמערקט בעד

וואונדערענדיג.

„איך ? יא, געוויס, איך זעה אויס גוט. — אך, אָט איז טאָניא ו!“ — גראדע

דאמאלס איז אריין געלאָפען דאס קליינע מיידעלע אונד אַננא האט ווייטער געזאגט :

„זיא איז פון דיעזעלבע יאָהרען וויא מיין סערנעי, דאָללי, איך וויל דוא זאָלסט מיר

פריהער ווייזען אַלע קינדער.“

„יא, יא,“ האט דאָללי געענטפערט געריהרט, „אַבער איך האב מורא, אַז

וואַסיא שלאַפט.“

נאכדעם וויא זייא האבען בעזוכט דער אַמע'ס צימער, זיינען זייא צוריק אריין

אין קליינעם זאַלאָן, וואו מען האט אריין געבראַכט קאַפעע.

דאָלי איז געווען גערועזן. זיא האט געוואוסט, אַז איהר שוועגערין וועט געוויס

באַלד אנפאנגען צו רעדען איבער איהרע פאַמיליען־אַנגעלעגענהייטען, אַבער זיא האט געשוויגען.

„דאָללי ו!“ האט אַננא געזאגט פלוצלינג. „הער מיך אויס, מיין טהייערע,

איך וויל איהם ניט פערטהיידען, ניין, ניין, דאס וויל איך ניט טהון. אַבער, מיין

טהייערע, איך בין געריהרט ביז צו מיין טיעפער זעעלע.“

דאָללי'ס אויגען האבען אָנגעפאנגען צו ניסען מיט טרערען. אַננא האט זיך

צוגערוקט געהנטער אונד זיא אומאַרמט.

„אך, אַננא, וויא אונגליקליך איך בין ! אָבער אַלעס איז פּערלויבט, אַלעס !“

אַננא האט אָנגענומען איהר שוועגערין'ס צארטע האַנד אונד זיא נעקושט זאנענדיג :

„רעדט ניט אזוי, דאָללי ; א מענש דאַרף ניט פּערצווייפלען. וואס קען מען טהן דערצו ?“

„נאר ניט, אַננא ; שווייגען אונד ליידען. וואס שמערצט מיך אממייסטען, איז, וואס מיינע קינדער בינדען מיך צו צו איהם. איך קען זייא ניט פּערלאָזען אונד איך קען אויף ניט וואָהנען מיט איהם. בלויז איהם זעהען, איז שוין א מאַרטער פאַר מיר !“

„אך, דאָללי, האב אביסעל געדולד. ער האט מיר שוין אַלעס ד . ל . יעצט וויל איך דערען וואס דוא האסט צו זאנען. אָבער דערצעהל מיר אַלעס.“

דאָללי האט זיך אויסגעווישט דיא אויגען אונד געענטפּערט ענטשלאָסען : „גוט, אַלזאָ ; אָבער איך מוז אָנהויבען פון אנפאנג. דוא, אַננא, ווייסט אַלעס איבער מיין הייראַטה. מיין מוטער'ס בילדונג האט מיך צוריק געלאָזען אזוי אונשולדיג אונד אונוויסענד אין מאַנכע זאַכען, וויא א קינד. איך האב נאר ניט געוואוסט פון דער וועלט. מען בעהויפטעט, אַז מענער דערצעהלען זייערע פרויען אַלעס איבער זייער פּערנאַנגעהייט, אָבער סטיוואַ, — אַרנאָפּענדיג זיין צערטליכען נאמען אונווילענדיג — „איך מיין סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש, האט מיר נאר ניט דער צעהלט. דוא מענסט לאַכען פון מיר, אָבער איך בין געווען אמאל אזוי נאַריש, אַז איך האב געגלויבט, דאס ער קוקט אפילו ניט רעכט אויף קיין אַנדערע פרוי, אויסער מיר. אַכט יאָהר האב איך אזוי געלעבט אין טעות. קענסט דיר פאַרשטעלען וואס פאַר איין איינדרוק עס האט אויף מיר געמאַכט, ערפאַהרענדיג צום ערשטען מאל פון זיין אונטרייהייט אונד געמיינהייט. ער, וועלכען איך האב געטרויט אונד געד גלויבט, האט געשריעבען א ליעבעס-בריעף צו זיין געליעבטע, מיט וועלכער, וויא עס שיינט, אַז ער לעבט שוין זייט א היבשע צייט. אונד, דיעזע געליעבטע, איז געווען דיא גאַווערנאַנטקע פון מיינע קליינע קינדער ! קענסטו דיר א בעגריף מאַכען פון דער אבשייליכקייט אונד געמיינהייט ?“

דאָללי האט דאָן בעהאַלטען דאס געזיכט אין איהר טאַשענטיכעל אונד געכליפּעט.

„יא,“ האט זיא פאַרטגעזעצט, „איך בין נאך אַלעמען ניט אזוי דום ; איך

קען מיר פאָרשטעלען אַ מאַן'ס אויפֿרעגונג אויף'ן מאַמענט, אָבער דאָס זאָל הייער
מאַנאַטען לאַנג, אונד ערשט נאכהער זאָל ער זיך אינטערעסירען אונד קאָרעס־
פּאַנדירען מיט איהר — אונד פיר וועמען? פיר אַ נאָווערנאַטקע! קענסט עס
נאר ניט בעגרייפֿען, מיין ליעבע אַנגאַ!

„אה יא, מיין ארעמע דאָללי, איך בעגרייף עס נאַנץ גוט,“ האט אַנגאַ גע־
ענטפֿערט דריקענדיג איהר האַנד. „אָבער, דאָללי, ער האט שוין אויך געליטען זייט
דאמאלס. ער האט חרטה אויף יעדען שריט וואס ער האט געמאַכט. דוא ווייסט,
דאָללי, ער איז אימער געווען אַ שטאַלצער מענש, אונד יעטצט, וויא ערניעדריגט
אונד שולדיג ער פיהלט זיך. ער האט מיך געריהרט ביז צו מיין טיעפען הערצען.
דאָן, דאָללי, ווען דוא וואָלסט געהערט מיט וואס פאר אַ וועהמוטה ער האט אויס־
געשריען צו מיר: „זיא וועט מיר קיינמאל ניט פֿערצייהען! קיינמאל!“ אַך, דוא
וואָלסט אויך געהאט מיטלייד מיט איהם.“

„גוט, זאָל ער ליידען!“ האט דאָללי אויסגעשריען טרוימפֿירענד. „שולדיגע
מוזען ליידען! איהם פֿערצייהען? וויא אזוי? קען איך נאך זיין, זיין פֿרוי נאכדעם
וויא ער האט מיט איהר פֿערקעהרט! ווען ער ליידעט, איז דאָס נאָר אַ קליינער
טהייל אין פֿערגלייך צו מייע ש מערצען. איך האב פאר איהם געאָפֿפֿערט מיין
וגענד, מיין הערץ, מיין שעהנהייט אונד מיין אונשולד; ער האט דאָס אַלעס גע־
טרעטען מיט דיא פֿיס. אונד ער איז דאָס אַ פֿאַטער פֿון קינדער? ניין, ניין, אַנגאַ,
אַ פֿאַטער וואס ליעבט זיינע קינדער, אַכטעט זיין פֿרוי אונד שעטצט זיין פֿאַמיליען
לעבען קען דאָס ניט טהון, אונד ווען ער האט עס יא געטהאָן, דאָן וויל איך
מיט איהם ניט מעהר פֿערקעהרען!“

דאָללי האט אויסגעבראָכען אין אַ העפֿטיגעם געוויין.

„טהייערע דאָללי,“ האט אַנגאַ געזאגט מיט איהר זיסער שטימע פֿול סימ־
פֿאַטהיע. „דיין שמערץ איז אויך יעטצט מייער. אָבער, ליעבע דאָללי, דוא
ביסט צו אויפֿגעגענט, אונד, איך בין זיכער, ווען דוא וועסט זיך בערוהיגען, וועסטו
מוזען צוגעבען, אז עס איז ניט אין נאַנצען רעכט צו פֿערדאַמען אַ מענשען.“
דאָללי איז פֿלוצלינג געוואָרען רוהיגער. זיטצענדיג אייניגע מינומען אין שטיל־
שוויגען, האט זיא דאָן אומאַרמט איהר שוועגערין אונד געמורמעלט:
„וואס זאָל איך טהון? מיין ליעבע אַנגאַ, ראַטה מיך, לערן מיך, איך בין
עהר אונגליקליך.“

אַנגאַ האט אָבערפֿרעסט אַ קוש אויף איהר שעהנער שוועגערין'ס שמערען

ד געענטפֿערט:

„הער מיד אויס דאָללי, איך בין זיין שוועסטער אונד איך קען זעהר גוט זיין באַראַקטער. ער איז א מעניש וואס לאָזט זיך זעהר לייכט פערפיהרען, אָבער ער קומט באַלד צום שכל אונד דאָן בעדויערט ער זיין שריט. איך פערזיכער דיך, אז ער האט נאר פריהער ניט בענריפען אויף וויא ווייט ער האט בענאנגען א פעהלער. יעמזט איז ער אין אַנדערער מעניש. בערעכען דאָללי, אז דוא האסט איהם געד ליעבט 9 יאָהר דורכאנאָנד; איהר זייט געווען גליקליך צוזאמען; איהר האט ביידע געבראכט קינדער אויף דער וועלט. אונד יעמזט, מיין גאָט, וואס ווילסטו טהון? איך בעט דיך, שווענערין, פערנעס, אז איך בין זיין שוועסטער; רעכען מיד בלויז פאַר דיין פריינדן אליין. זאג מיר, דיא ריינע וואהרהייט, אונד איך וועל וויסען וויא דיך צו ראטהען. ליעבסטו איהם נאך? שפירסטו צו איהם נאך גענוג ליעבע אום איהם צו פערצייהען! ווען יא, דאן פערצייה איהם.“

„ניין, ניין, איך...“ האט דאָללי ארויס געשטאַמעלט.

„בלויב רוהיג, מיין טהייערע,“ האט אַננא געענטפערט, „איך קען דיא וועלט בעסער אַלס דוא, אונד איך פערשטעה אויך מעהר דעם באַראַקטער פון אזעלכע מענער וויא סטיווא. פערנעס אן אַקעס. וואס ער האט געטהאן איז פאַראיבער; אָבער, דוא מענסט זיכער זיין, אז זיין ליעבע צו דיר פון היינט אן אונד ווייטער, קען אונד מוז נאך גרעסער ווערען.“

„אָבער ער האט זיא געליעבט, אונד .. אונד...“

„ששש, נאַרעלע; דוא בעגרייפסט דאס ניט. איך געדענק נאָנץ גוט, ווען סטיווא האט זיך אין דיר פערליעבט, אונד ער האט קיין מענשען אויסגעלאָזען איבער דיר צו רעדען, אפילו ווען ער האט געוואוסט, אז ער מאַכט זיך נאָר לעכערליך מיט אזוי פיעלע לויבדגעזאנגען. אָבער איבער איהר? מיין גאָט, ער האט געוויינט מיט טרערען פון שאַנדע, נאָר רעדענדיג דאָריבער.“

„אָבער וואס וועל איך טהון ווען ער וועט צוריק קעהרען צו איהר?“

„אונטענליך, קינד! דאס איז אונמעגליך!“

„וואָלסטו איהם מוחל געווען, ווען עס זאָל פאסירען מיט דיר אזא

פאַל?“

אַננא איז געבליעבען אביסעל פערצווייפעלט, אונד דאָן האט זיא געענטפערט:
„איך ווייס ניט ווירקליך, אונד דערפאַר קען איך ניט זאגען. אָבער ניין! איך קען יא זאגען; איך וואָלט איהם מוחל געווען, נאָר נאכדעם וואָלט איך איהם שוין מעהר ניט געקענט אזוי ליעבען; נאָר פערצייהען וואָלט איך איהם דאָך!“
דאָללי האט זיך אויפגעהויבען שוויינענדיג, דאן האט זיא אָנגענומען אייז

שווענערדיקס האַנד אַתד נעזאנט : „קום אַנאַ, וועל איך דיר ווייזן דיין צימער.“ אַנאַ האט זיך אויך אויפגעהויבען אונד דאָללי האט פאַרטגעזעצט : „טהייערע אַנאַ, וויא דאס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען ; איך לייד שוין ניט אזוי פיעל וויא פריהער.“

קאַפיטעל 14.

אַנאַ האט פערבראַכט דעם גאַנצען טאָג אין איהר ברודערס חוץ, אָבער זיא האט קיינעם ניט עמפּפאַנגען וואס איז געקומען זיא בעזוכען, נאכדעם וויא מען האט געהערט, אַז זיא איז אין מאַסקווא. צו איהר ברודער האט זיא געשיקט א בריוועל, וואו זיא האט איהם געשרייעבען ער זאָל אהיים קומען עסען, „אונד“ זיא האט געדענדיגט, „איך גלויב, אַז אלעס וועט זיין אין אַרדנונג.“

ער האט געפאַלגט וואס זיא האט איהם געהייסען, אונד דאס געשפרעך ביים טיש איז געווען אַלגעמיין. דאָללי האט ניט געצייגט אזוי פיעל קאַלטקייט צו איהר מאן וויא פריהער. קיטטי איז ערשינען אין מיטען עסען, אונד איז געווען ערשטוינט צו טרעפן דיא פיעל בעריהמטע סט. פעטערבורגער דאַמע. אַנאַ'ס איינפאַכע בענעהמונג אָבער, האט קיטטי'ן באַלד צוגעצויגען צו איהר. קיטטי האט אויך בעוואונדערט אַנאַ'ס מערקווירדיגע שעהנהייט. נאך'ן עסען, איז דאָללי אריין אין איהר צימער, אונד אַנאַ איז צוגעגאַנגען צו איהר ברודער, וועלכער איז געזעסען אונד גערויכט א צינאַר.

„סטיווא,“ האט זיא געזאגט צייגענדיג אויף דאָללי'ס טהיר. „געה אהין אריין, געה, אונד גאָט זאָל דיר העלפען!“
ער האט פערשטאַנען, אונד אַוועק וואַרפענדיג זיין צינאַר, האט ער געטהאָן וואס זיין שוועסטער האט איהם געהייסען.

„יעמצט,“ האט אַנאַ געזאגט צו קיטטי'ן, „ווייל איך איהר זאָלט מיר דער צעהלען עפעס איבער דעם גרויסאַרטיגען באלל וואס דאַרף שטאַטפּינדען.“
„יא, עס וועט זיין א גלענצענדער באלל,“ האט קיטטי געענטפערט לעב-האַפט. „איבערהויפט וועט ער שטאַטפּינען אין איינעם פון דיא העכסטע אַריסטאָ-קראַטישע הייזער. איך מיין, אַז איהר ווייסט גאַנץ גוט, דאס עס היינגט אָב זעהר פיעל וואו דער באלל ווערט גענעבען.“

„מיר דאַכט, אַז אלע בעללער זיינען דיעזעלכע. עס איז נאָר א פראַגע פון וועלכען באלל עס אינטערעסירט וועניגער.“

„וירקליך, וויא קומט איהר עס אזוי רעדען? מיר דאכט, — אָבער ענט
שולדיגט מיר, — אז איהר זייט אימער דיא שענההייט פון דעם עלענאנטעסטען
באלל...“

„אָה ניין, מיין קינד,“ האט אַננא געענטפערט אביסעל רויט ווערענדיג.
„איבריגענס, ווען עס איז אפילו אזוי, וואס מאַכט עס פאר איין אונטערשיעד?“
„וועט איהר בעזוכען דיעזען באלל?“ האט קיטטי געפרעגט נייעריג.
„איך האב מורא, אז איך וועל פריהער מוזען פערלאָזען מאַסקווא.“
„אָך, וויא איך וואָלט אייך דאָרט געוואָלט זעהען!“
„עס איז מעגליך איך זאָל יא דאָרט זיין, אָבער זאגט מיר, מיין לעבעס
פרייליין, איך זעה, אז איהר ערווארטעט עטוואס וויכטיגעס זאָל פאסירען אין יענעם
אכענד.“

„פּון וואָנען ווייסט איהר? עס — עס איז וואָהר!“
„אָך, מיין טהייערע, איך בין אויך אמאל געווען א מיידעל אונד האב עס
אויך געמוזט דורכגעהען.“
קיטטי האט אַרונטער געלאָזען דעם קאַפּ. אַננא'ס געזיכט איז פלוצלינג
שטאַרקט רויט געוואָרען, אונד אין איין אויפגענונג וואס קיטטי האט ניט בעמערקט,
האט זיא געזאגט:
„איך ווייס אַלעס; סטיוואַ האט עס מיר דערצעהלט, אונד איך האב אויך
בעגעגענט ווראַנסקי'ן היינט פריה. עס האט מיך זעהר געפרייט איהם צו
זעהען.“

„בייא דער סטאַציאָן?“ האט קיטטי געפרעגט שטאַרק פּעראינטערעסירט.
„אונד וואס האט אייך סטיוואַ געזאגט?“
„נאר ניט, נאר ניט,“ האט אַננא געענטפערט ווערענדיג אביסעל גערווען.
„איך בין בלויז געכמען געפאָהרען צוזאַמען מיט דער גרעפּין ווראַנסקי, אונד זיא איז
ניט מיעד געוואָרען רעדענדיג איבער איהר זוהן. זיא האט מיך איינגעלאדען איך
זאָל זיא קומען מאָרגען בעזוכען... אָבער וואס איז דאָרט מיט סטיוואַ? ער פער-
בלייבט צופיעל צוזאַמען מיט דאָלל'ן, נאָר דאס איז א גוטער סימן...“
אַננא'ס לעמצעטע ווערטער האבען איבערראשט קיטטי'ן, וויא דאס וואס אַננא
האט געפּראָכען אזוי גערווען דערמאָהנענדיג ווראַנסקי'ס נאמען.

קאפיטעל 15.

נראדע דאמאלס האט דאס קאמער-מעדכען, ווערנע איז געווען דיא איינציגע אדיק צו בלייבען פון דיא אנדערע יונגע דיענער, אריין געבראכט טהעע. דאָללי איז אַרויס פון איהר צימער, אונד סטעפאן איז אַרויס געגאַנגען פון א צווייטער טהיר.

„איך האב מורא, אַננא,“ האט דאָללי געזאגט זיך ווענדענדיג צו איהר שוועגערין, „אז עס וועט דיר זיין צו קאלט אין דיעזען צימער. לאָמיך איבערוועקסלען דיין צימער אויף איינעם פון דיעזען שטאָק.“

„איך פּערזיכער דיד,“ האט אַננא געענטפּערט, „אז איך קען שלאָפען סאַ וואו עס איז.“

„וואס איז נייעס?“ האט געפרעגט סטעפאן אריין קומענדיג אין צימער אונד זיך ווענדענדיג צו זיין פרוי.

אין זיין שטימע איז קיין צייכען געלעגען אַנצוצייגען, אז ער האט זיך איבער געבעטען.

„איך וויל אַננא זאָל שלאָפען אין איין אנדערעס צימער,“ האט דאָללי געזאגט מיט א קאלטען טאָן, „אונד איך וועל דאס מוזען אליין בעזאָרגען.“

אַננא איז געווען זעהר אונרוהיג איבער איהר שוועגערין'ס קאלטע בע געהמונג.

„קימער דיד ניט, דאָללי,“ האט סטעפאן געענטפּערט. „לאָז עס איבער צו מיר, איך וועל עס אריין בעזאָרגען.“

„איך ווייס וואס דאס בעדייטעט,“ האט דאָללי געזאגט לאַכענדיג, „דוא וועסט געבען מאַטווע'ן דעם בעפעהל, דאן וועסטו דיר אַוועק געהען אונד אַכעס וועט פּערנעסען ווערען. לאָז מיך בעסער, איך וועל עס גאַנץ אליין טהון.“

„דאַנקען נאָט!“ האט זיך אַננא געטראַכט ערפרייט. „וויא האבען זיך דאָך איבערגעבעטען!“ זיא איז דאן צוגעגאַנגען צו דאָללי'ן אונד זיא געקושט.

„איך ווייס ניט,“ האט זיך דערווייל סטעפאן אריין געמישט לאַכענדיג, „וואָ רום דוא האַסט אימער א פּערדאַכט אויף מאַטווע'ן אונד אויף מיר?“

דאָללי האט דאן אויסגעזעהן גאר איין אנדערער מענטש. זיא איז געווען זעהר מונטער אונד פּרעהליך, אונד אַבוואָהל זיא האט איהר מאן געזאגט א פּאָר שטעך ווערטלעך, איז דאס אָבער געווען אלץ גוטמיטיג. אום 10 אוהר וועהרענד זיא

זיינען נאך געזעסען ביים מיט אונר געטרונקען טהעע, האט יעמאנד אָנגעד
סלונגען.

„ווער קען דאס זיין אזוי שפעט?“ האט דאָללי געפרעגט.

„איך גלויב ניט,“ האט קיטטי בעמערקט, „אז זיין האבען שוין געשיקט פון
דער היים מיך רופען. אָנאָ האט זיך דערווייל אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו
דיא טרעפען אום אַרונטער צו געהען אין איהר צימער עפעס אַרויס ברענגען פון
איהרע זאכען. א דיענער האט געעפענט דיא טהיר, אונד אָנאָ איז געווען דיא
ערשטע צו ערבליקען ווראָנסקיין. ער איז געבליעבען שטעהען אָהנע אַרונטער צו
געהמען דעם מאַנטעל אונד אָננעפּאָנגען עפעס צו זוכען אין זיין קעשענע. דאָן האט
ער אויפגעהויבען זיינע אויגען אונד בעמערקט אָנאָין. זיין געזיכט איז עטוואס בלאָס
געוואָרען אונד אָנאָ האט בעמערקט וויא זיינע קליפען האבען זיך בעוואויגען אום
עפעס צו זאגען, נאָך ער האט ניט געקענט.

זיא האט זיך אונטערדעסען לייכט פּערניינט, אָבער אויך זעהר איבערראשט

איז זיא אַוועק זאגען סטעפּאָנען, אז ווראָנסקי איז דאָ.

וואס איז געשעהן מיט אָנאָין? זיא האט זיך זעלבסט ניט געקענט בעד
ענטפערן דיעזע פּראָגע. זיא האט געשפּירט עפעס אזא מין געפּיהל, וואס איז איהר
געווען נאנץ אונבעקאָנט. נאך פון דעם מאָמענט אָן, וואס זיא האט ערבליקט
ווראָנסקיין, האט געשוועבט זיין געזיכט פאר איהר פּאַנטאַזיע. יעמאָ האט זיא געד
שפּירט איין אונבשטרייבליכען ווילען איהם נאך אמאל צו זעהען. זיא האט זיך
אויפגעהויבען אונד געהערט וויא איהר ברודער רעדט צו איהם בייא דער טהיר.
מיט דעם אויסרייד, אז זיא געהט. נאך אמאל עפעס געהמען פון איהר צימער, איז
זיא וויעדער צוגעגאנגען צו דיא טרעפען. אָבער גראדע דאמאלס האט זיך צוגעמאַכט

דיא טהיר, אונד סטעפּאָן, אַרויף קומענדיג, האט בעמערקט:

„האסטו געזעהען א מענש! ער האט אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט אַרויף

קומען.“

סטעפּאָן האט דאָן ערקלערט, אז ווראָנסקי איז געקומען איהם איבערצוגעבען
עפעס איין איינלאָדונג. קיטטי'ס געזיכט איז רויט געוואָרען; אָנאָ האט צו איהר
געבליקט אונד געשפּירט, אז איהר הערץ קלאַפּט מיט פּערדרום. אויף וועמען?
אויך דאס האט זיא ניט געקענט בענטפערן. ווראָנסקי'ס שעהנעס אונד אָננעד
געהמעס געזיכט האט געשוועבט פאר איהרע אויגען.

קאפיטעל 16.

דער באלל האט שוין געהאט אָנגעפאַנגען ווען קיטטי איז ערשינען אויף דיא גלענצענד־בעלייכטעמע טרעפּען, וואו צווייא רייהען עלעגאַנט געקליידעטע דינער זיינען געשטאַנען אום צו עמפּפּאַנגען דיא געסט.

קיטטי האט אויסגעזעהן וואונדערשעהן אין דינער אבענד. זיא אליין האט עס אויך געשפּירט, אַז זיא איז בעצויבערענד, אונד זיא איז געווען זעהר צופריעדען מיט דער מאַכט פון איהר שעהנהייט. פארבייגעהענדיג נעבען א גרויסען שפּיעגעל, האט זיא זיך ערבליקט אונד אויף איהרע ליפען האט זיך אָבגעשפּיעגעלט א שמייעלעך, וועלכער האט אונגעפּעהר געזאגט: „יא, איך בין שעהן גענוג, אום מען זאָל זיך קענען פּערליעבען אין מיר.“ וויא זיא איז נאָר אריין אין זאַלאַן, איז איהר באַלד ענטקעגען געקומען דער בעריהמטער טענצער אונד צערעמאָניע־מייסטער פון דעם באלל, געאַרנ קאַרסנסקי.

„דאס איז שעהן, פּרייליך,“ האט ער געזאגט זיך פּערניגענדיג, „וואס איהר זייט פריה געקומען. איך ווייס ניט ווארום אנדערע האבען א טבע צו קומען שוין נאכדעם וויא איבער א העלפט פון דעם באלל איז פארבייא?“ אין נעכסטען אויגענ־בליק, האט זיא מיט איהם געטאַנצט א וואַלץ.

„איהר טאַנצט אויסגעצייכענט!“ האט ער בעמערקט.

קיטטי האט צו איהם געשמייעלט מיט פּערניגענען, הערענדיג א מיינונג פון דעמיעניגען, וועלכער פּערשטעהט וואס דאס הייסט טאַנצען. דאן, נאך דעם וואַלץ, האט זיא אָנגעפּאַנגען אויפּצוהוכען איהרע בעקאַנטע אין זאַלאַן. זיא האט צו ערשט ערבליקט לידיאַן, דיא שעהנע פרוי פון געאַרנ קאַרסנסקי, מיט וועלכען זיא האט נאָר וואס געטאַנצט; דאן איהר שוואַגער סטעפּאַן, אונד, צום שלום — איהם | אויך וועלכען זיא האט שוין אַרויס געקוקט מיט טויזענד אויגען. זיא האט איהם שוין ניט געזעהען זייט יענעם אבענד וואס זיא האט ענטזאגט לעווינען, אונד יעצט האט זיך איהר געדאַכט, אַז זיינע אויגען זוכען איהרע.

דאן האט זיא דערזעהן אַנאַ קאַרענינאַ. מיט דער אונשולד פון א זאָרנענ־לאָזעס מעדען, איז זיא צו איהר שנעל צוגעגאַנגען. אָבער גראדע אויך דאמאלס איז צוגעקומען קאַרסנסקי צו אַנאַ'ן אונד געזאגט:

„איין וואַלץ מיט אייך, אַנאַ אַרקאַדיעוונאַ!“

„איך דאַנק; איך טאַנץ ניט ווען איך קען דאס אויסמירען.“

„היינט אבענד קענט איהר עס געוויס ניט אויסמירען.“

בייא דיעזע ווערסער איז אויך ערשיענען ווראָנסקי.

„אלזאָ,“ האט אנגאָ געזאגט שנעל, זיך מאַכענדיג, אַז זיא בעמערקט נאר ניט ווראָנסקי'ס פּערנייגונג, „ווען איך קען ניט אויסמיידען, דאן מוז איך מיך אונטערנעבען.“ אין נעכסטען אויגענבליק האט זיא אַוועק שפּאַצירט מיט קארסנסקי'ן געאַרעמט.

קיטטי האט מיט גרויסער אויפּמערקזאַמקייט שטודירט דעם לעממען מאָך מענט, אונד זיא האט זיך געפרעגט: „ווארום האט זיא עס געטהאָן? דאַכט זיך ווראָנסקי האט זיך גאַנץ אַנשטענדיג גענייגט פאַר איהר?“

ווראָנסקי האט דערזעהן קיטטי'ן, אונד, מיט א נערוועזען טאָן, האט ער זיך ענטשולדיגט פאַר איהר, אַז ער האט זיא ביז דאמאלס ניט געזעהען אונד דערפאַר איז ער פריהער ניט צוגעקומען. קיטטי האט דערווייל צוגעקוקט וויאָ אנגאָ האט געמאַצט, אונד זיך געוואונדערט ווארום ווראָנסקי לאַדעט זיא, קיטטי'ן, אויך ניט איין צו א טאַגן. ווראָנסקי האט זיך דערווייל דערמאָהנט, אַז עס איז זיין פליכט איינצולאַרען קיטטי'ן צו א טאַגן, אונד ער האט עס געטהאָן. זיא האט גלייך איינענשטימט. ער האט געלעזען אין איהרע אויגען א בליק פולל מיט לעבע. אָבער ווראָנסקי האט דערפון קיין הנאה געהאט; אין גענענטהייל, ער האט געשיידערט. נאך דעם טאַגן, וועלכער האט ניט פיעל געדויערט, איז קיטטי צוגעגאַנגען צו איהר מוטער. דיא אַלטע פרינצעסין האט דאמאלס געשפּראַכען מיט גרעפין נאַרדס

דער באלל איז פאַרטגעזעמלט געוואָרען, אונד קיטטי האט זיך געשפּירט אונגליקליך. זיא איז געווען אונצופריעדען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אַז זיא קען ניט אַרונטער געהען איהרע אויגען פון אנגאָ קאַרענינאַ. זיא האט דאן בעמערקט, אַז אנגאָ האט אלעס מעגליכע אָנגעווענדעט, ניט צו קוקען אין ווראָנסקי'ס זייט, וועלכער איז יעדעס מאל אויסגעקומען מיט'ן געזיכט צו איהר.

„וואס זאָל דאס בעדייטען?“ האט זיך קיטטי געפרעגט ערשאָקען. „וואס האט געקענט פאַסירען צווישען דיעזע צווייא מענשען?“

קיטטי האט מורא געהאט צו דענקען ווייטער, טאָמער וועט זיא זיך מחזען ענטפערן דאַרויף. זיא איז אונטערדעסען געשטאַנען, ווייטער געקוקט, אונד זיך ניט געקענט ריהרען פון פלאַטיץ. גרעפין נאַרדסמאַן האט בעמערקט עפעס אונגעוועהני ליכעס מיט קיטטי'ן, אונד זיא האט געפרעגט:

„גאט איז מיט דיר? ווארום טאַנצטו ניט?“

קיטטי האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד מיט איין אויפגערענעטער שטימע.
האט זיא געענטפערט: „איך וויל ניט.“

„איך האב געהערט,“ האט דיא פלוידערזאק גרעפין זייטער געזאגט, „וויא
ער האט איינגעלאדען אננא קארענינא צו א טאגן, אונד זיא האט איהם געענט-
פערט. אז ער דארף טאנצען מיט דיר. האסטו דאס אויך געהערט?“

„ניין, ניין,“ האט קיטטי געענטפערט ציטערענדיג אין נאנצען קערפער, „א-
האב עס ניט געהערט, אָבער וואס קימערט עס מיך?“

גרעפין נארדסטאן האט פערשטאנען, אז איהר יונגע פריינדין שפירט זיך
זעהר אונגליקליך. וואס עס האט פאסירט צווישען ווראָנסקיין אונד אננא קארע-
נינא, האט זיא גענוי ניט געקענט וויסען, נאָר זיא האט פערשטאנען, אז קיטטי
דיא פערלעבטע, האט געקענט גענוג זעהען אום עס זאָל איהר מאכען אונגליקליך.
זיא האט דערווייל ערבליקט קאסונסקיין, אונד איז צוגעגאנגען איהם בעטען, ער זאָל
איינלאדען קיטטיין צום טאנצען.

עס איז דאן אראנזשירט געוואָרען א קאָדרייל. אננא מיט ווראָנסקיין, האנד
בייא האנד, זיינען אויסגעקומען גראדע געגענאיבער קיטטיין מיט קארסונסקיין.
קיטטיין'ס דורכדרינגענדער בליק, האט געלעזען אויף ווראָנסקיין'ס געזיכט אונטערנעד-
בענהייט, מורא אונד פערעהרונג, אויסגעמישט מיט גליק אונד צופריעדענהייט.
אננא וויעדער איז איהר ערשינען, אז זיא הערט אונד זעהט קיין זאך וואס עס
נעהט פאָר אין זאלאָן, אונד איהרע געדאנקען זיינען אָנגעפיללט נאָר מיט
ווראָנסקיין אליין.

קיטטי האט געטאנצט, נאָר אין איהרע אויגען האט אָנגעפאנגען צו פלאקערן
א פייער פון האַס, צאָרן אונד פעראַכטונג. ווען דער קאָדרייל איז געווען צו ענדיג,
האט זיך אננא שנעל אָנגעצויגען, אונד געהמענדיג אבישיעד פון יעדען וואס האט
יא נאך געבעטען צו בלייבען, איז זיא באלד אַוועק.

„אונד איהר פאָהרט מאָרען געוויס אַוועק?“ האט קיטטי געהערט ווראָנסקיין'ס
ציטערענדע שטימע רעדענדיג צו אַננא'ן.

„יא, אזוי דענק איך,“ האט אננא געענטפערט מיט א טאָן פון צע-
נערונג.

ווראָנסקי האט זיא וויעדער געבעטען פערבלייבען, נאָר אננא האט אום
קיינעם פרייז ניט געוואָלט ערפיללען זיין וואונש. פאר קיטטיין האט אויסגעזעהען,
אז אננא זוכט וויא צו ענטלויפען פאר עפעס.

קאפיטעל 17.

אויף'ן צווייטען טאָג, נאך דער אונטעררעדונג וואס לעווין האט געהאט מיט קיטיטין, איז ער אַוועק פון מאַסקווא, אונד אבענד איז ער אָנגעקומען אהיים אויף זיינע ניטער. בייא דער טהיר, האט איהם בענעגענט זיין אלטער דיענער אונד איהם דערזעהלט, אז סימאָן, דער אויבער־אויפזעהער, איז שוין געקומען, אונד זיין בעסטע קוה פאָווא, האט זיך געקעלכט. לעווין איז אויך צופריעדען געווען צו הערען עפעס אום ער זאָל צערשטרייען זיינע געדאַנקען. דיעזע היימליכע אונד אונשולדיגע לאַנד־זאַכען, האבען איהם פּעראינטערעסירט אויף אזוי פיעל, אז ער האט בערוהינט זיין אויפגעגענטען גייסט.

לעווין'ס וואָהנונג איז געווען א גרויסע אַלט־מאָדישע געביידע. אָבער אין זיינע אויגען, האט דאס אויסגעזעהן אלס דער שענסטער פלאטין אויף'ן ערד־קוגעל. דאָרט האבען געוואָהנט זיינע עלטערן אונד עלטער'ס עלטערן. דיא עראינערונג אן זיין צערטליכער מוטער, איז בייא איהם געווען א הייליגטהום; ער האט געוואָלט האבען א פרוי, וועלכע זאָל פּערטרעטען דיא שטעלע פון א בעל־הבית'טע, גראדע וויא זיין מוטער איז געווען. ער האט זיך קיינמאל ניט פאָרגעשטעלט קיין ליבע צו א פרויענציעמער, אָהנע צו זיין מיט איהר פּערהיראַטעט. צייטגעוויזן האט ער זיך אויך פאָרגעשטעלט דאס אונשולדיגע אונד וואָהרע פּערגניגען פון דער נאַטור, ווען מען האט א פרוי אונד קינדער מיט איהר... אָבער — לעווין'ס געדאַנקען זיינען צו מיט געוואָרען זיטצענדיג אין זיין שטודיר־צימער אונד דענקענדיג איבער, דעם וואס עס האט מיט איהם לעממעטענס פאַסירט. אנאטאָה מיכילונא האט איהם אריין געבראַכט טהעע אונד איהם אָנגעפאַנגען מיטצוטהיילען איבער מעהרערע קלייניג־קייטען אַרום הויז. דער הונד, אָנקומענדיג פון ערגעץ, האט דערשפירט זיין בעל־הבית, אונד ער האט געריסען אין דער טהיר מען זאָל איהם אריין לאָזען. אנאטאָה האט געעפענט דיא טהיר אונד איהם אריין געלאָזט. ער איז צוגעלאָפּען צו לעווין, זיך געלאַסטשעט אונד איהם געלעקט, אונד דאָן אַוועק געלעגט דעם קאַפּ אויף זיין שויס.

„ער פּערשטעהט אלעס,“ האט אנאטאָה געזאגט אויף'ן הונד, „נאָך וואס ער קען ניט רעדען. ער שפירט יעטצט, אז זיין הערר איז אהיים געקומען טרויעריג.“

„טרויעריג?“ האט לעווין געפּרעגט.

„געוויס טרירערין, איך זעה עס גאנץ גוט. איך מײן עס איז שוין צײט, איך זאל קענען לעזען אייערע געדאנקען, ווייל איך בין אויפגעוואקסען געוואָרען מיט אייך.“

לעווין האט צו איהר געבליקט מיט ערשטוינען, אונד זיך געטראַכט, אז ער איז א דומקאָפּ דערמיט, וואס ער האט פאר אגאטהאַץ אפילו ניט געקענט בער האלטען זיינע געדאנקען.

דער הונד האט זיך לאנגזאם צוריק געצויגען אונד זיך אַוועק געלעגט אין א ווינטעל. לעווין האט צו איהם געקוקט אונד געמורמעלט: „איך בין אויך מיעד אונד וועל געהען רוהען. אגאטהאַ, דוא קענסט אויך געהן שלאָפּען. האב קיין מורא ניט, אלעס וועט וויעדער זיין אין אַרדנונג.“

סאָפיטעל 18.

אויף אַנדערן טאָג נאָך אין באלל, האט אַנא אַרמאדיעוונא טעלעגראַפירט צו איהר מאַן נאָך סט. פעטערסבורג, אז ער זאל זיא ערוואַרען, ווייל זיא פערלאָזט מאַסקווא.

דאָללי האט פון איהר גענומען א הערצליכען אבשיעד, אונד סטעפאַן, וואס האט זיא בעגלייטעט ביז צו דער באַהן, האט גאר ניט געהאט גענוג ווערטער מיט וואס אויסצודריקען זיין דאַנקבאַרקייט צו איהר, דערפאַר וואס זיא האט איהם איבערגעבעטען מיט זיין פרוי.

ווען אַנא האט זיך געקויפּט מיט איהר ברודער, זיינען איהרע אויגען אָנגעד פיללט געוואָרען מיט טרערען. נאָר זיא האט קיין וואָרט געקענט רעדען. ערשט ווען דיא באַהן האט אָנגעפאנגען צו געהען, האט זיא געמורמעלט: „דאַנקען גאָט, וואס אלעס איז שוין פאַראיבער! מאַרגען וועל איך וויעדער דריקען צו מיין הערץ, מיין קינד סערנעי אונד זיין אין דער געזעלשאַפט פון מיין מאַן וויא ביז יעצט.“

ווארום האט אַנא געשוידערט דערמאָהנענדיג זיך אן איהר מאַן? איז עס געווען דערפאר פיעללייכט וואס ער האט איהר אויסגעזעהען אַלס, אָבגעלעבט, שטרענג אונד... אָדער ווייל זיין וואָנסקי'ס געזיכט, האט געשוועבט פאר איהרע אויגען? זיא האט וויעדער געשוידערט.

דאָן האט אַנא פראָבירט צו לעזען איין ענגלישען ראָמאַן, אָבער איהרע געדאַנקען זיינען געווען געשמערט. וואָנסקי אונד נאָך אמאל וואָנסקי איז געשמאַנצט

פאר איהר פאנסאזיע. זיא האט געזעהן דעם שעהנעם אונד לעכהאפטען מאן, זיינע מערקווירדיגע אויגען אָנגעפילט מיט א בעוואונדערונגס-בליק צו איהר אונד... פלוצלינג האט זיא ערוואכט פון איהר נאכדענקען, ווען א מאן, בעדעקט מיט שנעע פון קאפ ביז דיא פיס, איז ערשיענען אונד אויסגערופען דעם נאמען פון א סטאציאן. דיא באהן איז דאן אויך געבלעבען שטעהן.

„ווינשט מאדאם ארויס צו געהען אביסעל?“ האט איהר דיענסט, אנושקא, געפרענט. „מיר וועלען דאָ פערבלייבען אייניגע מינוטען.“

„יא,“ האט אנאָ געענטפערט, „איך וויל געניעסען אביסעל פרישע לופט; עס איז דאָ צו וואַרעם.“

זיא איז צוגעגאנגען צו דער טהיר, געעפענט אונד איז ערשיענען אויף דער פלאטפארמע. געגענאיבער איהר, איז געשטאנען א מאן אין א מיליטערישען מאנטעל. אין איין אויגענבליק האט זיא באלד דערקענט וואָנסקי, אונד אָבוואַהל זיא איז געווען איבעראַשט, האט זיא געשפירט וויא איהר נאנצעם הערץ האט זיך אָנגעד פיללט מיט פערנניעגען. ער האט זיא אויך בעמערקט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, האט ער זיא געפרענט, מיט א ציטערענדער העפליכער שטימע, אויב ער קען עפעס טהון פאר איהר אונד אויב זיא בענעטהיגט עפעס. זיא האט איהם ניט געקענט ענטפערן, אונד וועלענדיג פרעגען וויא ער קומט אין דערזעלבער באהן, האט זיא זיך געטראכט, אַז דיעזע פראגע איז איבריג, ווייל זיא ווייס שוין דיא אורזאכע. זיא איז געווען שטאַלץ דארויף. דאן האט זיא געזאגט:

„איך האב נאר ניט געוואוסט, אַז איהר פאָהרט אויך נאך סט. פעטערס בורג. ווארום גראדע יעטצט?“

ער איז צוגעגאנגען געהנטער צו איהר אונד אָנאָן האט זיך געדאכט, אַז זיא שפירט וויא זיין גאנצער קערפער ציטערט. ער האט זיך צוגעבויען אונד געדענטפערט:

„אַנאָ, איהר ווייסט נאניג גוט, אַז דאס איז דערפאר, ווייל איך מוז זיין דאָרט וואו איהר געפינט זיך. דאס איז דיא אורזאכע.“

זיא האט געשוויגען, אונד וואָנסקי איז געשטאנען אונגעטשלאָסען. דאן האט ער וויעדער בעמערקט:

„איך בעט אייך איהר זאָלט מיר פערצייהען, ווען איך האב עפעס געזאגט, וואס ערגערט אייך. איך קען ניט, ווייס ניט אונד...“

אַנאָ האט זיך דערמאָהנט אן איהר קינד, אן איהרע פליכטען אלס פריי, אונד דאס האט איהר געגעבען מוטא צו ענטפערן:

„דאס וואס איהר האט געזאגט, איז געוויס זעהר אונפאסענד; אונד אלס עהרענמאן, בעט איך אייך, פערנעסט אן דיעזע ווערטער.“
„פערנעסען?״ האט ווראָנסקי געזאגט עפעס העכער וויא ער האט פריהער געשפראָכען. „איך קען דאס ניט פערנעסען, גראדע וויא איך קען פערנעסען אן אייך...“

„גענוג! גענוג!“ האט זיא אויסגעשריען אָנזענדענדיג אלעס מעגליכע אויס־צודריקען צאָרן אויף איהר געזיכט. זיא האט זיך דערבייא אומגעווענדעט, אריין אין וואַגאָן אונד זיך געזעמטצט אויף איהר פלאַטץ.

זיא האט פראָבירט צו שלאָפען, אָבער איהרע געדענקען זיינען געווען צו אויפ־גערעגט, אונד ערשט אויף אַנדערן מאָרגען איז איהר געלונגען איינצודרעמלען. ווען זיא האט ערוואַכט, איז שוין דיא באַהן געבליעבען יַטעחהען אין דער סט. פּעד טערסבורגער סטאָציען. דאס ערשטע געזיכט וואס זיא האט ערבליקט, איז געווען פון איהר מאַן קאַרענינאַ. אויף זיינע ליפּען איז געלעגען דער אייביגער האַלב־שפּאַטישער שמייכעל וויא זיין טבע איז געווען. אַננאַ האט ניט נאָר געשפּירט איין עקעל צו איהם, אָנזערען זיא האט זיך אויך דערשראָקען.

„זעהסטו וואס פאר א צערטליכער מאַן איך בין,״ האט ער געזאגט מיט א האַלב־שפּאַטישען טאָן, „גראדע אזוי צערטליך וויא דאס ערשטע יאָהר נאך אונזער חתונה. איך בין שיער געשטאַרבּען פאר אונגעדולד דיך צו זעהען.“
„וואס טהוט סערגעי?״ האט זיא שנעל געפרעגט.
„סערגעי איז פּאָלקאַמען געזונד,“

גראדע דאמאלס איז צוגעקומען ווראָנסקי. ער האט אויך צוגעבראַכט א שלאָפּלאָזע נאַכט. ער איז געווען איבערצייגט, דאס טראָגן איהר שטרענגער בעד געהמונג, איז זיא דאָך ניט גלייכנילטיג צו איהם. „א וואָרט, א בליק, אָדער א שמייכעל פון איהר,״ האט ער זיך געטראכט, „וועט מיך גליקליך מאַכען.“ ער האט דערבייא ערבליקט איהר מאַן; אונד אזוי וויא צום ערשטען מאל איז איהם איינד געפּאלען, אז דיעזער מאַן, קאַרענינאַ, שפּיעלט אויך א ראָלע אין דיא געפּיהלע פון זיין, ווראָנסקי'ס, הערץ אונד אַננאַ'ס קיעבע. א שטאַך פון אייפּערזוכט האט דורכגעדרונגען זיין הערץ, זעהענדיג קאַרענינאַ'ן האַלטענדיג אַננאַ'ס שעהנע אונד ווייסע האַנד.

ווראָנסקי'ס אויגען זיינען געפּאלען אויף אַננאַ'ס געזיכט, וויא זיא האט געקוקט צו איהר מאַן. ווראָנסקי האט געלעזען אין אַננאַ'ס בליק, אז זיא לעבט ניט אידר מאַן.

„וויא האט איהר צוגעבראכט דיא נאכט, מאדאם ?“ האט ווראָנסקי געפרענט
זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען קאלטבלימיג.

„איך דאָנקע, זעהר גוט !“ האט זיא געענטפערט.

וויא מיעד זיא איז געווען פון ניט שלאָפען, האט זיך דאָך אָבערשפיענעלט א
לעבהאָפּטער בליק אין איהרע אויגען, וועלכען ווראָנסקי האט נאָנץ גוט בעמערקט
אונד זיך געפרייט. קארענינא האט געקוקט צום יונגען מאן מיט אביסעל
אונגעדולד.

„איך האב דיא עהרע,“ האט דאן אַננא געזאגט פאָרשטעלענדיג, „גראַף

ווראָנסקי, מיין מאן.“

„אך, גראַף ווראָנסקי !“ האט קארענינא געזאגט לעבהאָפּט, „עס פרייט מיך.

דאס הייסט א גליק, אַננא ; אהין ביסטו געפאָהרען מיט דער מוטער אונד צוריק
מיט דעם זוהן !“

קארענינא האט זיך דאן אָבעווענדעט אונד ניט מעהר געוואָלט וואַרטען נאך
עפעס צו הערען פון ווראָנסקיין. דער לעטצטער האט פערשטאַנען, אז זיין געזעל-
שאַפּט איז ניט פערלאָנגט. ער האט געוואָלט אוועק געהען, נאָר ער האט ניט
געקענט.

„איך האָף צו האבען דיא עהרע אייך צו בעזוכען,“ האט ער געזאגט צו

אַננאין.

קארענינא האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד געענטפערט :

„אך, מיט פערגייענען, גראַף ; מיר עמפּפאָנגען געסט יעדען מאָנטאג.“

קאפיטעל 19.

דער קליינער סערגעי האט דערהערט, אז זיין מוטער קומט, ווען ער איז געווען
אויף צווייטען שטאָק. ער איז שנעל אַרונטער געשפרונגען אונד מיט איין אונד
געהייערער פרייד האט ער געשריען : „מאמא ! מאמא !“ אונד דאן האט ער זיא
אומארמט.

„איך האב זייא געזאגט, אז עס מוז זיין מאמא, ווען איך האב געהערט אַנ-

קלינגען ; אונד איך האב טאָקי געהאט רעכט.“

אָבער סערגעיים געזיכט גראַדע וויא איהר מאן'ס, האט פעראורזאכט אַננאין

שמערץ אונד פערצווייפלונג. זיא האט איהם אונטערדעסען אויך געהאלט אונד
געקושט אונד בעענטפערט זיינע קינדישע פראַגען. דאן האט זיא איהם דערצעהלט
איבער דאָללירס טאָכטער טאַניאַ.

„איז זיא שעהנער וויא איך?“ האט סערעני געפרעגט.

„ניין, מיין קינד, קיינער איז אזוי שעהן וויא דוא.“

„איך האב עם פריהער געוואוסט,“ האט ער געזאגט מיט א לעבליכש

שמייכלע.

אום 4 אוהר נאכמיטאג איז קארעניא צוריק געקומען פון זיינע אמטליכע פליכטען, אונד איז גלייך אריין אין זיין ביבליאָטעק, וואו ער האט זיך גענומען איבערזעהען מאַנכע דאָקומענטען. אום 5 אוהר איז ער אריין אין שפייזע־זאַלן, וואוהין אַננא האט איינגעלאדען עטליכע געסט מיטצושפייזען. ער איז געווען אַנד געצויגען אין א שוואַרצען אַנצוג מיט צווייא נאָלדענע מעדאַלען אויף זיין ברוסט. וועהרענד דעם עסען, האט ער בלויז געפרעגט זיין פרוי א פאאר פראַגען פון יוצא־וועגען, זאָנסט איז ער געווען מערקווירדיג שטיל אונד רוהיג. נאָך'ן עסען האט ער פערבראכט א האלבע שטונדע אין געשפרעך מיט זיינע געסט, אונד איז דאָן גלייך אַוועק צו א פערזאָמלונג פון מיניסטער־ראַטה. ווען דיא געסט זיינען אַוועק, איז אַננא געבליעבען זיטצען מיט איהר זעהן אין טיעפען נאכדענקען.

פונקט אום האלב ניין אוהר, האט קארעניא צוריק געקעהרט אונד איז אריין

אין זאַלן.

„ענדליך ביסטו דאָ?“ האט זיא געזאגט אויסשטרעקענדיג איהר האַנד. ער

האט געקושט דיא האַנד מיט דער עטיקעטע פון א פרעמדען קאַוואַלער אונד זיך געזעמלט געבען איהר.

„איך גלויב, אַז דיין בעזוך נאָך מאַסקוואַ איז געווען ערפּאָלגרייך?“ האט ער

געפרעגט.

„פּאָלקאַמען,“ האט זיא געענטפערט אונד האט איהם דאָן אלעס דערזעהלעט

וואס עם איז פאַרגעגאַנגען מיט איהר ברודער אונד שווענערין.

„פאַר אזא מאַן האב איך גאר קיין ענטשולדיגונג,“ האט קארעניא געזאגט

אין א שטרענגען טאָן, מיינענדיג סטעפאַנען. „דוא וועסט מיר ענטשולדיגען, אַננא,

פאַר מיין אויסדרוק, ער מעג אפילו זיין דיין אייגענער ברודער.“

אַננא האט געשמייכלעט; זיא האט גאנץ גוט געוואוסט, אַז איהר מאַן'ס

נאַטור איז קיינמאל ניט ווייכער געוואָרען זאָגאַר צו זיינע אייגענע קרובים, זאַלאַנג

ער האט ניט בעטראַכטעט זייערע האַנדלונגען אַלס רעכט פון זיין שטאַנדפונקט.

זיא האט איהם דאָפיר רעספעקטירט.

„דעננאך,“ האט ער ווייטער געזאגט, „פרייט עם מיך וואס עם איז דיר

געלונגען צו מאַכען שלום אונטער וויא, אונד עם פרייט מיך נאָך מעהר וואס דוא

ביסט שוין אהיים נעקומען. ווילסטו ניט אביסעל ארויס געהען היינטיגע נאכט? ער האט זיך בייא דיעזע ווערטער אויפגעהויבען אום צוריק צו קעהרען אין זיין ביבליאָטעהעק.

„ניין, ניין, איך וויל ניט געהען,“ האט זיא געענטפערט. „וואס פאַר א בוך לעזטו היינט אבענד?“

„איך לעז Poesie de Enfers פון דעם פירסט דע לילל; עס איז א מערקווירדיגעס גוטעס בוך!“ האט ער געענטפערט זעהר בענייסטערס.

זיא האט וויעדער געשמייכעלט, אונד זיך אויפהויבענדיג, האט זיא גענומען זיין אַרעם אונד איז מיט איהם אריין אין זיין ביבליאָטעהעק.

„זעהר גוט, זעהר גוט,“ האט זיא געזאגט אריין קומענדיג אין זיין צימער, וואו זיין ליעבלינגס-שטוהל, לעזע-לאַמפּ אונד פלאַש-וואַסער זייגען געווען פאַרבער-רייטעט פיר איהם. „איך מוז יעמציט געהען עפעס שרייבען נאך מאַסקווא, אונד זייא וועניגסטענס זאגען, אז איך בין גליקליך איבערגעפאַהרען דיא רייזע.“

ער האט זיך פערנייגט אונד זיא איז אריין אין איהר אייגענעס צימער. „ער איז א גוטער, עהרליכער אונד טרייער מאן,“ האט אַננא געמורמעלט צו זיך זעלבסט; אָבער אויף איהר געזיכט איז שוין מעהר ניט געלעגען קיין שמייכעל.

ווען זיא האט זיך אָנגעקוקט אין שפיעגעל, האט זיא באַלד ניט דערקענט דעם בליק פון איהרע אויגען, וועלכער האט אויסגעזעהן בעטריעכט אונד ערשראָקען.

צווייטער טהייל

קאפיטעל 1.

צום ענדע ווינטער, האט פרינץ שערבאטצקי איינגעזעהען, אז ער מוז צוזאמען רופען אייניגע פון דיא בעסטע ערצטע אָבזוהאלטען א בעראטהונג איבער זיין טאָכטער קיטטי'ס געזונדהייט. דאס מעדעכען האט זייט אייניגע וואָכען אָנגעפאָנגען איינפאָך איינגעטריקענט צו ווערען; זיא איז אויך געוואָרען בלאַסער פון טאָג צו טאָג, אונד וואס דער הוידאַרצט האט איהר געגעבען, האט ניט געהאָלפען. נאך דער בער ראַטהונג, וואו עס זיינען געווען דיא גרעסטע ספעציאַליסטען פון מאַסקווא, האט איהם איין פראָפעסאָר געזאגט, אז זיין טאָכטער מוז זאָפאָרט אַוועק פאָהרען נאך אויסלאַנד, אום געניעסען איין אנדערע לופט אונד אויך זעהען אנדערע סצענען אונד מענשען פאר זיך.

דאָללי איז אויך דאמאלס געווען בייא איהר מוטער. זיא האט אויסגעזעהען זעהר שלעכט. סטעפאָן, איהר מאַן, אָבוואָהל ער האט דאָכט זיך שטאַרק חרטה געהאט, נאך דעם וויא אָנאָ האט זייא איבערגעבעטען, האט ער אָבער באַלד פערגעסען אָן אלעמען אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיין שעהנער געליעבטע, דיא גאָווערנאַנטקע. ער פלעגט אַוועק בלייבען פון הויז אויף גאַנצע נעכט. לעטצטענס איז נאך איינעס פון איהרע קינדער שטאַרק קראַנק געוואָרען, אונד דיא שעהנע יונגע פרוי איז געווען געערגערט פון אלע זייטען. זיא איז געזעסען געבען איהר מוטער אונד מיט איהר געשפראַכען איבער קיטטי'ן, ווען דער אַלטער פרינץ איז אריין געקומען אונד געפרעגט:

„וואס האט מען בעשלאָסען? דוא זאָלסט אַוועק פאָהרען? אונד וואס וועט

דאָ ווערען פון מיר?“

„אויך דענק, אַלעקסאַנדער,“ האט דיא פרינצעסין געענטפערט, „אז עס איז

בעסער דוא זאָלסט דאָ בלייבען.“

„וויא דוא ווילסט.“

„ווארום זאל פאפא ארד ניט מיטפאָהרען?“ האט מיטטי נעפרענט אריין קומענדיג. „עס וועט דאן זיין זעהר אַנגענעהם פאר אונז אַלע.“
 דער אַלטער איז צו איהר צוגעגאַנגען, געגלעט איהרע האאר, אונד זיא, אויפֿ-
 היגענדיג איהר בלאַסעס געזיכט, האט ארויס געצוואונגען א שמייעלע אויף איהרע
 ליפּען. קיטטי האט געוואוסט, אז איהר פאטער האט אים בעסטען פערשטאַנען
 איהר קראַנקהייט.

„קיטטי,“ האט דער אַלטער געזאגט, „איך וועל דיר דערזעהלען וואס דוא
 מחט טהון. דוא מחט זיך אויפכאַפּען אין א שעהנעם פריא־מאַרנען אונד זאנען:
 „איך בין פאַלקאַמען געוונד; מיר פעהלט נאר ניט, אונד איך וועל וויעדער אַז-
 פאַנגען צו שפאַציערען מיט פאפא אין דער פרישער אונד פראַסטיגער לופט.“
 קיטטי האט געוואָלט וויינען, נאָר זיא האט ניט געוואָלט איהר פאטער זאָל
 עס זעהן, אונד זיא איז ארויס געלאָפּען פון צימער.

„אַלעקסאַנדער!“ האט דיא פרינצעסין דאן וויא אויסגעשריען. „דוא ביסט
 אונבאַרמהערדיג! ווארום פלאַגסטו אַזוי דאס ארמע קינד? יעדעס וואָרט וואס
 דוא ברענגסט אַרויס זיא צו עראינערן אן דער אורזאַכע פון איהר שמערץ, איז פאר
 איהר א מארטערניס. מיין נאָט! איך פערשטעה ניט, ווארום עס זאָלען ניט
 עקזיסטירען קיין געזעטצע צו בעשטראפּען פאר אַזאַ פערברעכען.“

זיא האט געמיינט ווראַנסקיין אינד איהר טאַכטער'ס ליעבע, וואס ער, לויט
 נאך איהר מיינונג, האט געטרעטען מיט דיא פיס. דער אַלטער פרינץ האט זיך צו
 איהר אומגעווענדעט אונד געזאגט אויף פראַנצויזיש אָבער אין א שפאַטישען טאָן:
 „Ma petite niere,“ (מיין מוטער'ל), עס עקזיסטירען ווירקליך געזעטצע
 צו בעשטראפּען פערברעכענס, אָבער, זאָלאַנג וויא דוא האסט אַנגעפאַנגען צו רעדען
 דאָריבער, מוז איך דיר זאגען דיא ריינע וואַהרהייט וואס איך דענק: מיין מיינונג
 איז, אז דוא ביסט דאָ אממייסטען שולדיג. וויא אַלט איך בין, וואָלט איך מיך מיט
 איהם אָבגערעכענט; אה, עס מאַכט ניט, איך קען נאך אומנעהען מיט א שווערט
 וויא פיעלע אַנדערע יונגע מענער; אָבער, דוא אליין האסט איהם אַהער גערופּען,
 אַרום איהם געטאַנצט אונד זיך געשמייעלט, אָהנע צו וויסען פריהער, אויב ער איז
 נאר בערייט צו הייראַטען אונד אויב ער וויל אונזער טאַכטער. דוא האסט איהם,
 וויא מען זאגט, געוואָלט אריין נאַרען.“

דיא אַלטע פרינצעסין האט אַנגעפאַנגען צו וויינען אונד דער פרינץ, גערידערט
 דערפון, האט געזאגט צערטליכער:

„והיין ניט, וויין ניט, איך ווייס, דוא ליידעסט דאפיר. פיעללייכט וועט נאָט אויף אונז רחמנות האבען.“ צולעגענדיג דיא האַנד צו זיין מויל, איז ער אַרויס פון צימער.

מיט אייניגע מעג שפעטער, איז דיא שערבאטצקי פאמיליע אועק געפאָהרען נאך אויסלאַנד.

קאפיטעל 2.

דיא נאר הויכע סט. פעטערסבורגער געזעלשאַפט, איז ניט זעהר נריים ; זייא קענען זיך דערפאר נאנין גוט איינער דעם צווייטען אונד זייא קענען זיך בעזוכען אונד געשטערט. אָבער עס זיינען נאך דאָ ניעדריגערע קלאַסען.

אָננא קארענינא איז געווען א פראַמינענטע פערזאָן אין דרייערלייא קלאַסען געזעלשאַפט. דיא ערשטע איז געווען דיא מיניסטאָרען געזעלשאַפט, וואו איהר מאַן איז געווען מיטגליעד אונד געהאט קאָלעגען אונד עטוואס קלענערע בעאַמטע. דיא צווייטע קלאַסע איז בעשטאַנען גלאַט פון גוט ערצויגענע, געלערענטע אונד געד בילדעטע מענער אונד עלטערע וויא אויך וואָהלטהעטיגע פרויען, פון וועלכע גרעפין לידיא איזאָנאָונא איז געווען דיא אנפיהרעריין. דיא דריטע קלאַסע איז בעשטאַנען פון דייעניגע וואס האבען זיך בעשעפטיגט מיט בעללער, באַנקעטען, לוקסוס אונד פערשיעדענע אונטערהעלטע. צו דער ערשטער קלאַסע איז אָננא צוגעצויגען געד וואָרען דורך איהר מאַן, צו דער צווייטער דורך גרעפין לידיא איזאָנאָונא אונד צו דער דריטער, דיא פרעהליכע קלאַסע, דורך פרינצעסין בעטסי טווערסקאָי, דיא פרוי פון איהרען א שוועסטער-קינד, וועלכער איז געווען זעהר רייך.

„ווען איך וועל ווערען אַלט אונד מיאוס,“ פלעגט זאגען בעטסי, „וועל איך פערלאַנגען מען זאָל מיך אויפגעהמען אונטער דיא געבילדעטע אונד וואָהלטהעטיגע— אָבער יעצט, וויל איך לעבען!“

ביז יעצט האט אָננא ניט גענומען קיין גרויסען אַנטהייל אין דער פרינצעסיןס געזעלשאַפט, אָבער זייט זיא האט צוריק געקעהרט פון מאַסקווא, איז זיא פערביטען געוואָרען. זיא האט פערנאכלעסיגט איהרע רעהיגע אונד געלאַסענע פריינדע, אונד זיך אריין געוואָרפען אין דעם ים פון מונטערקייט. דאָרט האט זיא געהאט דיא געד לעגענהייט זיך עפּטער צו בעגעגענען מיט וואָנאָסקין, וואס האט איהר פערוארזאכט איין אונרהיגע פרייד.

וואָנאָסקי האט ערפאָהרען, אז אָננא האט אָנגעפאַנגען צו ווערען איין אָפּטע בעזוכערין פון פרינצעסין בעטסי, אונד ער האט אימער אָנגעפאַסט, אויך דאָרט

צו זיין ווען זיא איז ערשינען. בעטסי זעלבסט, האט געשטאמט פון דער פאמיליע ווראָנסקי, אונד דער יונגער אָפיציער האט דערפאר אהין געהאט א פרייען צוטריט. יעדעס מאל וואס ער האט געקענט בלייבען אליין מיט אַנאַן אפילו נאָר אויף א פאאר סעקונדען, האט ער אויסגענאָסען זיין האַרץ פאר איהר מיט טרערען אין זיינע אויגען, אונד איהר ערקלערט וויא ברעגענדיג זיין ליבע איז.

זיא האט איהם ניט ערמוטהינט אונד אויף נאר ניט געענטפערט, אָבער אין איהר האַרץ האט זיא געשפירט דאסזעלבע געפיהל זיך ערוועקען, וויא צו יענער צייט, ווען זיא האט איהם צום ערשטען מאל ערבליקט אויף דער באַהן. איהר פרייד, איהם צו זעהען, האט מען געקענט נאָנץ דייטליך זעקען אין איהרע אויגען, אין איהר שמיכעל אונד יעדע בעוועגונג. אַנאַ פלעגט אַלעס מעגליכע אָנווענדען צו דערשטיקען אונד בעהאַלטען איהרע געפיהלע, אָבער עס איז איהר ניט געלונגען.

עס האט געדויערט א היבשע צייט, ביז אַנאַ האט זיך אָנגעהויבען זעלבסט צו גראַטולירען, אז ווראָנסקי'ס ליבע — זיא פלעגט עס רופען פערפאָלגונג, — האט איהר אָנגעהויבען צו עקלען. אָבער עס האט ניט פיעל געדויערט ביז זיא האט איינ-געזעהען, אז זיא נאָרט זיך אליין. עס איז געווען אין איין אבענד, ווען זיא איז גע-נאָנען ערגעץ אויף בעזוך; זיא האט גערעכענט, אז ווראָנסקי איז דאָרט דאָ. נאכדעם אָבער וויא זיא האט איהם דאָרט ניט געטראָפען, האט זיך איהר געדאַכט, אז אַלעס איז אזוי טרויעריג אונד פינסטער, אז נאָר ער אליין וואָלט אימשטאַנדע געווען צו ברענגען גליק אונד מונטערקייט. זיא האט זיך דאָן געמוזט מודה זיין, אז זיא ליבעט ווראָנסקי'ן פון איהר טיעפער זעלע.

אין איין אנדערן אבענד, האט ווראָנסקי, זייענדיג אין דער אָפּעראַ, בעמערקט פרינצעסין בעטסי. ער איז צו איהר גלייך צוגענאָנגען.

„ווארום זייט איהר היינט ניט געווען צו מיטאניעסען?“ האט זיא געפרעגט מיט א נייערדיגע שטימע. „עס איז א מערקווירדיגע זאך וויא אזוי געליעבטע ווייסען פון אַלעס; זיא איז אויף ניט געווען. יעדענפאלס טעגט איהר היינט קומען נאך דער אָפּערא.“

ווראָנסקי האט צו איהר געבליקט ערשטוינט אונד ערוואַרטעט א ווייטערע ערקלערונג. אָבער בעטסי, זיך ניט בעקימערענדיג אום דעם, האט געפרעגט: „וואס איז מיט אייך געוואָרען? וואו איז אייער מונטערקייט פערשוואונדען?“ „וואס פעהלט מיר דען אזוי?“ האט ווראָנסקי געזאגט. „איבריגענס, וואס מאַכט עס פאר איין אומערשיעד וויא איך בין... ענטשולדיגט מיר, גרעפן,

פרענט מיך ניט ווייטער, איך האב מורא איך וועל מאכען חחס גן מיר אליין."

ווראָנסקי האט פון יענער מינוט אן געוואוסט, אז בעטסי איז בעקאנט מיט אלעמען; וואס עס געהט פאָר צווישען איהם אונד אננאָן.

זיא האט געלאכט. ווראָנסקי האט געלעזען אין איהר לאַך, אונגעפעהר דיעזע ווערטער: „חוק מאכען פון זיך אליין? ניין; דאס וואָלט נאָר געווען דער פאל ווען מען זאָל זוכען דיא האַנד פון א מעדכען אונד מורא האבען, אז זיא וועט ענטד זאגען: אָבער מיט א פעהריראטעבער פרוי, ווען מען זוכט זיא צו פעהריהרען, קען מען ניט חוק מאכען פון זיך אליין."

ווראָנסקי האט אויך גאָנץ גוט געוואוסט, אז דאס איז דיא מיינונג פון דער העכסטער געזעלשאפט, אונד קיינער בעטראַכטעט עס ניט פאר קיין עולה.

קאפיטעל 3.

ווען פרינצעסיין בעטסי איז אהיים געקומען פון דער אָפּערא, האבען איהרע נעסט שוין אָנגעפאָנגען אָנצוגומען מיט זייערע דראַשקעס, אונד אויפן טיש פער שפרייט מיט א קלאַר ווייסעס טישטוך אונד בעלייכטעט מיט מעהרערע וועקסענע ליכט, איז געשטאנען א בלאַנקער סאַמאָואַר אונד זיך געקאָכט.

זיך האט זיך געזעצט צו טיש, אונד א דיענער, עגענאנט געקליידעט, האט אָנגעפאָנגען אויסצוטהיילען דיא נוט־שמעקענדע טהעע צו דיא נעסט, וואס זיא האט אָנגעגאָסען. ווראָנסקי איז פריהער אריין געקומען אונד איז געשטאנען געבען דער הויזוירטהין, מיט א פאאר מינעטן שפעטער, איז ערשינען אננא, וועלכע איז צו געגאנגען צו ווראָנסקיין אונד צו איהם געזאגט:

„איך האב היינט ערהאלטען א בריעף פון מאַסקווא, וואו מען שרייבט מיר, אז קיטטי שערבאטענין איז זעהר קראַנק."

„ווייסקליף?" האט ווראָנסקי געפרעגט זעהר ערנסט.

אננא האט איהם געקוקט אין געזיכט.

„איז דאס אזוי גלייכנילטיג בייא אייך?" האט זיא געפרעגט.

„אין געגענטהייל, עס טהוט מיר זעהר לייד. ענטשולדיגט מיר, וואס פעהלט

איהר?"

אננא איז צוגעגאנגען צו בעטסי אונד געזאגט: „וויילט איהר מיר געבען א גלאַז טהעע?" ווען בעטסי האט געהאלטען אין אָנגיסען דיא טהעע, האט ווראָנסקי נאך אמאל געפרעגט אננאָן: „וואס שרייבט מען פון דאָרט?"

„איך האב מעהרערע מאל געדענקט,“ האט אננא געענטפערט, „אז דאס וואס מען רופט עהרע אין א מאן, איז בלויז א פוסטע זאך. איך האב עס אייך שוין אייניגע מאל געוואלט זאגען.“

אננא האט זיך דאן אָבגעווענדעט אונד איז צוגעגאנגען צו א טיש וואו עס זיינען געלעגען מעהרערע פאָטאָגראַפיען. ווראַנסקי איז איהר נאכגעגאנגען אונד אַרײַם גענומען דאס לעדיגע גלאָז פון איהרע הענד. דאָן האט ער געפרעגט :

„איך, פערשטעה ניט וואס איהר מיינט מיט אייערע ווערטער?“

זיא האט זיך דאן אומגעקוקט צו דער סאָפּא נעבען איהר אונד זיך געזעט. ער האט זיך געזעצט נעבען איהר.

„איך האב עס אייך שוין מעהרערע מאל געוואלט זאגען,“ האט זיא פאָרט געזעצט אָהנע צו קוקען צו איהם, „אז איהר האט זיך זעהר שלעכט בענומען.“

„דענקט איהר, אז איך ווייס דאס ניט ? אָבער וועמסס פעהלער איז דאס ? ווער איז שולדיג ?“

„ווארום פרעגט איהר דאס מיך ?“ האט זיא געפרעגט מיט א שמרענגען טאָן.

„ווייל איהר ווייסט עס אמבעסאָגען,“ האט ער געענטפערט בעגענענדיג איהר בליק.

„עס בעווייזט נאָר, אז איהר האט קיין הערץ,“ האט זיא געזאגט שטאַמ לענדיג.

„איהר האט א טעות, אננא ; איך בין ניט שולדיג. איך האב דאס מעדען ניט געליעבט, אָדער, וועניגסטענס זיינען דיא געפיהלע ניט געווען קיין לייעבע. צו אייך שפיר איך דאס הייזיגע געפיהל פון לייעבע...“

„שווייגט !“ האט זיא איהם אונטערבראָכען מיט א שטימע וואס אנדערע האבען שיער דעהערט. „האב איך אייך ניט פערבאָטען זיך צו בעדיענען אין מיין געגענוואָרט מיט דייעזען וואָרט ?“ איהר שטימע האט געציטערט אונד דאָן האט זיא פאָרטגעזעצט : „הערט מיך אויס, איך האב מיין ענטשלוס געפאָסט, אונד הייטע אבענד בין איך ספעציעל געקומען אייך זאגען, אז דאס מוז אויפהערען. איהר הערט ? ניטמאָנד האט מיר נאך פעראורזאכט איך זאָל רויט ווערען פון חרפה, נאָר איהר האט דאס געטהאָן, אונד איך האב אייך געהאט שמערצען...“

ער האט צו איהר געקוקט אונד עס האט זיך איהם געדאַכט, אז ער האט דיא נאך ניט געזעהען אזוי שעהן אונד העררליך וויא אין יענעם אייגענבליק.

„וואס דען ווילט איהר זאָל איד טהן?“ האט ער געפרענט אין איין אונר
טערנעגעבענעם טאָן.

„איד וויל איהר זאָלט פאָהרען נאך מאַסקווא אונד איהר זאָלם בעמען קיטמין
אום פערצייהונג.“

אננא האט שנעל אַויסגעשפראַכען דיא ווערטער אין א שטימע, וואס האט
דייטליך אָנגעצייגט וואָנסקיין, אז זיא מיינט קיין וואָרט פון דעם וואס זיא
זאגט.

„ניין, אננא, איהר ווילט דאס ניט ו!“

„ווען איהר ליעבט מיד, וויא איהר האט בעהויפטעט,“ האט זיא געמורמעלט
מיט א ציטערעדע שטימע, „דאן וואָלט איהר מיד געלאָזען צופריעדען.“

אויף וואָנסקייןס געזיכט האט זיך בעווייעזען א גליקליכע מיענע.

„הערט מיד יעצט אויס, אננא,“ האט ער געענטפערט: „ווייסט איהר, אז
איהר זייט בייא מיר אלעס אין דער וועלט? איהר זאגט איד זאָל אייך לאָזען צו
פריעדען, אונד ווער וועט דאָן בעריהינגען מיד זעלבסט? וואס זאָל איד טהן אין
מיין אונגליקליכער פערצווייפלונג? איד בין מעהר קיין בעל־הבית איבער מיר אליין,
ווען איד דערועה אייך אָדער איד דערמאָהן זיך אן אייך. איד זאָל אייך געבען
פריעדען? מיין גאָט, דאס קען איד ניט אויף אזא אָרט וויא איהר פערלאַנגט.
איד קען אייך געבען מיד אין גאַנצען, מיין הערץ, מיין ליעבע, מיין לעבען, אַלעס!
אָבער אבטהיילען מיינע געדאַנקען פון אייך, דאס איז מיר אונמעגליך מיט מיין
בעסטען ווילען. אָך, אננא, מיר דאַכט גאר, אז איהר האט אליין אויך א טעות;
דענקט איהר, אז ווען איד וועל מיד דערווייטערן פון אייך, וועט איהר שוין האבען
פריעדען? ניין, ניין, דאס איז ניט מעגליך! איד קען נאָר זעהן צווייא ווענען פאר
מיר אונד פאר אייך: פערצווייפלונג אָדער גליק!“

דיא לעטצטע ווערטער האט ער געמורמעלט גאנץ שטיל אין איהר אויער,
אונד דער וואָרעמער גערוד פון זיין מויל מיט דער בעריהרונג פון זיינע וואָנצעס אויף
איהר האַל, האט אָנגעפיללט איהר גאַנצען קערפער מיט אויפגענונג אונד בעד
טויבענדעס גליק. נאָר זיא האט זיך בעהעררשט אונד געשוויענען.

„מיין גאָט ו!“ האט ער זיך געטראכט ערפיללט מיט פרייד. „גראדע אין
דינער מינוט, ווען איד האב ערוואַרטעט דיא גרעסטע פערצווייפלונג, איז ערשינען
דאס גרעסטע גליק — דיא ליעבע ו יא, יא, זיא ליעבט מיך — יעדער בליק פון
א זרע אוינען דערזעהלט עס ו!“

„לאָמיר זיין נומע פריינדע,“ האט זיא זיך בייא איהם געבעטען, „אונד קיינמאל מעהר ניט רעדען דאָריבער...“

„פריינדע? דאס קענען מיר ניט זיין, אָנאָ; איהר ווייסט דאס גראדע אזוי גוט וויא איך; מיר מוזען ענטוועדער זיין גליקליך אונד צוזאמען, אָדער אונד גליקליך אונד אָבגעטהיילט פון אָנאָדער. אין אייערע הענד ליעגט יעטצט דאס שיקזאל צום ענטשיידען.“

זיא האט געוואָלט עפעס זאגען, נאָר ער האט זיא אונטערבראָכען:
„אַלעס וואס איך פערלאָנג יעטצט, איז, דאס איהר זאָלט מיר ערלויבען צו ליידען אונד האָפען. אָבער, ווען איהר קענט דאס אויך ניט טהון, דאן הייסט מיר פערשווינדען, אונד, איך שווער אייך בייא מיין עהרע, אז איך וועל פערשווינדען. איך פערזיכער אייך, אז מיין געגענווארט וועט אייך קיינמאל מעהר בעד אונרוהגען.“

„אָבער איך וויל ניט איהר זאָלט פערשווינדען,“ האט זיא געזאגט צער גערענדיג.

„דאן זאָל וועניגסטענס קיין וועקסלונג אין אונזער פערקעהר ניט שטאָרט פינדען; לאָזט עס וויא עס איז.“ ער האט געציטערט, אונד דאן, אויפהויבענדיג זיינע אויגען, האט ער געזאגט פלוצלינג: „דאָ איז אייער מאָן!“

קארענינא איז גראדע דאמאלס אריין אין צימער מיט זיין געווענהליכע שטאָלצען גאַנג אונד בענעהמונג. ער איז צוגעגאַנגען צו בעטסיין, געוואָרפען א פארבייגעהענדען בליק צו אָנאָן אונד וואָנסקיין; דאן האט ער גענומען א שטוהל אונד זיך געזעצט. וואָנסקי אונד אָנאָ זיינען געבליעבען זיטצען אויף זיינע פלאַטיץ.

„דיעזע נעשיכטע,“ האט געזאגט שטילערהיים איין גאַסט צום צווייטען ווינקענדיג אויף וואָנסקיין מיט אָנאָן, „פאַנגט אן צו ווערען זעהר אונאַנגענעהם.“

„איך האב עס דיר נאָך פריהער געזאגט,“ האט דער אַנדערער געענטפערט.

אָבער ניט נאָר זייא, זאָנדערן אויך אַנדערע האבען קריטיקירט אָנאָס בע געהמונג. כמעט יעדער האט אויף זייא געוואָרפען פערדעכטיגע בליקען. קארענינא אליין, וויא עס האט אויסגעזעהען, האט נאר ניט בעמערקט אונד איז געווען פער טיעפסט אין א נעשפרעך. ערליך האט בעטסי בעמערקט דאס קריטיקירען, אונד זיך

אירפהרבענדיג, איז זיא צונענאנגען צו אַנאַ'ן, אונד מיט אין אויסריד, האט זיא איהר אוועק גערופען פון נעבע ווראַנסקין.

מיט א האלבע שטונדע שפעטער, האט קארעניגא נעזאנט צו אַנאַ'ן, אז ער וויל אהיים געהען אונד זיא זאָל איהם בעגלייטען. זיא האט איהם אָבער געענט פערט, אָהנע איהם אָנצוקוקען, אז זיא וויל פערבלייבען ביז צום עסען. ער האט זיך געזענענט אונד איז אוועק.

עס איז געווען שוין נאך האלבע נאכט, ווען ווראַנסקי האט צוגעפיהרט אַנאַ'ן צו איהר דראַשקע אונד געזאגט :

„געדענקט אלזאָ, אָבוואָהל איהר האט מיך געמאכט איך זאָל אייך פער שפרעכען, איז עס מעהר וויא פריינדשאפט וואס איך פערלאנג. וואס עס אנבער לאנגט צו מיר, ווייס איך בריוו פון דאס איינציגע גליק וואס איך געפין אין ריעוען וואָרט, וועלכעס איהר פעראַכטעט — ליעבע!“

„ליעבע!“ האט זיא ווידערהאַלט צו זיך אליין. „איך פעראַכטע ריעועס וואָרט, ווייל עס מיינט פיעל מעהר וויא איהר קענט זיך פאַרשטעלען. צום ווידער עהען!“ זיא האט איהם געגעבען איהר האַנד אונד ער, מיט זיינע ברענענדע ליפען, האט אָבערעסט א קוש אויף איהרע פינגער

קאַפיטעל 4

אַלעקסיס קארעניגא האט גוט געהערט אלעס וואס מען האט געשפראַכען איבער זיין פרוי מיט ווראַנסקין בייא פרינצעסין בעטסי, נאָר ער האט זיך בלוז געד מאכט, אז ער הערט ניט. ווען ער איז אהיים געקומען, איז ער אריין, וויא געוועהנד ליד, אין זיין ביבליאָטהעק. ער האט זיך אוועק געזעטצט ביים טיש, אונד ער האט מעהרערע מאל זיך געריבען זיין שטערן, גראדע וויא ער האט געוואָלט פון דאָרט אָבווישען א געדאַנק, וואס האט איהם געמאַרטערט. ער האט אָנגעפאַנגען צו לעוען א בוך, נאָר ער האט פערלוירען דיא געבילד. אונגעפעהר אום 1 אוהר, האט ער זיך אויפגעהויבען אונד איז אריין אין זיין שלאָף־צימער. אַנאַ איז נאך אימער ניט געווען צו הויז.

ווען קארעניגא האט איינגעזעהען, אז ער וועט ניט סענען שלאָפען, האט ער אָנגעפאַנגען אַרום צו שפאַצירען איבער דיא צימערן הין אונד צוריק.

ניין, ער איז ניט געווען אייפערזוכטיג. א מאָן, גויט וויא ער האט זיך פאָר געשטעמט, האט בעליידיגט זיין פרוי, ווען ער איז איבער איהר אייפערזוכטיג אָבער עס האט זיך איהם געדרענגט א פראַגע אין קאַפּ: „וואס פאַר א נאַראַנטיע האב

איך, אז זיא וועט מיר אימער בלייבען טרייא? נאָר אזוי וויא ער האט נאך ביז דאמאלס קיין פערדאכט געהאט איבער אַננאָן, האט ער זיך אונטערדעסען באַלד בערוהיגט. דעננאך האט ער ניט פערשטאנען, ווארום עס דרענגען זיך איהם אזוי פיעלע געדאַנקען אונד פראגען אין זיין קאָפּ.

קאַרענינא האט שוין מעהר ניט געדענקט פון אויסציהען זיך; ער האט ניט אויפגעהערט צו געהן פון צימער צו צימער, וועלכע זיינען געווען שוואַך בעלייכטעט; דאן האט ער זיך אָבגעשטעלט אין זיין פרויים אנקליידע-צימער אונד ער האט אָנגעפאַנגען צו בעטראַכטען דיא פערשיעדענע שעהנע אונד קאָסטבאַרע קלייניגקייטען, וואס פרויען-לוקסוס האט ערפונדען. דאן האט ער וויעדער געטראכט היבשע עטליכע מינוטען ביז ער האט פרועלינג געזאגט ענטשלאָסען:

„יא, יא, איך מוז מאַכען א סוף דערפון, אונד דערצו זאָפּאַרט! אָבער וואס זאָל איך זאגען? וויא זאָל איך אנפאנגען? וואס פאַר איין אורזאכע זאָל איך פאַרלעגען? איך ווייס אַבסאָלוט קיין אַנדערע זאָך, אויסער, אז זיא האט גערעדט מיט ווראַנסקין — מיט א יונגען מאַן, אונד וואס איז דערפון? איך זאָל מיך צייגען אויפערזיכטיג, וועט עס הייסען, אז מיר ערנידריגען זיך ביידע.“

דאן האט ער וויעדער שפאַצירט אונד נאך אמאל געזאגט: „יעדענפאַלס איז עס מיין פליכט צו מאַכען א שנעלעם ענדע פון דער גאַנצער געשיכטע. ווען איך וועל עס ניט טהון, וועלען עס אַנדערע טהון, אונד דאן וועט דיא שאַנדע זיין נאך גרעסער. יא, יא, אונבעדינגט, איך מוז איהר זאגען, געבען צו ערקלערען, אז עס איז ניט שעהן, ניט פאַסענד, אונד דאן, זאָל זיא זיך איבערהויפט דערמאָהנען, אז זיא איז א פערהייראַטעטע פרוי אונד האט א זעהן.“

ער איז צוריק אריין אין איהר אנקליידע-צימער אונד זיך אַוועק געזעצט. דאן האט ער געהערט צופאָהרען א דראַשקע, אונד נאכדעם האט ער געהערט אַננאָס פוס-טריט בעשטיינען דיא טרעפּען.

זיא איז אריין אין צימער, זיך שפיעלענדיג מיט א האַנד-שוה וואס זיא האט נאָר וואס אַרונטער געצויגען. אין איהרע אויגען האט געפלאַמט איין אונגעווענה ליכעם פייער, אָבער דאס האט ניט אויסגעדריקט קיין פרייד. ווען זיא האט ער בליקט איהר מאַן, האט זיא אויפגעהויבען איהר קאָפּ אונד געשמייעלט גראדע וויא זיא וואָלט ערוואַכט פון א זיסען חלום.

„שלאָפּסט נאך ניט?״ האט זיא געפרעגט. „א וואונדער?״ דאן איז דיא צוגעגאַנגען צו דעם קליידער-שראַנק אונד ווייטער געפרעגט: „איז עס שוין שטאַרק שפעט, אלעקסיס?״

„אנא, איך האב מיט דיר עפעס צו רעדען.“
„מיט מיר?״ האט זיא געפרעגט ערשטוינט, זיך אומזענדענדיג. „איבער
וואס? אלזא“ — זיך זעטצענדיג — „לאָמיר הערען.“
„אנא, איך וויל דוא זאָלסט זיין פאָרויכטיגער.“
„פאָרויכטיגער? מיט זואס?״ איהר שטימע איז געווען גאַנץ אונשולדיג
אונד נאַטירליך. קאַרעניא האט פרייער אויפגעאַטהעמט אונד אויך געטראכט, אז
זיא וועט זיין גאַנץ אויפריכטיג אונד ער וועט זיך קענען מיט איהר דורכריידען רוהיג
אונד געלאסען.
„איך מיין,״ האט ער ווייטער געזאגט, „אז דוא ביסט זעהר אונפאָרויכטיג
פאר דער וועלט, מיט דייענע לייכטזיניגע בענעהמונגען. דיין טיעפעס געשפרעך
היינטיגע נאַכט מיט דעם, דעם גראַף ווראַנס — קי, האט צוגעצויגען יעדעס אויפֿ־
מערקזאַמקייט.“

ער האט געציטערט, נאָר זיא האט געענטפערט זעהר רוהיג:
„איך ווייס שוין ניט וויא מען קען יוצא זיין געגען דיר. אמאל ביסטו ניט
צופריעדען מיט מיין רוהיגקייט, אונד יעמטט ווייל איך האב מיך צופיעל אונטער־
האַלטען. וואס ווילסטו?״
„רוהיג, איך בעט דיר,״ האט ער געזאגט ניט קענענדיג איינזיטצען אויףֿן
שטוהל. „איך בין היינטיגע נאַכט זעהר נערוועז.“
„ווארום? וואס ווילסטו זאָל איך טהון?״

„הער מיך אויס, אנא,״ האט ער געענטפערט אין א קאַלמען אונד בער
רוהיגמען טאָן. „איך מוז דיר בעטען דוא זאָלסט מיך אויסהערען ביו צו ענדע. איך
בעטראַכט דיא אייפערזוכט, אלס זעהר איין ערניעדריגענדעס געפיהל, אונד איך
האַף, אז איך וועל קיינמאל ניט קומען דערצו; אָבער עס זיינען נאך פעהראַנדען
אנדערע זאַכען, וועלכע מען מוז זעהר פאָרויכטיג בעטראַכטען. ווען מען זאָל אור־
טהיילען פון דעם איינדרוק וואס דוא האסט היינטיגע נאַכט געמאַכט — ניט אויף
מיר, זאַנדערן אויף אנדערע, — שיינט עס, אז דוא האסט זיך פערגעסען וויא צו
בענעהמען.“

„ווייס איך וואס דוא זאנסט,״ האט אנא בעמערקט אויפזעהנדיג מיט דיא
אַקסלען. דאן האט זיא זיך געטראַכט: „אַזוי איז ער; איהם קימערט נאָר וואס
אנדערע זאגען.“ דאן העכער: „דוא פיהלסט ניט גוט. אַלעקסיס, געה בעסער
שלאָפען.“

זיא האט זיך אויפגעהויבע אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער ער איז אויך אויפגעשטאַנען אונד איהר וויא פעהאלטען דעם וועג.
„גוט, גוט,“ האט זיא בעמערקט. „איך הער; דוא קענסט ווייטער זאגען וואס דוא ווילסט. דיא געשיכטע אינטערעסירט מיך.“

„איך האב ניט קיין רעכט,“ האט ער וויעדער אָנגעפאַנגען שפירענדיג וויא עס ווערט איהם קאלט, „מיך נאכצופרעגען איבער דייע געפיהלע. עס וואָלט ערשטענס קיין נומצען געבראכט, אונד צווייטענס איז דאס גאר געפעהרליך. ווען מיר זוכען צו טיעף אין דיא פערבראָגענע קעמערלעך פון אונזערע נשמות, דאן קומען מיר צום בעשלוס, אז מיר ענטדעקען דאָרט זאכען, וועלכע וואָלטען בעסער געווען צו זיין בעהאלטען. דיין אייגענעם געוויסען, אַננא, איז פּעראַנטוואָרטליך פאר דייע געדפיהלע; אָבער, צווישען דיר, מיר, אונד גאָט, בין איך געצוואונגען דיך צו דער מאַהנען אן דייע פליכטען. אונזער לעבען איז ניט פּעראַייניגט געוואָרען דורך מענשען, זאָנדרען דורך גאָט. נאָר זינד קען צעררייסען אונזער פּערינידונג — אונד דייע איז אזא זינד וואס טראגט מיט זיך איהר אייגענע שטראפע.“

„איך פּערשטעה איבערהויפט ניט פון וואס דוא רעדסט, אונד איך בין זעהר מיעד אונד שלעפּעריג,“ האט אַננא געענטפּערט ארויס ציהענדיג דיא בריליאַנטענע שטעקנאָדל פון איהרע האאר.

„אַננא, אום גאָטעס ווילען, רעד ניט אזוי!“ האט ער אויסגערופען מיט איין אונטערדריקטער רעגערניס; „פיעלייכט האב איך געהאט א טעות, אָבער גלויב מיר, אז אלעס וואס איך זאג, איז גראדע אזוי דיר לטובה וויא מיר; איך בין דיין טאן אונד איך ליעב דיך.“

אויף איין אויגענבליק, האט אַננא'ס געזיכט אָנגענומען א ווייכערע מיענע, אונד דער שפּאַטישער שמייכעלע איז פּערשוואונדען פון איהרע ליפען. „ווייסט ער ווירקליך וואס ליעבע הייסט?“ האט זיא זיך געטראכט. „אָבער ניין, איך בין זיכער, ווען ער וואָלט ניט געהערט דאס וואָרט פון אַנדערע, וואָלט ער אפילו ניט געוואוסט אויב אזא געפיהל עקזיסטירט.“

„אַלעקסיס,“ האט זיא פּלוצלינג געזאגט אַביסעל שטרענג. „איך פּערשטעה דיך ניט; ווילסטו אזוי גוט זיין אונד מיך דייטליכער ערקלערען?“
„יא, איך וועל דיך דייטליכער ערקלערען. אָבוואָהל איך ליעב דיך, אָבער דאָך, מערק עס דיר גוט, איך רעד ניט פיר מיר אזוי פיעל, וויא פיר דיר אונד דיין קינד. איך זאג עס נאך אמאל, אז עס איז מעגליך, דאס מיינע ווערטער זינען פּוסט אונד האבען קיין בעדייטונג. ווען דאס איז דער פאל, דאן בעט איך דיך אום

פערצייהונג, אָבער, ווען דוא אליין שפירסט, אז עס איז דאָ א גרונד איבער מיין פערדאָכט, דאָן בעט איך דיך נוט נאכצודענקען דאָריבער, אונד עפענען פאַר מיר דיין הערץ.

קאַרענינא האט ניט בעמערקט, אז ער האט זיך בעדיענט מיט ווערטער אונד מענות, וואס זיינען געווען גראַדע דער געגענטהייל פון דעם וואס ער האט זיך פריהער פאַרבערייטעט צו זאגען.

„איך האב דיר קיין זאך צו פערטרויען אונד ווייס ניט מיט וואס איך זאָל דיר עפענען מיין הערץ,“ האט זיא שנעל געזאגט אונטערדריקענדיג א שמייכעלע וואס האט זיך געדענגט אויף איהרע ליפען. „דאָן, דענק איך, אז עס איז איבער הויפט צייט צו געהען שלאָפען.“

אַלעקסיס קאַרענינא האט געזויפצט, אונד אָהנע צו רעדען מעהר א וואָרט, איז ער ארויס פון צימער. אַננא האט איהם נאכגעקוקט אונד איהר געזיכט איז בלאַס געוואָרען. איהר הארץ האט שווער געקלאַפּט, אונד ווען ווראַנסקיס בילד איז ער שיענען פאַר איהרע אויגען, האט זיא געמורמעלט: „צו שפעט! צו שפעט!“

קאפיטעל 5.

פון דעזער נאַכט אן האבען זיך דיא פעהרעלמניסע צווישען אַלעקסיס קאַרענינא אונד זיין פרוי, שטאַרק פערענדערט. פאַר דער וועלט, איז אלעס געווען אַזוי וויא פריהער, נאָר אין הויז, זיינען זייא געווען וויא פרעמדע. זייא זיינען זאָגאַר ניט פערבליעבען אליין אין אַ צימער, אָהנע יעמאַנד זאָל ניט זיין דערבייא. אַננא פלעגט זעהר אָפט בעזוכען פרינצעסין בעטסי, וואו זיא האט געוואוסט, אז זיא קען כמעט אימער דאָרט טרעפען ווראַנסקיין. קאַרענינא האט דאס אלעס געוואוסט, נאָר ער האט ניט איינגעזעהען, וויא ער קען דאָס שטערען. ווען ער האט געוואנט אמאל צו מאַכען א קליינע בעמערקונג, האט איהם אַננא אימער געענטפערט מיט א געהיימניספאָלען שמייכעל. ער, אַלעקסיס קאַרענינא, דער אַלמעכטיגער פאָד ליטיקער אונד דיפלאָמאַט, איז געווען קראַפּטראָז געגען זיין פרוי. ער האט דאָן איינז געזעהען, אז ער מוז געדולדיג ערוואַרטען דעם לעמצטען קראַך. ער האט אייניגע מאָל בעשלאָסען צו פראָבירען מיט גוטסקייט, צערטליכקייט, ליבע, פערנינפטיגע ווערטער, אום צו ווירקען איבער אַננאין, אָבער ער האט זיא יעדעס מאָל געטראָפען אַזוי האַרטנעקיג אונד פול מיט פעראַכטונג פיר איהם, אז ער האט פערלוירען דעם מומה צו שפּרעכען.

א נאנצעס יאָהר איז פאַראַיבער אין דיא ווילדעססע אונד צערטליכססע ריעבעס־געפיהלע צווישען אַננאַץ אונד ווראַנסקיץ. בייא איהם האט דיא צייט אויסגעזעהען וויא דאס בליהען פון א העררליכער רויו, אן וועלכערס עקזיסטענץ זיי לעבען היינט אָב, אונד בייא איהר איז אַלעס געווען וויא א העררליכער אונד נעמט ליכער טרוים, מיט איין ערוואַכען, צייטענווייז פון דער בערוישונג, אונד ערבליקען א טרויעריגע ווירקליכקייט.

אַבער דיא רויו האט נעמוזט אויסוואַסען, פערטיג ווערען צום אַברייסען, אונד פון דעם טרוים האט מען געמוזט ערוואַכען צו א ווירקליכקייט וואס זאָל אַלעס אַרויס ברענגען אין דער דייטליכקייט. דיא שמונדע איז ענדליך געקומען, ווען דיא בערוישונג, אויפגענונג אונד אויפברויזונג, האט פערוואַרפען אַלעס אן א זייט, אונד...

זאָנאָר, ער, ווראַנסקי, איז געשטאנען בלאַס אונד ציטערענד נעבען איהר, זיא בעטענדיג זיא זאָל זיך בערוהיגען, אונד... ער האט געפלידערט; ער האט אליין ניט געוואוסט וואס ער רעדט. עפעס האט זיך איהם געדאַכט, אַז ער האט ניט נאָר אָבגעריסען דיא פערטיגע בלום וואס ער האט אַזוי לאַנג געפּלעגט, זאָנדערן, ער האט זיא צערטרעטען מיט דיא פיס אונד זיין וואהרעס פערליעבטעס הערץ האט איהם וועה געטהאָן.

„אַננאַ! אַננאַ!“ האט ער געזאגט אין א טאָן ציטערענד מיט אויפגענונג;
„אַננאַ! אום נאָמעס ווילען, זייא רוהיג!“

אַבער וואס העכער ער האט אויפגעהויבען זיין שטימע, אַלץ ניעדריגער האט זיא אָנגעבויגען איהר קאָפּ -- דיעזען קאָפּ, וועלכען זיא האט ביז מיט א קורצע צייט פריהער, געקענט טראנען הויך אונד שטאַלץ פאַר דער נאַנצער וועלט, איז יעצט געווען ערניעדריגט ביז צו דער ערד. זיא וואָלט פאַזיטיוו אומגעפאַלען, ווען ער וואָלט זיא ניט צוגעהאַלטען.

„אַד! פערצייהע מיר!“ האט זיא געמורמעלט פון צווישען איהר העפטיגעס וויינען. זיא האט אָנגענומען זיין האַנד אונד זיא געדריקט צו איהר קלאַפּענדער ברוסט. זיא האט זיך געפיהלט שולדיג פאַר דער נאַנצער וועלט, זאָנאָר פאַר איהם אויך, אונד דערפאַר האט זיא געבעטען אום פערצייהונג. דאָן האט זיך איהר געדאַכט, אַז זיא איז אָבגעשניטען געוואָרען פון דער נאַנצער וועלט, אונד ער איז דער איינציגער, בייא וועלכען זיא קען פאַרדערן שומץ.

ווראַנסקי וויעדער, האט זיך געשפירט וויא א מערדער, ונאס שמעהט איבער דעם טויטען קערפער פון זיין אָפּפער. עס איז געווען דאס ערשטע אונד נרעססע

אָפּפּער דער ליעבע. אין זייערע געדאַנקען איז פאַרנעגאַנען עטוואַס שרעקליכעס איבער דעם פרייז וואס זיין האבען בעצאָהלט פיר זייער שאַנדע. אָבער דאס געפיהל פון דעם מאַראַלישען פּערברעכען, איז געווען מיט מיליאָנען פּראָצענט שטאַרקער בייאַ אַנאַץ וויא בייאַ ווראַנסקיין. דער מערדער מעג וויא שרעקליך פיהלען נעבען דעם קערפּער פון זיין אָפּפּער, א טהאַטזאַכע איז עס אָבער, אַז ער מוז זעהען פּער כּאַרגען זיין טהאַט אונד ווייטער געניעסען דיא פּרוכט פון זיין אַרבייט. מיט דעם זעגען גייסט וויא דער מערדער בעפאַלט זיין אָפּפּער אונד צעררייסט איהם אויף שטיקער אין זיין צאָרן, אַזוי האט יעמזט ווראַנסקי בעדעקט אַנאַ'ס געזיכט אונד האַלז מיט ברענענדע קושען. זיא האט בלויז געהאַלטען זיין האנד אונד זיך ניט בעד וואוינען. זיא האט געקויפט דיא קושען מיט איהר עהרע; דיא האַנד איז געווען דיעזע פון איהר מיטפּערברעכער אונד האט אַלזאָ בעלאַנגט אויך צו איהר; זיא האט אויפגעהויבען דיא האַנד צו איהרע ליפּען, אונד זיא געקושט. ווראַנסקי איז געפאַלען אויף זיינע קניען אונד אָנגעווענדעט אַלעס מעגליכע צו זעהען איהר געזיכט וואס זיא האט זיך געשעהמט פאר איהם צו ווייזען. ענדליך האט זיא איהם צערטליך אָנגעשטויסען אויף א זייט, אונד, מיט א ציטערעדער אָבער ענטשלאָסענע שטימע, האט זיא געזאגט: „אַלעס איז יעמזט פאַראיבער. איך האב גיעמאַנדען מעהר אויף דער וועלט, אויסער דיך. געדענק דאס גוט!“

„וויא קען איך פּערנעסען אן דעם וואס איז מיין גאַנצעס לעבען? פיר איין אויגענבליק פון אַזאַ גליק —“

„גליק!“ האט זיא אויסגעשריען אין א טאָן פון שרעק אונד אבשייא. אַז ער האט זיך וויא געפונען בעליידיגט. „קיין וואָרט — קיין וואָרט מעהר דאַ ריעבער!“

זיא האט זיך אויפגעהויבען פון איהר שטוהל אונד איז אַוועק געגאַנגען.

אַנאַ'ס געפיהלע פון שאַנדע, מורא, פרייד אונד גליק, זיינען געווען אַזוי שטאַרק אונד פּערמישט, דאס נאכדעם וויא זיא האט זיך עטוואס בערווינגט, האט זיא בעמערסט: „ניט יעמזט, שפּעטער, יא שפּעטער, וועל איך דענקען איבער אַלעס.“

קאַפיטעל 6.

אין א שעהנעם פריהלינגס-טאָג, מיט אייניגע וואָכען שפּעטער, נאכדעם וויא לעוויין האט פּערלאָזען מאַסקווא, איז ער געפאַהרען א ווייטע שטרעקע אויף זיינע

ניסער אום דורכצופיהרען עפעס א נעשעפט מיט זיין אָנענט. זיך אומקעהרענדיג וויעדער אַהיים, האט ער בעגעגענט א דראַשקע נעבען זיין הויז, אונד באלד אין איהם אויך ענטקעגען געגאַנגען סטעפאַן אַרקאדיעוויטש.

„מיר פרייט זעהר דיך צו זעהען!“ האט לעווין אויסגעשריען איהם נעבענדיג זיין האַנד. דאַן האט ער זיך געטראַכט: „יעצט וועל איך גענוי וויסען אויב זי א איז שוין פּערהייראַטעט.“

„דוא האסט מיך נאר ניט ערוואַרטעט,“ האט סטעפאַן געזאגט, „אָבער אין בין געקומען פאר דריי אורזאַכען: דיך צו זעהען; צו געהען אויף דער יאַנד אונד אויך פּערקויפּען מיין האַלץ צו דיינעם א שכן.“

„עס מאַכט ניט אויס ווארום דוא ביסט דאָ. מיך פרייט עס יעדענפאַלס, האט לעווין געענטפּערט. זייא זיינען דאַן אריין אין הויז.

„אונד וויא געהט עס מיט דיר אין אלגעמיין?“ האט לעווין געפּרענט. סטעפאַן'ס געזיכט איז מונטער געוואָרען אונד ער האט געענטפּערט:

„ווען דוא קענסט דיך עראינערן, האבען מיר אמאל געשפּראַכען איבער דער פּראַגע, וויא אזוי דאס איז מעגליך, אז נאך א נומען מיטאג, קען מען נאך עסען א שטיק פּרישעס ברויט. דוא האסט דאמאלס קיין געדולד געהאט צו רעדען דאָ ריבער. יעצט בעהויפטע איך וויעדער, אז עס איז ניט מעגליך צו לעבען אָהן ליבע. אָבער וויא דיא זאך איז, איך וועניגסטענס קען ניט זיין אָהן ליבע, אונד איך געפין זעהר פּיעלעס פּערגניעגען אין ליבע אונד גאַנץ וועניג אונרעכט דערבייא.“

„וואס!“ האט לעווין אויסגעשריען. „איז שוין עפעס א נייע געשיכטע?“

„אה ניין, עס איז נאך אימער דיא אַלמע. איך וויל דיר בלויז זאגען, אז דיעזע פרויען וואס מען שמעלט זיך פאַר אין דער פּאַנטאַזיע, ווען מען טרעפט זייא אין ווירקליכען לעבען, איז א פּערברעכען זייא אויסצומיידען.“

„אָבער אזעלכע איז דאָך שווער צו געפינען.“

„דאס מאַכט ניט,“ האט סטעפאַן געענטפּערט לעבאפּט. „א גרויסער מאַן האט אמאל געזאגט, אז א וואהרעס גליק בעשטעהט ניט אין געפינען דיא וואַהר הייט, זאָנדרען אין זוכען דיא וואַהרהייט.“

לעווין האט מעהר נאר ניט געזאגט. זיין פּריינד'ס פּאַנטאַזיע אונד פּלוידע ריען, האט ער ניט פּערשמאַנען אונד זיך ניט שמאַרק אינטערעסירט צו פּערשמעהן. נאָדן עסען, האבען זייא ביידע גענומען ביקסען אויף זייערע שולמערים אונד ארויס געגאַנגען איהר דער יאַנד, בעגלייטעט פון דיא הינט. דיא יאַנד איז געווען זעהר

אונטערהאלטענדיג, אונד גענען אבענד, האבען זיין צוריק געקעהרט אהיים, זייערע טאשען פול מיט פויגלען אונד טהיערע. זייענדיג ניט ווייט פון הויז, האט לעווין בעמערקט :

„סטיווא, דוא האסט מיר נאך ניט דערצעהלט אויב דיין שותענערין איז שוין פעהריראטעט אָדער ניט?“

„זיא איז נאך ניט פעהריראטעט אונד עס שיינט, אז זיא איז נאך איבער הויפט זעהר ווייט דערפון. זיא איז געווען זעהר קראנק אונד דיא ערצטע האבען איהר געהייסען בעזוכען אויסלאנד. מען האט שוין זאגאר אין איין צייט גערעכענט, אז זיא וועט ניט לעבען.“

„וואס איז געשעהען?“ האט לעווין אויסגעשריען. „קראנק? וואס איז דאס פאר א קראנקהייט?“

„דאס“ — אָבער גראדע אין יענעם אויגענבליק האט זיך געהערט א קלאפ פון פליעגעל; לעווין איז געווען שנעלער מיט זיין ביקס; א קראך, אונד מיט א פאאר סעקונדען שפעטער, האט לאסקא, דער הונד, צוגעבראכט דעם פויגעל אין זיין מויל.

דיא ערקלערונג איבער קיטטי'ס געזונדהייט, האט ערשט סטעפאן אָבער געבען, ווען זיין האבען צוריק געקעהרט אין הויז. לעווין, אָבוואָהל ער האט פאר זיך געזעהען געפענט א נייע טהיר צו זיין גליק, האט ער אָבער ניט געקענט אונד מערדריקען א לייכטעם געפיהל פון נקמה צו דיעזער וואס האט איהם פערשמויסען. אלס סטעפאן האט איהם אָבער געוואָלט ווייטער דערצעהלען איינצעלהייטען פון וואָנסקי'ן מיט קיטטי'ן, האט איהם לעווין אונטערבראָכען מיט דיא ווערטער: „ניין, ניין, איך האב קיין רעכט צו וויסען דיעזע פאמיליען געהיימניסע, אונד זיין אינטער רעסירען מיך אויך ניט.“

לעווין איז געווען דעם גאַנצען אבענד זעהר פרעהליך. ער האט אויסגעזעהען חרטה צו האבען ווארום ער האט ניט געלאָזען סטעפאנען אלעס אויסדערצעהלען. ענדליך האט ער געזאגט: „יעדענפאלס, סטעפאן, וואָלט איך נייגערדיג געווען צו וויסען, וואס עס איז איבערהויפט געוואָרען פון וואָנסקי'ן?“

„וואָנסקי'ן?“ האט סטעפאן געזאגט מיט א גענעין. „ער איז אין סט. פער מערסבורג. ער איז דאן באלד אוועק פון מאַסקווא אונד מעהר ניט צוריק געקעהרט. ווייסטו וואס קאָנסטאַנטיין, איך גלויב, אז דוא ביסט דיר אליין אין גאַנצען שולדיג. דוא האסט דיך דערשראָקען פאר וואָנסקי'ן; אונד ביסט דיר ענטלאָפען. דוא ביסט

יערענפאלס" — ער איז דערבייא אונטערבראָכען געוואָרען פון א גענעץ, וואס ער האט זעלבסט ניט געקענט אונטערדריקען.

„ווייס ער אָדער ווייס ער ניט וויא ווייס איך בין געגאנגען?“ האט זיך לעווין אליין געפרעגט בליקענדיג צו זיין פריינד.

„ווען זיא האט אפילו געמיינט, אז זיא דאַרף יענעס פאַרציהען,“ האט סטעפאַן ווייטער געזאגט שלעפּעריג, „דאַן איז דאס נאָר געווען גלאַט אזוי, ווייל אנדערע פיעללייכט האבען איהר איינגערעדט. אין אמת'ן, איז ער דאָך אויך א נרויסער אַריסטאָקראַט, זעהר רייך אונד בעזיטצט א הויכע שטעלע איבערהויפט פערשטעהט שוין זיין מוטער וויא זיא זאָל מאַכען פון א ניסעל א מיהל־שטיין, אונד זיא זעהט אויך, אז ריא גאַנצע וועלט זאָל דאָריבער רעדען.“

לעווין'ס געזיכט האט זיך פערפינסטערט. ער האט זיך דערמאָהנט וויא אזוי אונבאַרמיהערציג קימטי האט איהם ענטזאגט.

„ענטשולדיג מיר,“ האט לעווין געזאגט איהם אונטערברעכענדיג, „דוא האסט מיר דאָ דערזעהלט פון זיין אַריסטאָקראַטיע — קענסטו מיר ניט ערקלערען אין וואס ווראַנסקי'ס אַריסטאָקראַטיע בעשטעהט אונד וואס דאס האט צו טהון דער־מיט, אז זיא זאָל מיך צוריק שטויסען? דוא בעטראַכטט מיך אויך אַלס איין אַריסטאָקראַט, אָבער איך שטים ניט אין מיט דיר. הער מיך אויס, מענש! איך פערשטעה אונטער דעם וואָרט אַריסטאָקראַט, ווען א מענש קען אויפצייגען זיין פאטער, מוטער, זיין עלטער־פאטער, זיין עלטער־עלטער־פאטער, אַלס רהיגע, גע־בילדעטע אונד ניכטערנע מענשען, וועלכע האבען קיינעם קיין בעזעס ניט געבחהָן אונד ניעמאַנדען בעראָבעוועט; אימער געלעבט עהרליך אונד אַנשטענדיג. אָבער א מאַן, וועלכער האט געהאט א פאטער, וועלכער איז פלוצלינג אויפגעהויבען גע־וואָרען פון מיסט דורך א בלינדען צופאַל, וועלכע'ס מוטער האט שוין בעטרעבען ליעבעס, גאָט ווייס מיט וועמען — רופסטו דעם אויך אַריסטאָקראַט? ניין, סטעפאַן, אין דיעזער בעציהונג קען איך מיט דיר ניט איינשטימען!“

„אין געגענטהייל,“ האט סטעפאַן געענטפערט שמייכלענדיג נוסטיטהיג. „איך שטים יא מיט דיר איין, אונד טאַקי דערפאַר רוף איך דיך אליין אַריסטאָ־קראַט, ניט ווראַנסקי'ן. אָבער, וויא דיא זאָך איז, וואָלט איך געראטען דוא זאָלסט ניט זיין קיין אינגעל, אונד, ווען איך זאָל זיין אין דיין שטעלע, וואָרט איך אריין גע־פאָהרען נאך מאַסקווא —“

„ווארט, סטעפאַן, געה ניט ווייטער: איך צווייפעל אויב דוא ווייסט וויא ווייס איך בין שוין געגאנגען. דיא געשיכטע איז גאַנץ איינפאַך: איך האב מיך

אָננעבאַטען צו קיטטין אונד זיא האט מיר ענטזאנט אויף אזא אַרט, אז איך וועל
אין מיין גאנצעם לעבען ניט פּערגעסען דיא ערניעדריגונג...

„אָך! וויא נאַריש זיא האט געהאַנדעלט!“

„לאָמיר שוין יעמטט שווייגען דאַריבער. דוא וועסט מיר ענטשולדיגען ווארום
איך האב עס דיר פריהער ניט דערצעהלט. יעמטט ווייסטו שוין אַלעס.“ אונד
נעהמענדיג דאס ליכט פון טיש האט ער געזאגט: „איך מיי, סטיווא, אז יעמטט
וואָלסטו מיך אליין ניט געראטהען איך זאָל נאך אמאל צו איהר געהען. איך בעט
דיך ווייטער, אז דיעזע געשיכטע זאָל אונזער פריינדשאפט פיר דער צוקונפט ניט
שטערען.“

„געוויס ניט, קינד וואס דוא ביסט. וואס האט איינעס מיט דעם אַנדערן צו
טהן? איבריגענס פרייט עס מיך וואס דוא האסט מיר אַלעס ערקלערט. נומע נאכט,
קאָנסטאַנטין, נומע נאכט!“

קאַפיטעל 7.

אַבוואָהל וואָנסקי איז געווען פּערטיעפט מיט לייב אונד לעבען אין זיין לעבע,
האט ער דאָך, זיין אויסווערטיגע אויפפיהרונג, ניט געוועקסעלט. ער האט נוט
אכטונג געגעבען, אז אין דער מיליטערישער אונד ציוויל וועלט, זאָל ער ערשיינען
רעזעלבער וויא פריהער. עס איז אויך איבריג צו דערצעהלען, אז ער איז ניט געווען
איינער פון דיא מענער, וואס זאָל זיך בעריהמען איבער זיינע ליבעס־פּעהלעטניסע.
עס האט ניט אויסגעמאַכט וויפּיעל וויין ער האט געטרונקען, אָדער אין סאַי וואס
פאר א געזעלשאַפט ער איז געווען, זיינען זיינע ליפּען געבליעבען געשלאָסען אין דעם
וואס אנבעלאַנגט אַנאַץ יעדער האט איהם אונטערדעסען מקנא געווען דערמיט
וואס אזא הויכע דאַמע וויא מאַדאַם קאַרענינאַ, איז געווען זיין פריינדין, אונד ער
אליין האט ניט אויפגעהערט צו דענקען איבער אַנאַץ בייא טאַג אונד בייא נאַכט.
דעננאך האט ער זיך מעהרערע מאל געשפּירט זעהר אונגליקליך וויסענדיג, אז ער
מוז בעהאלטען דיעזעס גליק, פון אַנאַץ ליבע, פאַר דער וועלט.

וואס עס בעלאַנגט דיא יונגע פרויען פון דער הויכער געזעלשאַפט, וועלכע זיינען
אימער געווען אייפּערויכטיג איבער אַנאַץ גרויסע שענההייט אונד איינפלוס, האבען
פון זיך פּערשטאַנען, אז דיא בעציהונגען צווישען איהר אונד וואָנסקי, זיינען ניט
אזוי גאַנץ איינפאַך וויא מען דענקט. זייא האבען זיך דערפאר געפרייט מיט איהר
נעדערפאל. ווייל זייא האבען פריהער אימער געהערט איבער איהר זאגען: „זיא
איז שעהן, רייך, געבילדעט, בעליעבט אונד אויף א מאַדעל פון אַנשטאַנד.“ איהרע

עלטערע בעקאנטע ווידער, האבען געבליקט מיט שרעק אין דער צוקונפט, ווען א פירכטערליכער סקאנדאל וועט מוזען אויסברעכען.

אנפאנגס האט ווראָנסקי'ס מוטער הגאה געהאט פון איהר זוהן'ס צופעליגער ליעבע; נאך איהר אנזיכט, האט אזא ליעבע מיט א הויכער דאָמע, נאך געקענט פערגרעסערן דיא אכטונג פון איהר זוהן. זיא האט זיך אויך געפרייט דערמיט וואס זיא האט ערפאָהרען, אז אַנאָ, דיא פרומע אונד שטיללע טויב, איז נאך אלעמען ניט בעסער געווען וויא זיא אליין אין איהר יוגענד. אָבער מיט דער צייט האט זיא ערפאָהרען, אז איהר זוהן, אום צו פערבלייבען נעבען מאַדאָם קאַרענינאַ, האט ער זיך ענטזאגט פון א גרויסען מיליטערישען פּאַסמען. דאס האט איהר שטאַרק פערדראָסען.

ווראָנסקי, אויסער זיין ליעבע צום מיליטערישען לעבען, איז ער אויך געווען א גרויסער ליעבהאבער פון פערד אונד אליין א טיכטיגער רייטער. בייא א בעריהמטער רייטוועמע, איז ער איינגעשרעכען געוואָרען אלס איינער פון דיא הויפט-בעטהייליגמע.

אין דעם מאָרגען, ווען דיא רייטוועמע האט בעדאַרפט שטאַטפּינדען, האט ער זיך דערמאָהנט, אז אַנאָ האט איהם פערשפּראַכען, דאס נאך דער רייטוועמע, וועט זיא איהם ערלויבען צו פערבלייבען א שטונדע אליין אין איהר געזעלשאַפּט. ער האט זיא שוין 3 מענ ניט געזעהען, אונד ערפאָהרענדיג, אז איהר מאַן האט צוריק געקעהרט נאך סט. פעטערסבורג פון אויסלאַנד, האט ער מורא געהאט, אז זיין אַנד וועזענהייט וועט זיא שטערען צו ערפילען איהר פערשפּראַכען. זיין אונגעדולד איז געוואָרען זעהר גרויס, אונד ער האט בעשלאָסען, דאס עס מעג זיין וואס עס וויל זיך, וועט ער זיא בעזוכען אום צו הערען אויב זיא וועט קענען האלטען איהר פער-שפּרעכען.

„איך וועל בלויז זאגען,“ האט ער זיך געטראַכט, „אז בעטסי האט מיך גע-שיקט איך זאָל איהר אָנזאגען, וואו זיא זאָלען זיך בעגעגענען בייא דער רייט-וועמע.“

אַנאָ איז געווען אין איהר מאַן'ס לאַנד-הויז, עטליכע מיילען ווייט פון דער שטאָדט, אונד ווראָנסקי איז אַהין אַוועק מיט א דראָשקע. עד איז אַרונטער גע-גאַנגען מיט א שטרעסע ווייטער פון איהר הויז, דאס ער זאָל קיין אויפּמערקזאַמקייט צו ציהען, אונד איז אריין אין הויף צו פוס.

„איז שוין דיין הערד געקומען?“ האט ער געפרעגט דעם גערטנער.

גאָר פֿיס. אָבער איך דענק, אז מאַדאָם איז צו תוין. ווען איהר וועט אַז
קלינגען, וועט מען עפענען.

„ניין, ניין, איך וועל בעסער אריין געהען דורך נארטען.“
וויסנדיג, אז אַנאָ איז אליין, האט ער זיא געוואָלט איבערראַשען, ווייל זיא
האט געוויס גערעכענט, אז ער איז שוין אויף דעם פּלאַץ פון דער רייט־וועטע. ער
האט אונטער געהויבען זיין שווערט זיא זאָל ניט קלינגען אונד איז לאַנגזאַם אריין
אין קאָרידאָר.

אַנאָ איז געוועסען אויף דעם ניעדריגען באַלקאָן אונד ערוואַרטעט איהר יונגען
וזהן סערגעי, ער זאָל צוריק קומען פון דעם מאָרגען־שפּאַציר. זיא האט ניט געהערט
ווען וואָנסקי איז געקומען. דיא שעהנהייט פון איהר געזיכט אונד פיגור, האט
וואָנסקי שוין צום אונזעהלינסטען מאל איבערראַשט. זיא איז געווען שטאַרק פער
טראַכט, אונד וואָנסקי, מיינענדיג, אז זיא איז גערנערט, האט ער זאָפּט
געפרענט:

„וואס איז אַנאָ, פיהלסטו ניט ניט?“

„ניין, איך פיהל גוט,“ האט זיא געענטפערט זיך אומקוקענדיג, אונד געה
מענדיג זיין האנד אין איהרע, האט זיא געזאָגט: „איך האב דיך ניט ער
וואַרמעפּ.“

„דיינע הענד, וויא קאַלט זיא זיינען!“

„דוא האסט מיך אַביסעל דערשראָקען.“

„ענטשולדיג מיר, איך האב ניט געמענט וואַרטען אזוי לאַנג דיך ניט צו
זעהען.“

„איך האב דיר ניט וואס צו ענטשולדיגען; דיין ערשיינען מאַכט מיך
גליקליך.“

„אָבער דוא זעהסט אויס טרויעריג,“ האט ער געזאָגט נאך אימער האַלטענדיג
איהר האַנד.

זיא האט ניט געענטפערט, אונד ער האט פערשטאַנען, אז עס איז גלייכער ניט
צו דרענגען. דאָן האבען זיא אָנגעפאַנגען צו רעדען איבער דער רייט־וועטע, אונד
ער האט איהר דערזעהלט אלעס וויא אזוי ער האָפט צו געווינען.

„זאָל איך איהם דערזעהלען אָדער ניט?“ האט זיא זיך געטראַכט איהם אַנד
קוקענדיג מיט א ליעבליכען בליק. „ער זעהט אויס אזוי גליקליך אונד פולל מיט
זאָרענלאָזעם לעבען. דאָן פיעללייכט וועט ער גאר ניט פערשמעהן דיא וויכטיגקייט
פון דעם וואס עס האט פאַסירט?“

„זאך, אַננא, מיין זיסע געליעבטע!“ האט ער געזאגט. „דערזעהל מיר, איך בעט דיך, וואס דענקסטו יעצט?“

אין איהרע אויגען האט זיך יעצט בעווייזען א בליק פון ליידען.
 „אום גאטעס ווילען, אַננא, עס האט עפעס פאסירט; איך בעט דיך, דער זעהל מיר. גיבט עס דען א זאך אין דער וועלט וואס דוא דארפסט האלטען פער באַרען פאר מיר?“

„ווען ער וועט ניט פערשטעהען דיא וויכטיגקייט פון דעם וואס עס האט פאַ- סירט.“ האט זיא ווייטער געטראַכט אין זיך, „דאָן וועל איך איהם דאס נימאלס קענען פערזייען. אָדער, פיעללייכט וואָלט עס נאר בעסער געווען איך זאָל איהם ניט דערזעהלען?“

„וואס איז געשעהען, אַננא?“ האט ער וויעדער געפרעגט אונגעדולדיג.

„מוז איך דיר דערזעהלען?“

„יא, - יא.“

„איך בין שוואַנגער,“ האט זיא געמורמעלט שטיל.

דאס בלומען בלעטעל אין איהר האנד, האט שטאַרק געציטערט. נאָר איהרע אויגען האבען אויפגעפאַסט זיינע, גלייך וויא זייא האבען געוואָלט דאָרט לעזען זיינע געדאַנקען.

ער איז זעהר בלאַס געוואָרען אונד עס האט אויסגעזעהען, גלייך וויא ער וויל רעדען, נאָר ער האט ניט געקענט. ער האט אָנגעבויען זיין קאַפ אונד געלאָזען אַננא'ס האַנד אַרויס פאַלען פון זיינער.

„יא, ער פערשטעהט דיא בעדייטונג דערפון,“ האט זיא זיך געטראַכט אונד דאָן אָנגענומען זיין האַנד. אָבער זיא האט געהאט א גרויסען טעות דענקענדיג, אז ער האט געפיהלט דאסזעלבע וואס זיא האט געפיהלט. ווען ער האט געהערט דיעזע נאכריכט, האט איהם א טויט שרעק ערנריפען אונד ער האט פערשטאַנען, א דיא קרויזס איז נאָהענט. ווייטער וועט עס שוין ניט מעגליך זיין אָבצונאָרען דעם מאן, אונד מען מוז זעהן אַרויס קריכען פון אַזא שרעקליכען צושטאַנד דורך אירגענד א צופאַלל וואס דיא צייט וועט ברענגען. ענדליך אָבער, האט ער אויך געד שפראַכען.

„הער אויס, אַננא,“ האט ער געזאגט געריהרט. „ניט דוא אונד ניט איך האבען געקוקט אויף אונזער לייעבע, אַלס א זאך וואס ערשיינט אונד געהט פאָר איבער. יעצט איז דיא צוקונפט בעיטייטט. מיר מוזען טאַכען איין ענדע פון דעם שווינדעל אונד בעטרוג אין וועלבען מיר האבען געלעבט.“

„מאכען איין ענדע ? וויא אזוי ?“

„דוא מוזט פערלאָזען דיין מאַן'ס הויז, אונד מיר זאָלען זיך ביידע פער
אייניגען.“

„זיינען מיר דען נאך ניט פּעראייניגט ?“ האט זיא געפרענט נאָנץ שמיל.

„ניין — ניט פּאָלשמענדיג.“

„אַבער וואס קענען מיר טהון, אַלעקסיס ?“ דערמאָהנענדיג דאס לעצטע
וואָרט „אַלעקסיס“, האט זיא געדענקט, אז איהר מאַן טראַגט אויך דעמוזעלבען

נאמען, אונד זיא האט פּלוצלינג געפרענט : „בין איך דען ניט זיין פּרוי ?“

„איך פּערשטעה דאס, אַננא. אָבער, אום נאַטעס ווילען, וויא איז עס מעגליך
ווייטער צו פיהרען אזא לעבען ! מיינסטו, אז איך פּערשטעה ניט דיין מאַרטער ?
דיין מאַן, דיין זוהן, דיא וועלט — אַלעס !“

„ניט מין מאַן“, האט זיא געענטפּערט מיט א ביטערן שמייכעל. „איך קען
איהם שוין מעהר ניט אונד איך דענק אויך ניט פון איהם. איך זעה פּערנעסען זאָר
נאַר, אויב ער עקזיסטירט נאר אויף דער וועלט.“

„דאס קען ניט זיין, איך ווייס, דוא ערגערסט דיך איבער איהם.“

„אַבער ער ווייס נאר ניט“, האט זיא שנעל געענטפּערט. נאָר איהר געזיכט
אונד זאָנאַר איהר האַלז, זיינען פּלוצלינג שטאַרק רויט געוואָרען אינד דיא טרערען
זיינען געקומען אין איהרע אויגען. „איך בעט דיך, לאָמיר נאר ניט רעדען איבער
איהם !“

ווראַנסקי האט מעהרערע מאל געדענקט וואס דער תּכלית קען זיין אונד ער
האט עס אימער אָבגעלאָזען דיא צייט זאָל אַלעס אויפּלעזען. יעצט איז אָבער
געווען אַנדערש.

„וואס ער ווייס יא אָדער ניט, קימערט מיך זעהר וועניג“, האט ווראַנסקי
געזאגט ענטשלאָסען. „אַבער מיר קענען ניט, דוא איבערהויפּט, קענסט ניט
פּערבלייבען אין אזא צושטאַנד ; יעצט — מעהר וויא אימער.“

„אַבער וואס קען מען טהון לויט נאך דיין מיינונג ?“

„דערזעהל איהם אַלעס אונד פּערקאָז איהם.“

„לאָמיר אָננעהמען, אז אזוי וועט עס זיין,“ האט אַננא געזאגט וויא צעהלענדיג
דיא ווערטער. „וואס קען אָבער ווערען דערפון ? איך וועל דיר זאגען :“ אונד
איהרע אויגען, ביז יעצט אזוי צערטליך, האבען אויסגעדרוקט מיט איינמאל שרעק
אונד שוידער — „ער וועט אויסשרייען : „אך ! דוא ליבעסט אין אַנדערן אונד דוא
ניסט שולדיג אין פּערברעכערישע ליבע ? איך האב דיך געווארענט, אָבער דוא

האסט ניט געוואָלט הערען, יעטצט וועל איך ברענגען שאַנדע אַרף דיר אונד
אויף -

אננא האט געוואָלט ווייטער איבערנעבען וואס איהר מאַן וואָלט געזאגט, נאָר
זיך עראינערנדיג אן איהר קינד, האט זיא זיך אונטערבראַכען.

„מיט איינעם וואָרט,“ האט זיא פאָרטגעזעטצט, „ער וועט מיך ניט
וועלען בעפרייען געזעטצליך, אונד ער וועט נאר פיעללייכט אָנווענדען אלעס מעגליכע
צו פערמיידען א סקאַנדאַל. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מאַשין, ער
מוז טהון וויא עס איז פאָרגעשריעבען, וויא אַנדערע פערלאַנגען, אונד דערצו, מיין
נאָם, איז ער א געפעהרליכע מאַשין ווען ער וויל עס נאָר ווערען.“

„אַבער, אַננא, איך מיין, אַז עס וואָלט יעדענפאַלס בעסער געווען פריהער
אלעס צו דערזעהלען אונד דאַן אָבוואַרטען אויף שפעטער, אום צו זעהען וואס עס
איז ווייטער צו טהון.“

„דאס איינציגע מיטעל איז, צו ענטלויפען.“

„אונד ווארום ניט? עס איז יעדענפאַלס פיעל בעסער וויא אַזוי צו לעבען.
ניין, אַננא, יעטצט איז קיין פראַגע פון מיר, זאָנדערן פון דיר, וואס דוא ליידעסט
אַזוי פיעל.“

„ענטלויפען? מיין נאָם! אונד דאַן בלויז ווערען עפענטליך דיין געליעבטע!
האט זיא אויסגעשריען ערביטערט.

„אַננא!“ האט ער אויסגערופען בעגרייפענדיג איהר מיינונג.

„יא, דיין געליעבטע, אונד פערלירען - אַלסדינג!“ זיא האט געוואָלט
דאַן זאגען, „זאָנאר מיין קינד וועל איך פערלירען, מיין זוהן!“ נאָר זיא האט איהם
ניט געוואָלט דערמאָהנען.

וואָנסקי האט ניט געקענט פערשטעהען וואס אַננא האט געשפירט אלס
מוטער צו איהר זוהן, ווען זיא זאָל איהם מוזען פערלאָזען.

„איך בעט דיך,“ האט זיא ווייטער געזאָגט מיט א צערטליכער אונד ערנסטער
שטימע. „לאָמיר ניט רעדען דאָריבער.“

„אַבער, אַננא -“

„ניין, ניין, איך פערשטעה אלעס, אָבער דאָך קען עס זיך ניט אַזוי לייכט
ועקסלען וויא דוא דענקסט. האב פערטרויען אין מיר אונד רעד מעהר ניט
דערפון. פערשפרעכסטו עס מיר?“

„איך פערשפרעך דיר אלעס; אָבער וויא קענסטו פון מיר ערנאָרטען איך

זאל בלייבען רוהיג, געדעם וואס דוא האסט מיר דערנעמלט? וויא קען איך שווייגען ווען דוא ביסט אזוי פערצווייפעלט?

„איך? יא, דאס איז וואָהר, אָבער, אַלעקסיס, נלויב מיר, דוא קענסט אויך ניט מײן האַרץ; איך קען דיר נאר אזוי פיעל ניט זאגען... פּאָלג מיך, לאָמיר מעהר ניט רעדען דאָריבער. דיך, דיין עדעלע זעעלע, קען איך נאָנץ גוט, אַז דוא האַסט צו לעבען אין שווינדעל אונד בעטרוג. אָבער פּאַרלויפני קען עס אנדערש ניט זיין. עס וועט פּאַראַיבער. איך ווייס אויך, אַז דוא האַסט פאר מיר אַלעס געדאַפּערט.“

„אַט דאס איז דאס אונגליק! איך קען ניט אונד וועל מיר קיינמאל ניט פערצייגען דערפאר וואס איך האב דיך אזוי אונגליקליך געמאַכט!“

„איך אונגליקליך?״ האט זיא געזאגט אויפשטעהנדיג אונד איהם בעד טראַכט מיט אויגען פול ליבע. „איך בין גראדע וויא דער בעטלער וואָס איז געווען פּערהונדערט צו טויט, ווען מען האט איהם געגעבען ער זאָל זיך אָנעסען, האט ער דאָן פּערגעסען אַן זיינע שמאַטעס אונד עלענד. אונגליקליך? ניין, ניין, אַלעקסיס, צו מײן גליק איז קיין גרענעץ ניטאָ! איך ליבע, פון מײן גאַנצען הערצען, זעעלע, לעבען אונד...“ סערגעיס שטימע האט זיך דערהערט. אַננא האט אָנגענומען וואַנסקיס קאַפּ, אָבערפּרעסט א קוש אויף זיין שטערען אונד איהם צערמליך אָב שטיסענדיג, איז זיא ענטקעגען געגאַנגען איהר זוהן.

קאַפיטעל 8.

אין אונגעהייערעם גרויסעם פובליקום, פון אלע קלאַסען מענשען, האבען זיך פּערוואַמעלט צו דער רייטוועטע.

„פרודרו“ איז געווען דער נאמען פון וואַנסקיס שאַפּע. אויף וועלכער ער האט בעדראַפּט רייטען. „גלאדיאַטאָר“ האט געהייסען דאס פּערד אויף וועלכען דער אָפיציער מאַהאַלין איז געזעסען אונד דיא ענגלישע שאַפּע „דיאַנא“ איז געפיהרט געוואָרען פון פרינץ קוזלאָוו.

ווען דיא רייטער האבען אָנגעפאַנגען זייער וועטע, האט פון דעם קייזער ביז צום געוועהנליכסטען מענשען, ניט אַרונטער גענומען זייערע אויגען פון דיא טהייערע פּערד מיט דיזעזע וואס זיינען אויף זייא געזעסען.

וואַנסקי האט אויסגעזעהען דער בעסטער רייטער פון זייא אַלע. אָבוואָהל „גלאדיאַטאָר“ איז געווען אַביסעל פאר איהם. אָבער יעדער האט בעגריפען, אַז וואַנסקי וועט וויסען, צו דער ריכטיגער צייט, וויא צו מאַכען דעם שפּרונג אום

צו געווינען „פררפרו“ איז געגאנגען אונטער איהם, וויא א האָן אויף א באַרמ
 אזוי לייכט אונד זיכער. עס זיינען געווען אַרעבער צו שפּרינגען א קליינעם פּאַרקען
 אונד צווייא גריבער. „פררפרו“ האט געמאַכט דיא שפּרונגען אויסגעצייכענט, אונד
 פון איבעראַל האט מען געהערט דיא מונטערע געשרייען: „בראַוּ וואָראַנסקי!“
 אָבער פּלוצלינג, וואס איז דאס? „פררפרו“ האט אָנגעפאַנגען צו זינקען אונטער
 איהם, אונד דאָן — א קראַך! דער רייטער מיט זיין פּערד זיינען געפאַלען. א
 דאָקטאָר איז באלד צוגעלאָפּען, אונד, צו וואָנסקי'ס ערגערניס, איז ער אליין נאר
 ניט געווען בעשעדיגט, בלויז זיין פּערד. ארמער „פררפרו“ עס איז געווען דער
 לעצטער שרעקליכער שפּרונג, וועלכע האט געבראַכען איהר רוקען.

זיא מוז ערשאַסען ווערען, איז געווען דער אורטהייל פון דעם טהיער-אַרצט.
 אָהנע צו רעדען א וואָרט, האט זיך וואָנסקי אָנגעווענדעט אין פּערצווייפלונג.
 פּערלירען דיא וועטע! אונד ער? ער, אויף וועלכען יעדער האט געזאגט, אז ער
 איז דער בעסטער רייטער, אונד אונטער איהם זאָל א פּערד פּאַסירען אזא אונגליק?
 אזוי פּעלע מענשען זיינען דערבייא געווען, דער קיזער זעלבסט, אונד דאָן, זיא!
 ויא האט איהם געזעהן אזוי מיאוס דורכפאַצען; דאס האט איהם געערגערט מעהר
 וויא אַלעס

קאַפיטעל 9.

דיא פּערהעלטניסע צווישען קאַרענינג אונד זיין פּרוי, פאר דער וועלט, זיינען
 געבליעבען דיעזעלבע וויא פּריהער. נאך מעהר, ער האט איהר יעטצט גרעסערע
 אויפמערקזאַמקייטען געשענקט. צום אנפאנג פּריהלינג, וויא זיין טבע איז געווען,
 האט ער געמאַכט א ריזע נאך אויסלאַנד, צוריק לאָזענדיג אַנגאַן אין זיין זומער
 וואָהנונג.

זייט יענעם אבענד, נאך דעם בעזוך בייא פּרינצעסין בעטסי, האט ער מיט
 זיין פּרוי, אין פּריוואַט, מעהר נאר ניט געשפּראַכען. וואס עס אנבעלאַנגט זיינע
 געפּיהלע צו אַנגאַן אונד זאָנאר צו סערגעין, האט ער בעשלאָסען זיא צו בענראבען
 טיעף אין זיין הערץ אונד פאר קיינעם ניט אַרויס ווייזען.

צוריק קומענדיג נאך סט. פּעטערסבורג, האט ער, לפנים, בעזוכט זיין פּרוי א
 פּאַר מאל אין זייער זומער-וואָהנונג. ער פּלעגט דאָן שנעל צוריק קעהרען אין
 שטאָדט צו זיינע אַמטליכע פליכטען. אין דעם טאָג פון דער רייטוועטע, האט
 ויערער דיא עטיקעטע געדאַרפט ער זאָל דאָרט זיין. ער האט אַלואַ בעשלאָסען

פריהער צו געהען נאך פעטערהאָף, אונד פון דאָרט, זאָל ער געהמען זיין פרוי אונד געהן צו דער רייט־וועטע. אָהן איהר האט עס ניט געפאָסט ער זאָל דאָרט זיין. אַננא איז געשטאַנען פאר'ן שפיעגעל אין איהר צימער, ווען זיא האט געהערט א דראַשקע צו פאָהרען.

זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז דאס איז פרינצעסין בעטסי, נאָר זיך אומקוענדיג צום בעזוכער, האט זיא דערקענט איהר מאן.

וואס דאמאלס איז געווען מיט אַננא'ן, האט זיא נאכהער, אין איהר נאנצעס לעבען, ניט געקענט בעגרייפן. ערבליקענדיג קאַרענינא'ן, האט זיא זיך אומגע־ווענדעט, געשמייכלט אונד איהם געבענדיג איהר האַנד, האט זיא געזאגט:

„דאס איז ווירקליך זעהר שעהן פון דיר וואס דוא ביסט געקומען. איך האָף

אז דוא וועסט שוין ניט ענטלויפן אונד דאָ פערבלייבען דיא נאנצע נאַכט — אַננא וואָלט דאמאלס אַוועק געגעבען א העלפט פון איהר לעבען, אום צוריק צו ציהען איהרע לעמטע ווערטער, וועלכע זיינען געווען ביא איהר דיא העסליכסטע אונד אונפערשעהמטעסטע וואס זיא האט נאך אמאל אויסגעשפראָכען. דאָן, ענדערענדיג איהרע געפיהלע, האט זיא בעמערקט:

„דוא געהסט געוויס צו דער רייט־וועטע, אָבער עס טהוט מיר זעהר לייד, איך האב פערשפראָכען פרינצעסין בעטסי מיט איהר צו געהען.“

קאַרענינא האט ביטער געשמייכלט הערענדיג דערמאָהנען בעטסי'ס נאמען.

„אָך ו! האט ער געזאגט שפאָטיש, „איך האב נאר פערגעסען, אז מען דאַרף אייך ביידע ניט צו טהיילען. אָבער, אַזוי וויא דער דאָקטאָר האט מיר געהייסען האבען מעהר בעוועגונג, וועל איך אלזאָ אַביסעל צו שפאַצירען צו פוס ביו צום רייט־וועטע פלאַטין.“

„אונד וויא געהט עס דיר אין דיין געזונדהייט?“ „ניט זעהר אמבעסמען,“ האט ער געענטפערט. „דער דאָקטאָר האט היינט פריה מיך בעטראַכט איבער א שטונדע. מיין געזונדהייט וויא דוא בעגרייפסט, איז זעהר קאָסטבאר.“

אַננא האט אונטערדעסען אַנגעקלונגען דיא דיענסט זאָל אריין ברענגען טהעע.

„וואס האט ער געזאגט?“ האט זיא ווייטער געפרענט. ער האט איהר דער־זעהלט, אז דער דאָקטאָר האט ערקלערט, אז ער איז זעהר קראַנק אונד בעדאָרף רה. זיא האט מיט איהם מיטלייד געהאט אונד איהם געראַטהען ער זאָל זיך

אויסרוהען. קארענינא וויעדער, בעמערקענדיג אזא גרויסע פריינדליכסייט אין זיין פרוי, האט ער וויעדער אמאל אָנגעפאָנגען צו האָפּען אונד אויך ווערען צערטליכער. אַנאָ האט זיך דערפאַר דערשראָקען, אונד אַרויס ציהענדיג איהר זיינער, האט זיא פּלוצלינג געזאגט :

„אָך, עס איז שוין זעהר שפּעט ; עס וואונדערט מיך וואס בעטסי איז נאך ניטאָ.“

„יא,“ האט קארענינא אָנגעפאָנגען. „איך האב נאר פּערנעסען ; איך האב דיר געבראַכט עפעס געלד. עס איז קיין צווייפּעל, אַז דוא בענעטהיגסט עטוואס געלד, ווייל מען קען דאָך ניט פיהרען קיין הויז אויף דיא מעלאָדיען פון דער נאכטיגאל.“

„ניין - יא, -“ האט אַנא געענטפּערט בעמערקענדיג זיין טיינונג. „אַט איז בעטסי ו!“

פאַר'ן הויז איז געבליעבען שמעהן דיא דראָשקע וואו דיא פּרינצעסין איז געדזעסען אונד געווארט אַנא זאָל אַרונטער קומען.

„איך מוז געהען, אלעקסיס,“ האט זיא געזאגט איילענדיג. „אָדיע ו!“ דאַ האט זיא איהם געגעבען איהר האַנד. „עס פרייט מיך וואס דוא ביסט געדזעסען.“

קארענינא האט זיך צוגעבויגען אונד געקושט איהר האַנד.

ערשט ווען אַנא איז געווען אין דרויסען, האט זיא בעגריפען וויא אבשייליך אונד געמיין איהר האַנדלונג איז געווען. קארענינא'ס געגענווארט אונד פּערזאָן, האט זיא אָנגעפילט מיט שוידערן. עס איז קיין צווייפּעל, אַז אין א מאָמענט, האט אַנא געוואָלט שפּיעלען דיא שמוציגסטע ראָלע, עס זאָל נאכהער קענען הייסען, אַז איהר קינד איז קארענינא'ס. אָבער זיא האט חרטה געהאט - שטאַרק חרטה געהאט.

קאפיטעל 10.

ווען קארענינא איז ערשיענען בייא דער רייט-וועמע, איז שוין אַנא געזעסען געבען בעטסי'ן אויף דיא ספּעציעלע זימטע פיר דיא אָפיציערען אונד זייערע פּריינדע. זיא האט ערבליקט איהר מאַן פון ווייטען אונד אונוילענדיג, האט זיא איהם נאכגעפאָלגט מיט איהרע אויגען. ער איז דאַן צוגעקומען געהנטער, אונד מיט זיין געווערליכער נאַטור, האט ער יעדען גאַנץ מונטער בעגריסט.

„ער דענקט פון קיין זאך,“ האט זיך אנגאָ נעטראַכט, „אויסער איבער זיין
אייגענער עהרע אונד פאָליטישען ערפאלג. זיין גאנצע מאָראַל אונד רעליגיאָן, איז
נאָר אַ מיטעל אום צו עררייכען זיין צוועק.“
קארענינג האט געזוכט, וויא עס שיינט, זיין פרוי, אָבער אַנגאָ האט זיך ניט
געוואָלט ענטדעקען צו איהם.

„אלעקסיס אלעקסאָנדראָוויטשױ“ האט בעטסי אויסגעשריען, „איך ווייס
וועמען איהר זוכט — אָט איז זיא דאָ!“
זיין געוועהנליכער קאלטער שמייכלעלע האט זיך בעווייזען אויף זיינע
ליפען.

„אלעס איז אזוי גלענצענד אונד העררליך דאָ,“ האט ער געזאגט צוקומענדיג,
„אז עס פערבלענדעט דיא אויגען.“

ער האט לעיבלדיך געשמייכלט צו זיין פרוי, דאָן בעגריסט בעטסי׳ן אונד
אַנדערע, אונד א גרויסער גענעראַל איז צוגעקומען, וועלכער האט אָנגעפאָנגען מיט
איהם צו רעדען איבער גוטע פערד. זיין טרוקענע אונד געמאסטענע שטימע, האט
וויא געשטאָבען אַנגאָ׳ן אין דיא אויערן.

ווען דיא וועטע פון לויפען האט אָנגעפאָנגען, האט אַנגאָ פערגעסען
אן אלעמען אַרום זיך, אונד זיך אויסבייגענדיג, האט זיא געקוקט נאָר צו
ווראַנסקי׳ן

„איך בין א געפאלענע אונד ניעדריגע פרוי,“ האט זיא זיך נעטראַכט, „אָבער
איך האב פיינד בעטרוג. עס קימערט מיך ניט וואס מען וועט זאגען, קארענינג׳ן
האב איך פיינד אונד ווראַנסקי׳ן האב איך לעיב, דערפאר שענק איך דעם לעטצטע
מיין גאנצע אויפמערקזאמקייט. געוויס! ער זעהט אונד ווייס אלעס, אונד-דאָס
נעה וויא גלייכגילטיג ער איז, אבי זיין „עהרע“ זאָל ניט בעריהרט ווערען. ווען ער
זאָל מיך הרגענען אָדער ווראַנסקי׳ן, וואָלט נאך געווען יעמאנד אום איהם צו רעס-
פעהטירען, ווייל מען וואָלט גערעכענט, אז ער איז א מענש מיט געפיהל. אָבער
דאס וועט ער ניט טהון; ער וויל נאָר שפיעלען דיא ראָלע אונד נארען יעדען
איינעם.“

אָבער נאך אלעמען, האט אַנגאָ ניט אין גאנצען פערשטאנען איהר מאָן.
ער איז ניט געווען אין גאנצען אָהן געפיהל וויא זיא האט גערעכענט; עס האט
איהם שרעקליך געערנערט זיין פרויס גאנצע אויפפיהרוג. אָבער, אום צו פערמיידען
סקאנדאַל אונד דערשמיקען זיין צאָרן, האט ער געזוכט צו פערטרייבען זיין צייט
אין א גלייכגילטיגעם געשפרעך מיט אַנדערע.

„פרינצעסין, לאָמיר זיך וועמען!“ האט אויסגעשריען א שטימע צו בעטסקין.
עס איז געווען סטעפאן אַרקאָדעוויטש, דאָלליס מאן. „אויף וועמען וועט
איהר?“

„אַנאָ אונד איך וועמען אויף קולאָווין!“ האט זיא געענטפערט.

„דאָן וועט איך אויף ווראַנסקיין אויף א פאאר האַנדשוה.“

„אַבגעמאַכט — דיא וועטע געהט!“

ווען יעדער איינער איז געווען פערטיעפט אין דעם יאָגען פון דיא רייטער, האט
זיך אַלעקסיס קאַרענינאָ אָבגעווענדעט אונד ער האט שטודירט זיין ווייב'ס געזיכט.
ער האט גאנץ גוט געזעהען, אז יעדע פון איהרע נערווען זיינען געווען געשפאַנט
נאכפאלגענדיג מיט איהרע אויגען ווראַנסקיין. צור צייט וואס ווראַנסקי איז געפאלען
מיט זיין פערד, האט אַנאָ אַרויס געלאָזען א פערצווייפּעלטען געשרייא. דאָן, אין א
שרעקליכער אויפּרענונג, האט זיא זיך אויפּגעהויבען אום אַוועק צו געהען. קאַרענינאָ
האט דאס בעמערקט, אונד, צוקומענדיג, האט ער איהר אָנגעבאַטען זיין
אַרעם.

„לאָמיר געהען, ווען דוא ווילסט,“ האט ער געזאגט מיט א ציטערענדע
שטימע, וועלכע אַנאָ האט דאמאלס ניט בעמערקט. אָבער זיא האט זיך שנעל
אָבגעווענדעט פון איהם, גלייך וויא זיא האט איהם נאר לײַט געזעהען אונד זיך צו
געהערט וואס איין אָפיציער האט דערצעהלט בעטסקין איבער ווראַנסקי'ס פאַלל.
זיך ניט בעקימערענדיג מעהר אום איהר מאן, האט אַנאָ גענומען א שפאַקטיוו
אונד געקוקט צום פלאַטץ וואו ווראַנסקי איז געפאלען; עס זיינען אָבער געשטאַנען
צו פיעלע מענשען אַרום איהם אונד זיא האט נאר ניט געקענט זעהען. דאָן איז
צוגעריטען שנעל א רייטער אום אָבצוגעבען דעם קיזער א בעריכט. פלוצלינג האט
זיא דערזעהען איהר ברודער.

„סטיוואַ | סטיוואַ!“ האט זיא געשריען, אָבער ער האט איהר שטימע ניט

געהערט.

„איך ניב דיר מיין אַרעם ווען דוא ווילסט געהען,“ האט קאַרענינאָ נאך אמאל

געזאגט צו זיין פרוי בעריהרענדיג איהר האַנד.

אַנאָ האט זיך מיט אבשייא פון איהם צוריק געצויגען, אונד אָהנע צו קוקען

אין זיין זייט, האט זיא געענטפערט:

„ניין, ניין! לאָז מיך צורוה — איך בלייב דאָ!“

איין אַנדערער רייטער, איין אָפיציער, איז צוגעקומען וואו בעטסקי איז גער

שטאַנען אונד בעריכטעט, אז ווראַנסקי איז ניט בעשעדיגט געוואָרען.

„צום דריטען מאל ניב איך דיר מיין ארעם,“ האט קארענינא געמורמעלט אין אַננא'ס אויער. בעטסי איז גראדע צוגעקומען אונד געהערט דא לעטצטע ווערטער.

„ניין, ניין, אלעקסיס,“ האט זיא צו איהם געזאגט; „איך האב אהער געדבראכט אַננא'ן אונד איך וועל זיא אויך אָבפיהרען אַהיים.“

„ענטשולדיגט מיר, פרינצעסין,“ האט ער געענטפערט שמיכלענדיג אונד איהר געקוקט אין געזיכט מיט איין אונצופריעדענעם בליק. „איך זעה וויא אַננא ליידעט אונד איך אליין ווינש איהר אַהיים צו געהמען.“

אַננא זיך דערמאָהנענדיג אַביסעל וואו זיא איז אין דער וועלט אונד שפירענדיג איין אנהיימליכע שרעק, האט זיא געגעבען איהר מאָן דעם ארעם.

„איך וועל דיך שוין לאָזען וויסען,“ האט איהר בעטסי איינגעראַמט אין אויער.

וועהרענד קארענינא אונד אַננא זיינען געגאַנגען, האט ער געשמייעלט אונד געשפראָכען צו דיזען וואס זיינען איהם געקומען ענטגעגען, וועהרענד זיא האט זיך צוגעהערט אונד אויך געענטפערט, אָבער זיא האט אויסגעזעהען וויא אין א חלום.

„האט ער זיך וועה געטהאָן?“ האט זיא זיך זעלבסט געפרעגט, „אָדער איז עס אמת וואס דער רייטער האט געזאגט? וועט ער צו מיר קומען? זאָל איך איהם אויפזוכען הייטע אבענד?“

זיא איז שטילשווייגענד אריין אין דער דראָשקע אונד באַלד זיינען זיין פער-שוואונדען געוואָרען פון דער גרויסער מענגע מענשען. טראָץ דעם וואס קארענינא האט ביז יעצט געזעהן, האט ער נאך אימער ניט געוואַגט צו בעשולדיגען זיין פרוי, זאָנאַר ניט אין זיינע געדאַנקען, אז זיא איז שוין אַריבער דא גרענעץ פון אָרענטליכקייט צו אונאַרענטליכקייט. ער האט נאך אימער געדענקט, אז אַננא האט נאך איהרע פליכטען אַלס פּערהייראַטעטע פרוי ניט פּערגעסען. דעננאך האט ער געשפּירט, אז ער מוז עפעס זאגען. אָבער וואס? וויא פאַנגט מען אָן? ענדליך האט זיך איהם געעפּענט דאס מויל אונד ער האט געמורמעלט:

„וויא מיר האבען דאס לייעב צו זעהען אַזעלכע באַרבאַרישע אונטערהעלטע? איך האב שוין —“

„ענטשולדיגט מיר,“ האט זיא איהם אונטערבראַכען אין א גרויסע אויפּרענגט, „איך פּערשטעה ניט...“

„איך מיין,“ האט ער געענטפערט, „דאס דיין בענעהמונג היינט, איז נאר ניט קיין פאסענדע.“

„מיט וואס?“ האט זיא שנעל געפרענט אונד איהר געזיכט האט זיך וויא אָנגעצונדען.

„איך וועל דיר זאגען,“ האט ער געענטפערט אויפהויבענדיג אַביסעל דאס פענסטער פון דער דראָשקע.

„וואס האסטו געזעהען, וועלכעס איז ניט פאסענד?“ האט זיא געדורנגען אונגערולדיג.

„איך מיין דיא ערגערניסע וואס דוא האסט געוועזען, ווען איינער פון דיא רייטער איז געפאלען.“ ער האט ערווארטעט איהר ענטפער, נאָר זיא האט געד שוויגען. דאן האט ער וויעדער אָנגעפאָנגען: „איך האב דיך שוין איינמאָל געד בעטען, אז דוא זאָלסט אַכטונג געבען וויא דוא בענעהמסט דיך פאַר דער וועלט, דאָמיט מען זאָל ניט דארפן רעדען איבער דיר אין אַלע הייזער. יא, אָנא, איך וויל דוא זאָלסט מיך פערשטעהן: עס איז געווען א צייט, ווען מיר האבען אנדערש פערקעהרט וויא יעמזט אַלס מאן אונד פרוי, נאָר יעמזט טהו איך עס ניט מעהר אונד פערלאנג עס אויך ניט. אַלעס וואס איך ווינש איז, דאס דוא זאָלסט דיך אויפפיהרען וויא מען בעראַרף פאַר מענשען, אונד איך בעט דיך, עס זאָל שוין מעהר ניט פאסירען, אז איך זאָל דיר דארפן מאכען פאָרווירפע.“

אָבער אַנא האט כמעט נאר ניט געהערט זיינע ווערטער, איהרע געדאַנקען זיינען געווען מיט ווראָנסקי, אונד זיא האט שרעקליך געליטען אונטער דעם געד דאַנק, פיעללייכט איז ער פערואונדעט געוואָרען. זיא האט נאָר צוגעוואָרפן איהר מאן א צוויידייטיגען שמייכעל אונד האט געשוויגען. דיעזער שמייכעל האט איהם אָבער פערפיהרט.

„זיא שמייכעלט איבער מיין נאַרישען פערדאַכט,“ האט ער זיך געטראכט. „זיא וועט מיר וויעדער זאגען, וויא אמאל, אז מיין פערדאַכט איז א נאַררישער אונד האט קיין גרונד ניט.“

קאַרעניא, אין זיין וואונש עס זאָל וויעדער אַלעס זיין גוט אונד ריכטיג וויא אמאל, איז געווען בערייט דאמאלס אַלעס צו גלויבען וואס זיין ווייב וועט איהם זאגען.

„פיעללייכט בין איך אָבער אין אירטהום,“ האט ער אַרויס געשטאַמעלט, „דאן בעט איך דיך אום פערציהונג!“

„גיין!“ האט זיא פלוצלינג געזאגט בליקענדיג מיט א זעלטענער ענט

שלאסענהייט. „דוא ביסט ניט אין אירטהום! איך בין געווען געערנערט אונד איך בין נאך יעטצט אויך געערנערט...“

קארענינא האט געגעבען א לייכטען זיפן, וויא איינער רעדט: „געערנערט אליין, איז נאך ניט אזא אונגליק,“ אָבער אַננא האט באַלד פאַרטגעזעצט:

„איך האב אלעס געהערט וואס דוא האסט געזאגט. איך האב געדענקט נאָר איבער איהם. דאס איז אמת. אונד, איך ליעב איהם — יא, איך בין שוין זיין געדליעבטע; איך קען דיך ניט ליידען, איך האב מורא פאַר דיר, אונד איך האָס דיך. קענסט מיט מיר טהון וואס דוא ווילסט —“ אַננא איז צוריק געוונקען אין איהר ווייץ, בעדעקט מיט דיא הענד איהר געזיכט אונד אויסגעבראַכען אין א העפטיגעס געוויין. אַלעקסיס קארענינא האט זיך ניט געריהרט, ער איז געזעסען וויא געטראָפּען פון א קנעל. זיין געזיכט האט אָנגענומען א טויטען־בלאַסקייט אונד אזוי איז ער געבליעבען ביז דיא דראַשקע האט זיך אָנגעשטעלט. איידער ער האט אויסגעשטיענען האט ער וויעדער געפונען דיא קראַפט פון שפּראַכע, אונד, אין א ציטערענדע שטימע האט ער געזאגט:

„לאָמיר זיך גוט פערשטעהען; איך פערלאַנג, אז ביז איך וועל פערטיג ווערען מיט דיא געטהיגע שריטע וואס איך דאַרף מאַכען, וויל איך, אז דוא זאָלסט ערטיינען פאַר דער וועלט אַנשטענדיג...“

ער איז דאָן אַרונטער גענאַנגען אונד איהר אויך געהאַלפּען אויסשטיינען. אין דער גענעוואָרט פון דיא דיענער, האט ער גענומען איהר האנד, געוואונשען אַדיע אונד איז אַוועק געפּאָהרען נאך סט. פעטערסבורג. אָבער גלייך נאכדעם, איז אָנגעקומען א שליח פון בעטסיץ אונד אַננא'ן איבעררייכט פּאָלגענדעס צעטעל:

„איך האב איהם געשיקט פרעגען וואס ער טהוט; ער שרייבט מיר, אז ער איז געזונד, אונבעשעדיגט. אָבער ער איז פערצווייפעלט.“

דאָן וועט ער פּאָזיטיוו קומען! האט אַננא געטראַכט. איך האב גוט געדעהאַן; וואס איך האב איהם אַלעס דערצעהלט.

ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא זיא האט מיט א פאאר שטונדען פריהער איינגעלאָדען קארענינא'ן אויף דער נאַכט, האט זיא געשיידערט.

קאַפיטעל 11.

אַלעקסיס קארענינא איז געווען א מערקווירדיגער מענש; ער האט נעמאַנדען געקענט זעהען וויינען, אָהנע עס זאָל איהם ריהרען. זאָנאַר דאָן, ווען אַננא האט איהם אַלעס דערצעהלט אונד זיא האט אָנגעפאַנגען צו וויינען, האט ער מיט איהר

נעהאט מיטלייד. פאָהרענדיג צוריק נאך סט. פעטערסבורג, האט ער שוין וויעדער אויסגעזעהען פאָלקאָמען בערוהיגט. זיין צווייפלען, זיין אייפערזוכט, זיין מיטלייד, אַלעס איז פערשאוואנדען. ער האט געוואוסט דיא וואָהרהייט, דיא גאַנצע וואָהר-הייט, אונד דאס איז בעסער געווען וויא צו צווייפלען.

„וויא איז אַ פערקוירענען“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „וויא איז הערצלעך, אָהן עהרע אונד האט קיין מורא ניט פאַר גאָט. יא, איך האב עס שוין פון לאַנג געוואוסט, אָבער, מיטלייד האבענדיג מיט איהר, האב איך אַלעס מעגליכע אנגע-ווענדעט צו פערבלענדען מייע אויגען. איך האב געטהאָן א גרויסען פעהלער וואס איך האב מיך מיט איהר פעהירראַטעט, אָבער איך בין דאָך אין דעם ניט שולדיג, אונד, איך בין ענטשלאָסען דאפיר ניט צו ליידען. וויא אליין איז שולדיג. דאָרף איך ווירקליך זיין אונגליקליך דערפאַר וואס מיין ווייב איז אַרונטער פון גלייכען וועג? איך בין ניט דער ערשטער אונד אויך ניט דער לעצטער זיך צו געציגען אין אזא לאַגע. אָבער וואָס זאָל איך אנפאנגען? דועקירען מיט דעם וואס האט מיך געד שענדעט, אונד נאך פיעללייכט פאַלען פון דער האַנד וואס האט פערפיהרט מיין פרוי? אונד ווען איך זאָל איהם הרגענען, וועט דאס שוין דען אַלעס וויעדער גאָט מאַכען צווישען מיר, אַנגאָן אונד אונזער קינד? איבריגענס, וועלען מיך דען מייע פריינדע לאָזען איך זאָל מיר איינשטעלען מיין לעבען, וואס איז אזוי קאָסטבאַר פאַר דער רעגיערונג, צוליב דעם וואס יענער האט מיך בעטראַגען? איך דענק בעסער, אַז מיין איינציגער ציעל איז, צו האַלטען מיין עהרע אזוי ריין וויא מעגליך פיר דען צוקונפט אונד ניט לאָזען מיין קאָריערע ליידען דאָדורף.“

אָבער ווען ניט קיין דועל, דאָן איז געבליעבען איין אויסוועג — גמ'ן זיך! נאכדענקענדיג איבער פיעלע עהנליכע פעלע, האט קאָרעניגא זיך ניט געקענט ער אינערן, דאס א גט אונטער זאָלע אומשטענדען, זאָל זיך אמאל האבען גוט גע-ענדיגט. א גט, איבערהויפט, וואָלט פאַר איהם געווען א גליק, ווייל זיא וואָרט דא געקענט זיין אונגעשטערט מיט איהר געליעבטען. אונד זיין נאמען? וויא וואָלט ען דאָדורף בעשמוטצט געוואָרען?

„ניין, ניין!“ האט ער אויסגעשריען פערצווייפעלט. „איך קען ניט אונגליקליך ווערען, אונד וויא האבען קיין רעכט צו זיין גליקליך!“

נאכדעם וויא קאָרעניגא האט זיך גוט איינגעשטודירט דיא פראַגע פון דען דועל, גט אָדער גלאַט א שיידונג, איז ער געקומען צום בעשלוס, אַז דיא איינציג וואָר וואָס ער דאָרף טהון, איז אויסצומיידען סקאַנדאַל אין דער צוקונפט אונד זעהען אונטערברעכען זיין ווייבי'ס לעבע מיט וואָר-סקיין.

„יא“ האט ער צו זיך אליין געמורמעלט, „איך וועל מיך בעדיגענען מיט דער נאנצער קראפט פון מיין שפראכע, איהר צו ערקלערען איבער דעם שאנד-פלעק וואס זיא האט געוואָרפֿען אויף איהר קינד, אויף מיר, אויף דער נאנצער פאמיליע אונד אויף זיך זעלבסט, אָבער, נאך אלעמען, בין איך בערייט וועדער אלעס גוט צו מאַכען — אזוי וועה אונד אָך איז צו דער גומסקייט 1 — ווען זיא וועט איינ- שטימען זיך אָבצוטהיילען פון איהם. זיא אליין מוז דאס אלעס ליידען — זיא אליין ? יא, דאס איז שוין ריכטיג, אָבער וואס בין איך שולדיג ?“

ווען ער איז אַהיים געקומען, איז ער אריין אין זיין ביכלאָטעהעק, אונד אָבער שריעבען פאָלגענדען בריעף צו זיין ווייב :

„בייא אונזער לעטצטער אונטעררעדונג, האב איך אויסגעשפראַכען דעם וואונש דיר מיטצוטהיילען איבער מייע אַבזיכטען. נאך א לענגערע אונד ערנסטע בעטראַכטונג, וועל איך דיר יעטצט זאגען מיין מיינונג. מיין בעשלוס איז דיעזער : דיין אויפפיהרונג האט געמעגט זיין וואס עס וויל זיך, זעה איך ניט איין וואס פאר א רעכט איך האב, איבערצורייסען דעם באַנד אין וועלכען נאָט האט אונד פֿעראייניגט. דער נאמען פון דער פאמיליע קען ניט אונד דאָרף ניט בעשמוטצט ווערען, ווען דערבייא זאָל אפילו זיין א העסליכעם פֿערברעכען וואס איינער פון אונז האט בענאנגען. דאס געזעלשאַפֿטליכע לעבען מוז בלייבען אונפֿערענדערט גראַדע וויא פֿריהער. דאס מוז געשעהען אום מיינעמוועגען, אום דיינעמוועגען אונד צוליעב דיין זוהן. איך בין איבערצייגט, אז דוא האסט שוין חרטה געהאט, אונד דאס דוא האסט יעטצט. אויך חרטה אונד וועסט מיר העלפען צערשמערען דעם יונגען דאָרן וואס איז געווען דיא אורזאכע פון אונזער מיספֿערשטענדניס, אונד דאבייא זאָלען מיר פֿערגעסען אן דער פֿערגאנגענהייט. ווען דוא זאָלסט עס אָבער ניט טהון, דאן איז דיר לייכט צו בעגרייפען וואס פאר א צוקונפט דוא פֿאַרברעייטעסט פאר דיר אונד פאר דיין זוהן. איך האָף, אז מיר וועלען זיך בעסער איינפֿערשטעהען בייא אונזער נעכסטען צוזאמנקונפט. אזוי וויא דער זומער איז שוין יעטצט באַלד פֿאַראיבער, וועסטו מיר טהון א טובה דאמיט וואס דוא וועסט זאָ שנעל וויא מעגליך צוריק קעהרען אין שטאָדט. איך וועל אַכטונג געבען, אז דוא זאָלסט האבען אלע בעקוועמליכקייטען. — א. קארענינא.“

„צושריפט : — איך לעג אריין אין דיעזען בריעף עננוג געלד פיר אלעס וואס דוא בעדאַרפסט, אונד איך ערוואַרטע דיך דיענסטאג.“

ער האט צוגעזעגעלט דעם בריעף אונד אריין רופֿענדיג דעם דיענער, האט

ער נעזאנט: „נעהם דיעזען בריעה אונד ניב איהם איבער א ספעציעלען שליח. זאג איהם, אז ער זאל איהם מאַרנען אַבליעפערן צו מאַדאם קאַרענינאַ.“

קאַפיטעל 12.

אַבוואָהל אַננאַ האט ניט געוואָלט מודה זיין פאַר ווראַנסקיין, אַז זייאַ פיהרען ביידע א לעבען פון אבשייליכען שווינדעל אונד בעטרוג, האט זיאַ אָבער דאָך גע'שפירט דיא וואַהרהייט דערפון אין איהר הערץ. אום לויז צו ווערען פון אזא לעבען, האט זיאַ דאָן דערצעהלט איהר מאַן דיא גאַנצע וואַהרהייט. נאכדעם וויא ער איז אַוועק, האט זיאַ זיך געטרייסט וואס ענדליך איז זיאַ נאהענט פון דער צייט, ווען זיאַ זאָל לויז ווערען פון דעם בעטריגערישען אַרט לעבען. אָבער נאך אַלעמאָן, נאכדעם וויא ווראַנסקי האט איהר אָבגעשטאַמעט א בעווך אין יענער נאַכט, האט זיאַ איהם גאר ניט מיטגעטהיילט וואס זיאַ האט געשפראַכען מיט איהר מאַן, אונד איהם אויך ניט געפרעגט וואס עס איז צו טהון אין דער צוקונפט.

גאַנץ פריה, ווען זיאַ איז אויפגעשטאַנען, האט זיאַ זיך דערמאָהנט אַן דיא ווערטער וואס זיאַ האט געשפראַכען צו איהר מאַן. יעדעס וואָרט איז איהר ערשינען אבשייליך אונד געמייך, אונד זיאַ האט זיך געוואונדערט, וויא אזוי זיאַ האט זייאַ געקענט אויסשפרעכען.

וואס וועט זיין דער סוף? קאַרענינאַ איז אַוועק אָהן איין ענטפער.

„איך האב שוין געזעהען ווראַנסקיין,“ האט זיאַ זיך געטראַכט, „אונד איך האב איהם גאר ניט געזאנט. ווען ער איז אַוועק, האב איך איהם געוואָלט צוריק רופען אונד אלעס דערצעהלען, אָבער איך האב מיך דערמאָהנט וויא פערוואונדערט ער וועט פערבלייבען, ווארום איך האב עס איהם ניט זאָפאַרט מיטגעטהיילט. ווארום האב איך איהם ניט גלייך דערצעהלט?“

זיאַ האט געשפירט איהר געזיכט רויט ווערען פאַר שאַנדע. זיאַ איז געווען זעהר אונרוהיג, אונד זיך אָנגעפאַנגען פערשיעדענעס פאַרצושטעלען וואס איהר מאַן קען טהון אין זיין פערצווייפלונג.

ווראַנסקי, האט זיאַ זיך געטראַכט, ליעבט איהר שוין מעהר ניט אזוי שטאַרק וויא אמאל אונד איהר געזעלשאַפט פאַנגט שוין אַן איהם אַביסעל ניט צו פער אינטערעסירען.

„וואס זאָל דאס זיין?“ האט זיאַ זיך געפרעגט. „איז עס מעגליך, אַז בלויז מיין קערפער, מיין שעהנהייט אונד לוסט אליין האבען איהם אָנגעצויגען?“ זיאַ האט געשוידערט.

„אונד ווען ער זאל מיך ווייטער ניט וועלען ליעבען?“ האט זיא וויעדער געד
 פרעגט ציטערענדי. „ווען ער זאל שוין זיין זאט פון מיין קערפער, וואס קען ווערען?
 וויא וועל איך קענען קוקען מיין מאן אין דיא אויגען נאך אזא אונפער-
 שעהמטהייט?“

זיא האט זיך ניט געקענט געפינען קיין פלאטץ.
 „וואס וועל איך האבען פון דעם דענקען?“ האט זיא געמורמעלט בלייבענדי
 שטעהען נעבען פענסטער. „איך מוז ערנען אוועק. אָבער, וואוהין? ווען? אונד
 מיט וועמען? מאַרגען מיט דעם אבענדר־צוג?“
 יא, זיא האט בעשלאָסען אוועק צו פאָהרען מיט איהר זוהן סערנעי, אונד
 מיטנעהמען דאָס דענסטמערבען אַנושקא. אָבער פריהער האט זיא געמוזט שרייבען
 צו ביידע מענער, אונד זיא האט זיך אוועק געזעצט אונד פריהער געשריבען צו
 איהר מאן פאָלגענדעס:

„נאכדעם וואס עס האט פאסירט, קען איך מעהר מיט דיר ניט לעבען.
 איך געה אוועק אונד געהם מיין זוהן מיט מיר. איך ווייס נאר ניט פון דיא
 געזעצטע, אונד דערפאר ווייס איך איך ניט מיט וועמען ער דאַרף בלייבען, נאָר
 איך געהם איהם מיט. ווייל איך ווייס, אז אָהן איהם קען איך ניט לעבען. האב
 מיטלייד — לאַז איהם זיין בייא מיר!“

ביז צו דיא לעצטע ווערטער, האט זיא געשריבען שנעל. נאָר צוקומענדי
 צום וואָרט „מיטלייד“, וועלכעס זיא האט פערלאנגט פון איהר מאן, האט זיא
 אויפגעציטערט. זיא האט זיך ניט געגלויבט, אז ער קען האבען מיטלייד. דאן האט
 זיא וויעדער געשריבען:

„איך קען ניט רעדען איבער מיין פעהלער אונד מיין חרטה האבען, ווייל
 דאַריבער—“ זיא האט ניט געוואוסט וויא זיך אויסצודריקען, אונד אויסגעשריען:
 „ניין! איך וועל ווייטער ניט שרייבען אזוי!“ זיא האט דאן צערריסען דעם
 בריעף, אונד אָהנע צו אַפעלירען צו זיין מיטלייד, האט זיא איהם בלויז מיט
 געטהיילט איבער איהר בעשלוס. איהר צווייטער בריעף איז געווען צו ווראָנסקיין,
 וועלכער האט אזוי אָנגעפאנגען:

„איך האב דערזעהלט מיין מאן אַלעס.“ אָבער ווייטער האט זיא
 ניט געשריבען. אַלעס האט איהר אויסגעזעהען אזוי שענדליך, אז זיא האט
 באלד צערריסען דאָס פאַפיר אויף טויזענד שטיקלעך. איבריגענס, וואס דאַרף
 זיא עס איהם שרייבען? זיא האט אריין גערופען דיא נאָווערנאנטקע אונד איהר
 געזאגט, אז זיא זאל זעהען אַלעס איינפאַקען פיר אַ רייזע נאָך מאַסקוואַ.

וועהרענד דעם צוואמען פאקען, האט מען איהר געבראכט א פאקעט, אויף
וועלכען זיא האט דערמענט איהר מאן'ס האנדשריפט.
„דער שליח האט געזאגט, אז ער דארף ווארטען אויף איין ענטפער,“ האט
דיא דיענסט בעמערקט.

„גוט, גוט,“ האט זיא געענטפערט, אונד אוועק געהמענדיג דעם פאקעט,
האט זיא איהם געעפענט מיט ציטערענדע הענד, פון וואנען עס זיינען ארויס גע-
פאלען אייניגע באנדנאמען. אָבער זיא האט דאס ניט בעמערקט אונד אָנגעפאָנגען
אונגעדולדיג איבערצולעזען דעם בריעף. זיא האט איהם צווייא מאל געלעזען. ווען
זיא איז פערטיג געוואָרען, האט זיא זיך געשפירט זעהר אונגליקליך.

זיא האט שטארק חרטה געהאט אויף דעם וואס זיא האט זיך מודה געווען
מיט א טאָג צוריק פאר איהר מאן, אונד זיא וואָלט אירגענד עטוואס געגעבען, ווען
עס וואָלט מעגליך געווען צו פערניכטען איהרע ווערטער. זיא האט אפילו פאר זיך
געזעהען א בריעף געשריבען פון איהר מאן, וועלכער האט געוואָלט ערפילען איהר
וואונש צו פערנעסען, אָבער איז דאס מעגליך געווען? קען מען אזא זאך
פערנעסען?

„ער האט רעכט! מיין נאָט, ער האט רעכט!“ האט זיא אויסגעשריען.
„ער האט אימער רעכט געהאט! אָבער... ניין, ניין! איך קען דאס-ניט פער-
נעסען אונד וועל דאס ניט פערנעסען! ער איז איין אבשייליכער אונד ניעדריגער
מענש — איך פערשמעה איהם גאנץ גוט! עס וועט דאן הייסען, אז ער איז דער
פרומער, עהרליכער אונד עהרענהאפער מאן, וואס האט זאָגאר מיר געקענט פער-
צייהען! דיא נאנצע וועלט וועט אויך אזוי זאגען. אָבער זייא זיינען אלע בלינד, זייא
קענען איהם ניט; איך קען איהם גאנץ גוט. האט ער אמאל געקוקט אויף מיר
וויא אויף א פרוי פון בלוט אונד פלייש, וואס בעדארף, אויסער שעהנע ווערטער
מיט עטיקעטע. אויך ליעבע? ניעמאנד ווייס וויא ער האט מיך אימער בעליידיגט
מיט זיינע מאַראַלישע אויפפיהרונגען, ניעמאנד, אויסער איך, בעגרייפט, וויא ער
האט געוואָלט צערדריקען מיין הערץ, אום איך זאָל ווערען בלוז א שפיעלצייג פון
זיינע קאָפּרזען! מיין נאָט! וויפיעל האב איך אָנגעווענדעט אונד געאַפּפערט
איהם צו ליעבען! וואס האב איך ניט געוואָלט טהון צוליעב אונזער קינד? אָבער
דיא צייט איז געקומען, ווען איך האב מיך מעהר ניט געקענט בעהעררשען. ניין, עס
איז געווען אונגעגליך. פון איין זייט האב איך געזעהען איין אייד-באָרג אונד פון דער
אַנדערער זייט יונגער, שעהנהייט, פערנגיגען אונד ליעבע. בין איך שולדיג אין דעם
ווען נאָט האט מיך אזוי בעשאַפען? אונד יעמצט? זעה וויא ער שלעפט מיך נאך

ניעדריגער וויא איך בין געשמאנען. ער טענה'עט, אז ער האט רעכט; ער וועט פרעגען טויזענד אנדערע אונד זיין בעווייזען, אז ער האט רעכט. אָבער וואס קענען דיא אַלע פוסטע מוחות וויסען פון א הארץ, פון געפיהל, פון יונגענד אונד דיא לוסט פון לעבען? מיין קינד? יא, דאס איז אמת, אָבער איך זעה דאָך ניט איין וואס איך קען אנדערש טהן? איך קען ניט, איך קען ניט! איך מוז דורכברעכען דיא אייזערנע וואנד פון ליעגען, בעטרוג, שווינדעל אונד געשענדעטע געפיהלע — איך מוז מיך ארויס רייסען פון אַלעמען!"

זיא איז צוריק געפאלען אין א שטוהל אונד אָנגעפאנגען צו וויינען וויא א קינד.

שריטע אין קאָרדאָר האבען צוגעצויגען איהר אויפמערקזאמקייט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד דיא דיענסט האט איהר געזאגט, אז דער שלח ווארט אויף איין ענטפער.

„יא, ווארט,“ האט זיא געזאגט אונד אויפגעשריעבען:

„איך האב ערהאלטען דיין ברעף. — אָננא.“

„גיב איהם דאס, אונד זאג אנושקאן, אז מיר פאָהרען נאך ניט היינט אבענד

נאך מאַסקווא.“

קאפיטעל 13.

ווראָנסקי האט ערהאלטען א צעטעל פון אַננא'ן, איהם ערוכענדיג ער זאָל קומענדיג אום 5 אוהר פארנאכט. ווען ער איז געקומען צו דער בעשטימטער צייט, איז איהם אַננא ענטקעגען געגאנגען אין נארטען. זיין הארץ האט געקלאַפּט מיט פרייד זיא זעהענדיג. זיא האט ערגריפען זיין האנד אונד געזאגט:

„דוא מוזט מיר ענטשולדיגען ווארום איך האב דיך גערופען. עס איז געווען זעהר נויטהווענדיג איך זאָל דיך זעהן.“

„איך?“ האט ער געפרעגט. „דיר ענטשולדיגען?“

„קום, איך האב דיר עפעס מיטצוטהיילען.“ זיא האט אָנגענומען זיין ארעם אונד ווראָנסקי'ס פרייד איז פערשוואונדען געוואָרען הערענדיג דעם טאָן פון איהר שטימע. ער האט בעגריפען, אז עפעס אונאנגענעהמעס האט פאָסירט.

„וואס איז געשעהען?“ האט ער געפרעגט אונגעדולדיג. זיא איז געגאנגען נאך עטליכע שריט שטילשווייגענד, אונד דאן, בלייבענדיג שטעהען, האט זיא בע' מערקט שנעל אָבער מיט גרויסער אנשמרענגונג:

„איך האט דיר ניט דערצעהלט לעמטע נאכט, אז נאכדעם וויא איך בין מיט איהם צוריק געפאָהרען פון דער רייט־וועמע, האב איך איהם אלעס מיטגעט מהיילט — אלעס, אז איך קען מעהר ניט זיין, זיין פרוי!“
וויא זיא איז פערטיג געוואָרען, האט ער נאר ניט געענטפערט. נאָר זיא איז געבליעבען שטעהען גראד, בליקענדיג אין זיין געזיכט מיט א שטרענגער אונד שטאָלצער מיענע.

„יא, יא,“ האט ער ענדליך געמורמעלט. „עס איז געווען מויזענד מאָל בעסער וואס דוא האסט איהם דערצעהלט. איך ווייס וואס דוא האסט געלימען!“
אָבער זיא האט ניט געהערט זיינע ווערטער. זיא האט אלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו לעזען דיא געדאנקען פון איהר געליעבטען. זיא האט ערוואַרטעט, אז ער זאָל איהר באַלד ענטפערן: „פערלאָז אלעס זאָפאָרט, אונד קום מיט מיר!“
זיא וואָלט דאָן זאָגאר איהר קינד פערלאָזען; נאָר ער האט עס ניט געזאָגט. זיא איז געוואָרען אויפגעגענגט אונד געענטפערט:

„אָה ניין! איך האב גאר ניט געלימען. לייען דאס —“ אונד בייא דיעזע ווערטער האט זיא איהם איבעררייכט איהר מאַן'ס בריעף. ווראָנסקי האט בעגריפען, אז ער האט ניט ריכטיג געהאנדעלט געגען אַננא'ן אין יענעס מאָמענט, אונד נאך אידער ער האט געלייענט דעם בריעף, האט ער געזאגט:

„איך פערשטעה גאנץ גוט, אונד דאס איז אויך אלעס וואס איך האב געוואָלט. יעמט וועל איך קענען אָפּפערן מיין גאנצעס לעבען פיר דיין גליק.“
„צו וואס דאַרפסטו דאס זאגען?“ האט זיא בעמערקט. „ווען איך וואָלט געצווייפלט —“ אָבער זיא האט ניט געענדיגט. „לייען דעם בריעף!“ האט זיא געזאגט.

ווען ווראָנסקי האט געהאלטען אין לייענען דעם בריעף, איז איהם פאָרגעקומען דער רעזולטאַט דערפון, אונד ער האט זיך געזעהן אויפ'ן שלאַכט־פעלד דער עהרע, אין דועל, וויא ער שיסט אָב זיין געוועהר אין זיין גענגערס ברוסט... ווען ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם לעזען, האט ער איהר צוגעוואָרפען א בליק פון אונד ענטשלאָסענהייט. אַננא האט געשפירט, אז עס ווערט איהר קאַלט אין יעדען אבר.

„וויא געפעלט דיר דאס?“ האט זיא איהם געפערענט.
„ענטשולדיג מיר,“ האט ער געענטפערט זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען אזוי צערטליך וויא נאָר מעגליך, „ער קען זיך דענקען וואס ער וויל. אָבער א טהאַטזאכע איז עס, אז אלעס קען ניט בלייבען וויא ער פערלאָנגט.“

„ווארום ניט?“ האט אַנאַ געפרעגט מיט איין אנהיימליכער שטימע.
„איך האָף, אַנאַ.“ האט ער ענדליך אַרויס געשטאַמעלט. „אַז דוא וועסט
עמטצט מוזען איינזעהען, דאס דוא מוזט איהם גענצליך פערלאָזען, אונד דוא
וועסט מיר ערלויבען, אז איך זאָל אַראַנזשירען פיר אונזער לעבען צוזאַמען.
מאַרנען —“

„אונד מיין קינד?“ האט זיא געפרעגט איהם ניט לאָזענדיג ענדיגען. „דוא
רעקענסט ניט פון זיין שרייבען, אז ער וועט מיר איהם ניט געבען? אונד איך וויל
ניט אונד קען ניט פערלאָזען מיין קינד!“

„אַבער, אום נאָטעס ווילען, עס איז דאָך בעסער דאס קינד זאָל בלייבען בייא
איהם, איידער צו לעבען אזוי ערניעדריגט!“

„פיר וועמען איז דאס ערניעדריגט?“ האט אַנאַ געפרעגט.

„פיר יעדען, אונד איבערהויפט פיר דיר.“

„ערניעדריגט? איך בעט דיר, זאג מיר ניט דיעזעס וואָרט, וויל פאר מיר

האט עס קיין בעדייטונג. פערשטעהסטו נאך ניט, אלעקסיס, אז פון דעס מאָג אָן
וואס איך האב דיר אָנגעפאַנגען צו לייעבען, האט אויפגעהערט דיא נאַנצע וועלט צו
עקזיסטירען, אויסער מיין לייעבע? וואס קימערט מיך דיא נאַנצע וועלט, ווען איך
קען בעזיטצען דיעזע לייעבע? איך בין שטאַלץ — “ זיא האט געציטערט, אונד דיא
טרערען פון שאַנדע האבען דערשטיקט איהר שטימע. ער איז אויך געווען זעהר געד
ריהרט, אונד פיעללייכט צום ערשטען מאל אין זיין יוגענד, האט ער געשפירט דיא
טרערען קומענדיג אין זיינע אויגען. ער האט מיט איהר מיטלייד געהאט אונד זיך
געמאכט פאַרווירפע ווארום ער האט געהאַנדעלט אונפאַרויכטיג אום ניט פריהער
צו בערעכענען וואס עס קען שפעטער ווערען.

„דאן איז דאָך נאר קיין רעד ניט פון א נט?“ האט ער געפרעגט. זיא האט
געשאַקעלט מיט'ן קאָפּ ניין. „קענסטו איהם ניט פערלאָזען אונד מיטגעהמען דאס
קינד?“

„דאס ווייס איך ניט,“ האט זיא געענטפערט.

„איך וועג זיין דיענסטאג אין סט. פעטערסבורג, אונד מיר וועלען זעהן וואס
עס אין צו טהון,“ האט ער בעמערקט.

„יא, יא,“ האט זיא געענטפערט. אונד געהמענדיג אבשיעד פון איהם, איז ער
אוועק גאַהנע צו פערבלייבען דאָרט וויא זיין טבע איז געווען.

קאפיטעל 14.

ווען קארענינג האט ערוואכט דיענסטאג פריה, זיינען זיינע ערשטע געדאנקען געווען איבער זיין זיענע וואס ער האט עררייכט אין מיניסטערויס. דאן האט ער זיך גענומען צו זיין ארבייט אונד נאר אין נאנצען פערנעסען אן זיינע פאמיליען-אנגע-לענענהייטען. ער איז דערפאר געווען שטארק איבערראשט ווען דער דיענער האט איהם אָנגעצייגט, אז אָנאָ איז געקומען. ער האט זיא אָבער דאמאלס גראדע ניט געקענט עמפּפּאָנגען, ווייל ער האט געהאט איין אונטערעדונג מיט זיין שטאַבס-אָפיציער. אָנאָ איז דערווייל אריין אין איהר צימער. א שטונדע איז פאַראיבער, אונד קארענינג האט זיך נאך אלץ ניט געוויזען. אָנאָ איז געוואָרען אונגעדולדיג, אונד אריין געהענדיג אין א צימער נעבען איהר מאַן'ס, האט זיא עפעס בעפוילען צו דער דיענערשאפט אין א הויכער שטימע, כדי ער זאָל הערען. אָבער דאס האט אויך ניט געהאָלפּען. ענדליך, מיט א 15 מינוטען שפעטער, האט זיא געהערט וויאָ ער האט בעגליימעט דעם בעאַמטען אַרויס פון הויז. זיא האט געוואוסט, אז נאך אזא אונטערעדונג, מוז ער זיך אביסעל דורקשפּאַציערען, אָבער אום צו בעשטימען איהר צוקונפט, האט זיא בעשלאָסען איהם יעצט אביסעל צו שטערען. זיא איז דערפאר אריין אין זיין צימער אונטערווארטעט.

קארענינג איז געזעסען נעבען א טישעל פערטראכט. אָנאָ האט איהם פריהער דערזעהען, אונד זיא האט געמערקט א טרויעריגען בליק אין זיינע אויגען. זיא האט זיך געטראכט, אז ער מוז דענקען פון איהר. דאן האט ער זיא דערזעהען אונד זיך גערוועזן בעוואוינען. ער האט זיך שנעל אויפגעהויבען אום איהר ענטקעגען צו געהען. ער האט געבליקט אויף א זייט אום אויסצומיידען איהרע אויגען. דאן האט ער גענומען איהר האַנד אונד זיא איינגעלאָרען זיא זאָל זיך זעמצען.

„עס פרייט מיך דיך וויעדער צו זעהען אין דער היים,“ האט ער געזאגט אין א געצוואונגענעם אָבער שמערצליכען טאָן. זיא האט געשוויגען אונד געשפירט מיטלייד צו איהם.

„איז סערנעי געזונד?“ האט ער געפרעגט, אונד אָהנע צו ווארטען אויף איין ענטפער, האט ער געענדיגט: „איך וועל היינט ניט עסען קיין מיטאג צו הויז, ווייל איך מוז באַלד אַוועק געהען.“

„איך וויל פאָהרען נאך מאַסקווא,“ האט אָנאָ געזאגט.

„גיין, גיין, עס וועט זיין פיעל, פיעל בעסער פאר דיר דאָ זאָלסט דאָ בלייבען.“

האט ער געענטפערט אביסעל אויפגערענט, אונד דאן האבען זיין ביידע ניט געשפראָכען. אָנאָ האט אויסגעזעהען וויא צו פאסען מוטא, אונד אויפהויבענדיג איהרע אויגען צו זיין געזיכט, האט זיא געזאגט מיט עטוואס א ציטערענדע שטימע :

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, הער מיך אויס! איך בין א זינדיגע אונד שולדיגע פרוי; אָבער איך בלייב נאך אימער דיעזעלבע וואס איך בין געווען, וויא דוא קענסט מיך; אונד דאס וואס איך האב פאר דיר מודה געווען איז נאך צו וואהר. איך בין דיר געקומען זאנען, אז איך קען מיך ניט פערבעסערן.“

„איך פרעג דיך גאר ניט דאָריבער“, האט ער געענטפערט אויף ענטשלאָן טען, אָבער צאָרן אונד האט זיינע געלעגען אין זיינע ווערטער. „איך האב מיר גאר אַנדערש ניט פאָרגעשטעלט וויא דוא האסט מיר געזאגט. אָבער, פערשטעה מיך, איך בעאבזיכטיגע ניט דאָרויף צו אַכטען. זאָלאַנג דיא וועלט ווייס גאר ניט דערפון, וויל איך אויך ניט וויסען דאָריבער. מיין נאמען, פערשטעהסטו, זאָל נאָר ניט ווערען בעשמוצט, אונד איך וועל שווייגען. דאס האב איך געמיינט. איך וועל נאָר דאמאלס ערלויבען מיין עהרע זאָל געשענדעט ווערען, ווען דוא וועסט דיך פער-ראַטעהען פאר דער וועלט.“

„אָבער אונזערע בעציהונגען“, האט אָנא קוים אַרויס געשטאַמעלט, „איך, איך מיין, אז — איך קען — קען ניט זיין דיין פרוי — “
קאַרענינג האט זיא אונטערבראָכען מיט א קאלטען אונד ביטערן שטייבעל :

„דיא אַרט לעבען וואס דוא האסט לעצטענס געפיהרט, האט אביסעל פערוויירט דיין פערשטאנד. איך האב צו פיעל רעספעקט פאר דער פערנאנגענד-הייט אונד זעהר וועניג צוטרויען פאר דער געגענווארט, אום אזוי צו דייטען מייע ווערטער וויא דוא טהוסט.“

אָנא האט געזיפצט אונד אָגעבויען איהר קאָפּ.

„דעננאך“, האט ער ווייטער געזאגט, „קען איך קוים פערשטעהען, וויא דוא, וועלכע האט זעהר וועניג געזענערט צו דערזעהלען דיין מאן איבער דיין אונד טרייהייט, קענסט יעצט וואגען צו בעהויפטען, אז דוא וועסט אין דער צוקונפט ניט קענען ערפיללען דיא פליכטען פון א פרוי.“

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש!“ האט אָנא אויסגעשריען ערביטערט, געדערט אונד ערנידעריגט, „וואס פערלאַנגסטו פון מיר?“

„אלעס וואס איך פערלאנג, איז, אז דוא זאלסט דייך מעהר ניט באגעגענען מיט דיעזען מאן. איך פערלאנג ווייטער, אז דוא זאלסט דייך אזוי אויפפיהרען, דאס ניט דיא אויסווערטיגע וועלט אונד ניט אונזערע פאמיליען זאלען האבען אירגענד וועלכע אורזאכע דייך צו בעשולדיגען. מיר דאכט, אז דאס איז ניט קיין גרויסער פערלאנג. יעצט בין איך פערטיג, איך האב דיר מעהר נאר ניט וואס צו זאגען. איך מוז געהען, אונד, וויא איך האב פריהער בעמערקט, וועל איך היינט ניט זיין צו מיטאג.“

ער, האט זיך אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו דער טהיר. זיא האט זיך אויך אויפגעהויבען. ער האט זיך גענייגט פאר איהר, אונד אָהנע א וואָרט צו רעדען, האט ער געמאכט פלאטץ זיא זאל פריהער ארויס געהען פון ציטער.

דריטער מחיל

קאפיטעל 1.

דיא פאמיליע קארענינא איז געבליעבען וואהנען אונטער איין דאך. מאן אונד ווייב האבען זיך בענעגענט יעדען טאג, אָבער נאך אלעמען זיינען זייא געווען פרעמד איינער צום צווייטען. ער האט זיך געצייגט זעהר אָפּט אין זיין ווייב'ס געזעלשאַפּט אין דער געגענווארט פון דיא דיענער אום אויסצומיידען בעמערקונגען, אָבער ער האט זעהר זעלטען גענעסען אין דער היים. ווראָנסקי האט זיך ניט געווייעזען אין הויז; דערפאר אָבער האט זיך אַנגא מיט איהם בענעגענט אין אַנדערע פּלעטצער אונד קארענינא האט דערפון נאָנץ גוט געוואוסט.

אַלע דרייא האבען דעם צושטאנד ניט געקענט ערטראגען, אונד יעדער איינער האט געשפירט, אַז דערפון מוז נעהמען א סוף. קארענינא האט אָבער נאך אימער גערעכענט, אַז זיין ווייב'ס ליעבע צו ווראָנסקיין וועט אָבשטאַרבען פריהער איידער זיין עהרע וועט אָנגעגריפען ווערען עפענטליך; אַנגא, דיא אורזאכע פון אלעמען אונד וועלכע האט אויך מעהר געליטען פון יעדען איינעם, האט ערווארטעט דיא קרויס זאָל קומען וואס זאָל בעשטימען אַהין אָדער אַהער; ווראָנסקי האט אויך געדענקט וויא אַנגא.

אין א נאכמיטאג איז ווראָנסקי אַהיים געקומען ערמייערעט אונד שלעכט געד פיהלט. ער האט ערהאלטען איין אויפטראג פון דער רעגירונג צו בעגלייטען איין אויסלענדישען פרינץ, וועלכער איז געקומען נאך סט. פעטערסבורג אין בענווך. דער פרינץ איז געווען א מענש, וועלכער האט ליעב געהאט מונטערקייט אונד אויסגעד לאסענהיים כל־זמן ער איז אריבער דיא גרענעץ פון זיין אייגענעם לאַנד; אונד ווראָנסקי איז געצוואונגען געווען זיך מיט איהם ארום צו שלעפען פון איין פער גניענעס־פלאטץ צו צווייטען, אונד, גראדע דאמאלס, איז איהם אַז בעשעפטיגונג ניט געווען אַנגענעהם.

ווראָנסקי האָט געפונען אַ ברײַעף פֿון אַננאַן, וואו זיא האָט איהם געשריבען :
 „איך פיהל ניט גוט אונד בין זעהר אינגליקליך. איד קען ניט פערלאָזען דאָס
 הויז אונד איד מוז דיך דאָך זעהען. קום צו מיר היימע אבענד. אַלעקסיס אַלעקס
 סאַנדראָוויטש וועט זיין אין מיניסטער־ראַטה פֿון 7 ביז 10.“

ווראָנסקי האָט נאָנץ גוט געוואוסט פֿון קאַרענינאַ'ס שווערען אויפֿטראַג גענען
 איהם, נאָר אַננאַ'ס ברײַעף האָט איהם געמאַכט ער זאָל זיך אום נאר ניט בעקימערן
 אונד ער האָט בעשלאָסען צו געהען.

ער האָט זיך געלענט אַביסעל אויסרוהען, אונד ווען ער האָט ערוואַכט, איז
 געווען נאָנץ דונקעל. אַרויס געהמענהייט זיין אַוהר, האָט ער געזעהן, אַז עס שוין באַלד
 װ אַוהר. ער האָט זיך שגעל אָנגעצויגען אונד איז אַוועק צום קאַרענינאַ'ס פּאַלאַסט.
 וויא ער איז צוגעקומען צום הויז, האָט ער בעמערקט אַננאַ'ס דראַשקע שטעהענדיג
 פאַר דער טהיר.

„זיא האָט זיך געראָזען פּאַהרען צו מיר,“ האָט ער זיך געטראַכט, „אונד עס
 וואָלט אויך פּיעל בעסער געווען.“ ער איז דאַן אַרויף דיא טרעפּען, אָנגעקלונגען אונד
 אַ לאַקיי האָט געעפענט דיא טהיר. אָבער גראַדע דאמאלס איז אויך ערשיענען
 פֿון אינוועניג, אַלעקסיס קאַרענינאַ, וועלכער האָט זיך מיט איהם שיער צוזאַמענגעד
 שמויסען. קאַרענינאַ איז געווען אָנגעצויגען אין אַ שוואַרצען אַבענד־אַנצונ; ער
 האָט אייניגע אויגענבליקען געקוקט דירעקט אין ווראָנסקי'ס אויגען, בעמערקט דאָרט
 אַ טרויעריגען אונד מיעדען אויסדרוק, דאַן האָט ער לייכט בעריהרט זיין הוט
 אונד פאַרבייגעהענדיג, איז ער אַרונטער דיא טרעפּען אונד איז אַריין אין זיין
 דראַשקע.

„וואס פאַר אַ בעגענונג ו!“ האָט ווראָנסקי געטראַכט, זייענדיג אויפֿגערענט.
 „ער וועט האַבען פּאַלקאָמען רעכט פֿון מיר צו דענקען וואס ער וויל.“
 ער איז דאַן אַריין אין זאַלאַן וואו אַננאַ האָט איהם ערוואַרטעט.
 „ניין ו!“ איז געווען איהר ערשטעס וואָרט ווען זיא האָט איהם ערבליקט.
 „ווייטער קען עס אַזוי ניט געהען ו!“ פֿון איהרע אויגען האַבען זיך געגאַסען דיא
 טרעפּען.

„וואס האָט פּאַסירט, ליעבע אַננאַ?“ האָט ער געפרענט.
 „וואס עס האָט פּאַסירט? מיין נאָט, דוא פּרענסט נאָך? איך האָב אויף
 דיר געוואַרט צווייא שטונדען אין דיא גרעסטע מאַרטערניסע. אָבער איך וויל מיך
 מיט דיר ניט קרענען. איך בין זיכער, אַז דוא האָסט געוויס אַ גוטע ענטשולדיגונג.
 ניין, ניין, איך וויל דיר ניט מאַכען קיין פּאַרווירפע.“ זיא האָט אַרויף געלענט איהר

ווייסע האַנד אויף זיין שולטער, אונד מיט איהרע טיעפע אונד צערטליכע ארינקן.
האט זיא לאַנג געקוקט אין זיין געזיכט, גלייך וויא זיא וואַלט דאָרט געוואַלט ער
גרינדען זיינע געדאַנקען.

„גלויב מיר, אַננאָ,“ האט ער געזאגט אויפריכטיג, „איך האב מיך אונד
וילענדיג פערשפּעטיגט.“

„דוא האסט זיך דאָך געוויס בעגעגענט מיט איהם?“ האט זיא געפרעגט.
„גוט, דאס איז א שטראפע דערפאַר וואס דוא ביסט געקומען אזוי שפעט.“

„וויא האט דאס פאַסירט? ער איז דאָך אַוועק אין מיניסטער־ראַטה?“
„ער איז ווירקליך דאָרט געווען, נאָר ער האט צוריק געקעהרט אָהנע איד
זאָל וויסען דיא אורזאכע. אָבער קימער דיך ניט דאַרום. גענוג דאַריבער. אונד
דער פּרינץ איז שוין אַוועק?“

„יא, דאַנקען גאָט וואס איך בין פון איהם פּטור געוואָרען! דוא ווייסט גאר
ניט וואס פאַר א וואָך איך האב געהאט.“

„ווארום? האסטו ניט געפיהרט דאס לעבען וואס אלע יונגע לייט האבען
גען? עס איז דיא נאַבלעסיגע פרוי מיט וועלכער מען דאַרף האבען מיטלייד,
איבערהויפט אזוי וויא איך, וועלכע דאַרף נאך ניט וואגען צו מאכען בעמערקונגען.
וויא קען איך וויסען אויב דאס וואס דוא זאגסט מיר איז וואַהר?“

„אַננאָ! טרויעסט דוא מיר ניט? האב איך דיך שוין אמאל אָבעגעזאָרט?
אָדער האב איך פאר דיר אמאל עפעס בעהאַלטען?“

„ניין, דוא האסט רעכט,“ האט זיא געענטפערט פּראָבירענדיג צו דערשטיקען
איהרע אייפּערזיכטיגע טרערען. „אָבער, ווען דוא זאָלסט נאָר וויסען וויא איך
לייד! אָבער איך טרויע דיר! איך טרויע דיר!“

אַננאָ'ס אַנגריפע פון אייפּערזוכט האבען געוואקסען מיט דער צייט אונד מיט
איהר ליעבע צו ווראַנסקין. אונד ער? יא, ער האט זיא פּערזיכערט, אז זיא מעג
איהם טרויען; אָבער, ווען ער האט ענדליך געזעהען, אז זיא ליעבט איהם מיט
איהר גאַנצער זעלע, האט ער זיך עפעס שוין ניט געשפירט אזוי גליקליך וויא צו
יענער צייט ווען ער האט געדורסטעט נאך איהר ליעבע.

„דעזער טיפּעל,“ האט זיא פּאַרטגעזעצט, מיינענדיג איהר אייפּערזוכט,
„איז מאַנכע מאל שטאַרקער פון מיר! דוא קענסט דיר גאר ניט פּאַרשטעלען
וואס איך האב געליטען ווארטענדיג אויף דיר. ווען דוא ביסט געבען מיר, דאן בין
איך זיכער, אז דוא ביסט מיינער, אונד ווען דוא ביסט אַוועק —“ דאבייא האט
זיא זיך אונטערבראַכען אום מעהר ניט צו רעדען דאַריבער. „דוא האסט איהם

בעגעגענט? איך שמעל מיר פאָר, אז ער האט דײך געמוזט אזוי בעגריסען — דערבייא האט זיא געמאכט א קאָמישע מיענע מיט איהר געזיכט אונד מיט איהרע אויגען. ווראָנסקי האט געמוזט לאַכען. „איך קען איהם שוין נאָנץ נוט,“ אונד דאָן האט זיא אויך געלאַכט מיט איהר ריינער אונד קלארער שטימע.

„איך קען איהם ניט בעגרייפען,“ האט ווראָנסקי געזאגט; „נאכדעם וויא דוא האסט איהם אלעס דערצעהלט, האב איך ערוואַרטעט ער זאָל טיך אַרויס רופען אויף א דועל. איך בין איבערצייגט, אז ער ליידעט.“

„ער ליידעט?“ האט זיא בעמערקט מיט א ביטערן שמיכעל. „ער איז זעהר גליקליך.“ —

„אַבער ווארום זאָלען מיר זיך מאַרטערן, ווען אַלעס וואָלט געקענט אַנדערש

זיין?“

„דאס פאסט איהם אָבער ניט. אַך! איך קען צו נוט זיין נאטור, ער איז אין נאנצען צוזאמענגעשטעלט פון בעטרוג. קענסטו דיר פאַרשטעלען וויא מען קען לעבען מיט א פרוי אונטער איין דאָך, וועלכע האט אליין מודה געווען אויף איהר פאַלשקייט? ווען איך וואָלט געווען אויף זיין פלאַטיף, וואָלט איך דיא פרוי צער-ריסען אויף שטיקער. אָבער ער זאגט מיר נאך אלע מעגליכע צערטליכע אונד שמיכעל ווערטער. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מיניסטערסקע מאַשין. ער בעגרייפט נאר ניט, אז ער געהערט זיך מיט מיר נאר ניט אָן. אָבער, איך בעט דײך, לאָמיר מעהר ניט רעדען דערפון!“

ווראָנסקי האט געזוכט זיא צו בערוהיגען אונד געזאגט:

„דוא האסט רעכט, ליעבע אַננא, מיר וועלען רעדען נאר איבער דיר. וואס האט דער דאָקטאָר געזאגט? דוא שרייבסט מיר, אז דוא פיהלסט ניט נוט; ווען וועט דאס שטאַטפינדען?“

„באלד, באלד,“ האט אַננא געענטפערט בלאס ווערענדיג. „מיין נאָט, אַלעקסאָס! וואס וואָלט איך ניט געגעבען איך זאָל דײך קענען ליעבען פרייא אונד אָפען פאר דער נאנצער וועלט! אָבער, אלעס מוז באלד זיין פאַראיבער, אָבער ניט אזוי וויא מיר האבען געדענקט.“ דיא טרערען האבען וויעדער אָנגעפאָנגען צו לויפען פון איהרע שעהנע אויגען אונד זיא האט אָנגעשפאַרט איהר קאָפּ אויף ווראָנסקי'ס שולטער.

„איך פערשטעה דײך ניט,“ האט ער געזאגט צענערערנד.

„דוא פרענסט מיך ווען דאס וועט שטאַטפינדען? באלד — אונד איך וועל דאס ניט איבערלעבען. איך ווייס עס, איך בין איבערצייגט דאַרעבער. איך

ותל שטארבען, אונד עס פרייט מיך וואס עס וועט אזוי זיין, דאמיט איך זאל אייך
ביידע קענען בעפרייען."

ווראָנסקי האט געקושט איהרע באַקען וואס זיינען געווען נאָס מיט טרערען,
אונד, זוכענדיג זיא צו בערוהיגען, האט ער ניט געוואָלט אַרויס צייגען זיין אייגענע
אויפֿרעגונג.

"אזוי וועט עס זיין בעסער," האט זיא ווייטער געזאגט דריקענדיג פיעבער
האַפט זיין האַנד.

"וויא נאָרדיש!" האט ער אויסגעשריען אויפהויבענדיג זיין קאָפּ אונד פאַר
סענדיג מוטה. "וויא דום דאס איז!"
"אַבער עס איז דאָך וואָהר."
"וואס איז וואָהר?"

"אז איך וועל שטארבען. איך ווייס עס, איך האב אזוי געהלומט; אַבער
לאַמיר רעדען פון עפעס אַנדערש." זיא האט זיך דערבייא אויפֿגעהויבען. "איך וועל
שאַפען טהעע, דאָן וועלען מיר האבען א פרעהליכען אונטערהאַלט, ווייל דיין צייט
ווערט קורץ."

וויא זיא איז געבליעבען שטעהען אויף איהרע פיס, האט איהר געזיכט אָנגעד-
נומען א מערסווירדיגע מיענע. ווראָנסקי האט עס בעמערקט, נאָר ער האט ניט
פערשטאָנען דיא בעדייטונג. אַננא האט געוואוסט וואס דאס איז; עס איז געווען
א בעוועגונג פון א לעבען אין איהר וואס האט זיך געדרענגט אַרויס צו קומען אויף
דער וועלט.

קאַפיטעל 2.

נאכדעם וויא קאַרענינא האט זיך בעגעגענט מיט ווראָנסקי, האט ער פאַרט-
געזעצט זיין וועג צו דער איטאַליענישער אָפּערא, וואוהין ער האט בעאבזוכטיגט צו
געהען. ער האט געהערט 2 אַקטען, גערעדט צו א פאאר פון זיינע בעקאַנטע אונד
איז אוועק צוריק אַהיים.

אנישטאט צו געהען שלאָפען וויא זיין טבע איז געווען, האט ער שפאַצירט
איבער זיין צימער ביז נאהענט פאַרטאָג. עס איז איהם אונטענגליך געווען צו פער-
ציהען זיין פרוי דאַריבער וואס זיא האט ניט געהאלטען זיין לעצטען אויפֿטראַג, ניט
צו עמפּפּאָנגען איהר געליעבטען בייא איהם אין הויז. נאכדעם אַבער וויא זיא האט
עס יא געהאַט, האט ער בעשלאָסען זיא צו בעשטראַפען דערמיט וואס ער זאל זיא
פערקלאַגען אויף א גט אונד צו געהמען סערנעין פֿין איהר. עס איז אפילו ניט

געווען קיין לייכטע ארבייט, אָבער ער מוז האַלטען זיין וואָרט. ווען ער האט זיך
 ענדליך אריין געלעגט אין בעט, האט ער ניט געקענט איינשלאָפֿען. ער האט זיך
 נאכהער אָנגעצויגען אונד איז אריין אין זיין ווייב'ס צימער.

אָנאָ, ערבליקענדיג זיין שטרענגעס געזיכט, זיינע ליפען צוזאַמענגעדריקט אונד
 דעם טרויעריגען אויסדרוק אין זיינע אויגען, האט זיא זיך פאַר איהם דערשראָקען.
 זיא האט איהם נאך ביז דאמאנס אזוי ניט געזעהען. ער האט זיא ניט בעגריסט,
 נאָך ער איז גלייך צוגעגאַנגען צו איהר שרייבטיש אונד איהם שנעל גע-
 עפענט.

„וואס ווילסטו?“ האט זיא אויסגעשריען.

„דיא בריעף פון דיין געליעבטען.“

„וויא זיינען ניט דאָרט,“ האט זיא געענטפערט, אונד איז צוגעגאַנגען איהם
 ניט לאָזען ריהרען איהרע פאַפירען. ער האט זיא אָבער אונהפליך אָבגעשטויסען
 אונד ארויס גענומען א פאַקעט פאַפירען.

„זיטן, איך וויל מיט דיר עפעס רעדען,“ האט ער געזאגט אַרונטער לעגענדיג
 דעם פאַקעט אונטער זיין אַרעם.

זיא האט צו איהם געבליקט שטרעקן אונד ערשטוינט.

„האב איך דיר ניט פערבאָטען דוא זאָלסט אהער ניט ברענגען דיין גע-
 ליעבטען?“

„איך האב איהם געוואָלט זעהען, דאָמיט ער זאָל —“ זיא האט ווייטער ניט

געקענט רעדען.

„מיד קימערן ניט דיא איינצעלהייטען, אונד איך וויל אויך ניט וויסען צו

זעלכען צוועק א פרויענצימער דארף איהר געליעבטען.“

„איך האב בלויז געוואָלט,“ האט זיא געענטפערט פאסענדיג מוטא נאך

זיינע אָפענע ווערטער, אָבער זיא האט דאָך געצעגערט — „קענסטו ניט זעהען וויא

לייכט עס איז פאַר דיר מיד צו פערוואונדען אונד מיר וועה טהון?“

„מען קען נאָר פערוואונדען אונד וועה טהון איין אינשטענדיגען מאן אונד איין

אנשטענדיגע פרוי; צו רופען יעמאַנדען גנב, וועלכער איז א גנב, איז בלויז צו

בעהויפטען דיא וואַהרהייט.“

„דוא ציינסט אזוי פיער אונבאַרמהערציגקייט, פיר וועלכען זאָגאר איך האב

ניט גענלייבט, אז דוא ביסט פעהיג.“

„ווירקליך! דוא רופסט דאס אונבאַרמהערציג, ווען דיין מאן ניכט דיר אַלע

פרייהייטען אונד האבן דיר בלויז געבעטען דוא זאָלסט שוינען זיין עהרע? דוא

רופסט ראס אונבארמט צייג, ווען דיין מאן קען שוין מעהר ניט ערטראגען וויא דוא טרעסטס איהם מיט דיא פיס ?

„ניין, עס איז נאך מעהר, עס איז פיינהייט, נעמיינהייט ו' האט זיא אויסגע שריען וועלענדיג פערלאזען דאס צימער.

„וואָרט ו' האט ער געזאגט מיט איין אונגעוועהנליכער בעזער שטימע, זיא צווינגענדיג זיא זאָל זיך זעמזען אונד צוהאלטענדיג איהרע הענד. „איך בין נאך ניט ציטיג. דוא רעדסט פון פיינהייט אונד נעמיינהייט. גלויבסטו ניט, אז דיעזע יוערטער וואָלטען בעסער געפאסט פיר דיעזער וואס פערלאָזט איהר מאן אונד קינד פיר א געליעבטען, אונד עסט נאך איהר מאן'ס ברויט ?

אננא האט אַרונטער געלאָזען דעם קאַפּ ; זיא האט זיך געשפירט בעוועגט פון זיין וואָהרער בעהויפטונג. דאן האט זיא געמורמעלט : „דוא קענסט ניט מעהר ארט היילען איבער מיין אויפפיהרונג, וויא איך זעלבסט ; אָבער צו וואס נימצט יעמזעם דיעזעס געשפרעך ?

„צו וואס, פרענסטו ? עס איז בלויו דערפאַר, אז כל־זמן דוא האסט ניט געקענט רעספעקטירען מיין וואונש, האב איך בעשלאָסען פון אַלעמען צו מאכש איין ענדע.“

„איין ענדע ? יא, יא, האב קיין מורא ניט. באַלד וועט עס פון זיך געהען איין ענדע.“ האט אננא געזאגט צימערענד אונד איהרע אויגען האבען זיך אָנגעפילט מיט טרערען.

„באַלד, שנעלער וויא דוא אונד דיין געליעבטער קענען זיך פאַרשטעקען ! אָך, יא, דוא ערווארטעסט שוין דיא שמונדע ווען דוא זאָלסט דיך קענען זעמען מיט דער תאוה אונגעשטערט —

„אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש ו' האט זיא אויסגעשריען. „עס איז ניעדריג.

עס איז ניט מענליך צו שלאָגען יעמאַנדען, וועלכער לענגט שוין אויף דער ערד ו' „אָך ! דוא דענקסט נאָר פון דיר אליין ; דיא ליידען פון דיעזען וואס איז געווען דיין מאן, דיעזע בעקימערן דיך גאר ניט ! וואס קימערט דיך ווען זיין גאַנצעס לעבען איז רואינירט, וואס...“ ער איז געווען צו אויפגערענגט אונד ווייטער ניט גע קענט רעדען.

צום ערשטען מאל, אָבוואָהל נאָר אויף איין אויגענבליק, האט אננא בעגריפען איהר מאן'ס שמערצען אונד זיא האט אויף איהם רחמנות געהאט. אָבער זיא האט גאר ניט געקענט טהון אָדער זאגען ; זיא האט נאָר געמוזט האַלטען איהרע אויגען אַרונטער אונד שוויגען. דאן האט ער בעמערקט מיט א שמרענגען מאן :

„איך בין געקומען דיר זאגען, אז איך פאָהר אַוועק נאָך מאַסקוואַ אונד איך וועל מעהר אין דיעזען הויז ניט אריין קומען. דוא וועסט אַלעס ערפאָהרען פון איין אַדוואָקאַט, וואס איך האב בעשלאָסען צו טהון אין דער אַנגעלעגענהייט פון א נט. מיין זוהן, וועט אַוועק געגעבען ווערען צו מייע קרובים.“

„דוא געהמסט איהם בלויז אַוועק אום איך זאָל ליידען,“ האט זיא געשטאַ- מעלט צימערענדיג. „דוא בעקומערסט דיך ניט אום איהם, — לאָז איהם בייא מיר!“

„עס איז אמת, אז דער אבשייא וואס איז ענטשטאַנדען צו דיר, גרייכט אויך צו מיין זוהן; אָבער, דעננאך, וויל איך אויף איהם אַכטונג געבען. אַרדע!“

ער וואָלט דאָן אַרויס פון צימער, נאָר זיא האט איהם צוריק גע- האַלטען.

„אַלעקסיס,“ האט זיא זיך געבעטען. „לאָז מיר סערגעין; דאס איז אַלעס וואס איך פערלאָנג בייא דיר; לאָז איהם בייא מיר, איך בעט דיך —“

קאַרענינאַס געזיכט איז רויט געוואָרען, אונד אַוועק רייסענדיג זיין פרויס האַנד פון זיינער, האט ער זיך אומגעווענדעט, אונד אָהנע צו רעדען א וואָרט, איז ער אַרויס פון צימער.

קאַפיטעל 3.

דאס עמפפאַנג-צימער פון דעם בעריהמטען אַדוואָקאַט וואוהין קאַרענינאַ איז געגאַנגען, איז געווען געפאַקט מיט מענשען וואס האבען געוואַרט אויף דער רייחע. ער האט געגעבען זיין קאַרטע דעם דיענער, וועלכער, אָהנע דאַרויף צו קוקען, האט ער איהם געזאגט, אז ער וועט מחזן וואַרטען.

„זייט אַזוי גוט,“ האט קאַרענינאַ געזאגט, „אונד טראָגט איהם אריין מיין קאַרטע.“ מיט אייניגע סעקונדען שפעטער, האט זיך דיא אינוועניגסטע טהיר גע- עפענט אונד דער אַדוואָקאַט זעלבסט איז ערשיענען.

„קומט אריין,“ האט ער געזאגט האַלטענדיג אָפען דיא טהיר פאר קאַרע- נינאַן. ער האט איהם געשטעלט א שמוהל געבען שרייב-טיש אונד זייא האבען זיך ביידע געזעמט.

„איידער איך וועל אייך ערקלערען מיין בעזוקה,“ האט קאַרענינאַ אָנגע- פאַנגען, „וועל איך אייך ערוכען, אז אַלעס וואס מיר וועלען שפּרעכען זאָל בלייבען אין געהיים.“

דער אדוואַקאט האט לייכט געשמייכלט אונד געענטפערט :
"ווען איך זאל ניט וויסען וויא צו האלטען א סוד, וואָלט איך ניט בעדאַרפֿט
פערטרעטען מיין אַמט אלס אדוואַקאט."
קארענינא האט געבליקט צום אדוואַקאט'ס גרויע אונד דורכדרינגענדע ארינען
אונד זיך געמערקט, אז ער ווייס שוין פון אַלעס.
"קענט איהר מיך ?" האט ער געפרעגט.
"איך האב געהערט פון אייערע הויכע דינסטע פיר רוסלאַנד," האט דער
אדוואַקאט געענטפערט זיך פערנייגענדיג.
קארענינא האט געזיפצט ; עס איז איהם געווען שווער צו רעדען איבער דעם
וואס ער האט געוואָלט.

"איך האב געהאט דאס אונגליק," האט ער ענדליך אָנגעפאָנגען, "צו זיין
דער מאַן פון א פרוי וואס האט מיך בעטראגען. איך ווינש אויפצולעזען, דורך א
געזעטצליכען גוט, דעם באַנד וואס האט אונז ביידע פעראייניגט, אונד, איבערהויפט,
אוועק צו געהמען מיין זוהן; פון זיין מוטער."

דער אדוואַקאט האט אַלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו ערשיינען ערנסט, אָבער
קארענינא האט בעמערקט אין זיינע אויגען דיא אונגעהייערע פרייד וואס עס האט
איהם פערארזאכט, צו וויסען, אלס אדוואַקאט, אז ער איז פערטרויעט מיט אַזא
אינטערעסאַנטען פראָצעס פון דיא הויכע פענסטער.

"איהר ווינשט אַלזאָ הילפע אום אַרויס צו קריעגען א גוט ?"
"יא, אָבער איך מוז אייך פאַראויס ווארנען, אז איך האב געוויסע בעדינגונגען.
אונד ווען איך וועל דייעזע ניט קענען דורכפיהרען, דאַן וועל איך בעסער קיין זאך
טהון."

"איך פערשטעה אייך גאנץ גוט," האט דער אדוואַקאט געענטפערט ארונטער
לאָזענדיג זיינע אויגען, דאַמיט קארענינא זאל ניט קענען לעזען זיין צופריעד
דענהייט.

"איך בין ציעמליך גוט בעקאַנט מיט דיא אַלגעמיינע געזעטצע פון א גוט,"
האט קארענינא פאַרטגעזעטצט, "אָבער איך וואָלט נייגערדיג געווען צו וויסען איבער
איינצעלהייטען."

"דאס הייסט, איהר ווילט הערען דיא פערשיעדענע פאַרמען אונד פונקטען
פון דעם שיידונג געזעטץ ?"

פארענינא האט געשאַקעלט מיט'ן קאַפּ יא.

„א נט, לויט אונזערע געזעצטע,“ האט דער אדוואקאט פארטגעזעצט. „איז מעגליך, לויט וויא עס איז אייך געוויס בעקאנט, אונטער דרייא קאנדיציאנען: (1) ווען עס עקזיסטירט א קערפערליכער פעהלער וואס מאכט אונפעהיג ענטוועדער מאן אָדער פרוי; (2) ווען יעמאנד פון דער פעהריראטעטער פארטיע פערלאָזט דעם צווייטען אויף 5 יאָהר, אונד, דריטענס — „ אויסשפּרעכענדיג דאס וואָרט אין א צופריעדענעם טאָן — „ניאוף. דאס איז נאטירליך, דיא טהעאָריע פון געזעצן, אָבער, איך דענק, דאס נאכדעם וויא איהר האט מיך בעעהרט אויסצוהערען מיין ערקלערונג, וועט איהר געוויס וועלען וויסען אייך פון דער פראקטישער זייט. אזוי וויא איך בין זיכער, אז קיין איינציגע פון דיא ערשטע צווייא קאנדיציאנען וואס איך האב אויסגערעכענט עקזיסטירט — “

קארעניא האט לייכט געשאקעלט מיטן קאפּ.

„דאן איז דיא טהאט פון ניאוף, פון איינעם פון דיא פעהריראטעטע, דער גרונד פיר א נט זעהר לייכט, ווען ער אָדער זיא זאָלען דארויף עדות זאגען אליין, זאָנסט בענעטהינגט מען פאָזיטיווע בעווייזע. דער ערשטער פאל, פון אליין מודה זיין, איז נאטירליך דער בעסטער, אונד, איך גלויב, אז איהר האט מיך פער שטאָנען.“

קארעניא איז געווען זעהר אויפגעגענגט אונד נאכדענקנדיג האט ער געזאגט:

„אין דיעזען פאל, איז מודה זיין זיך, נאר קיין רעדע ניט. קען פיעללייכט א קאָרעספאָנדענץ בעשטעטיגען דיא בעווייזע וואס מען דאָרף אין אזא פאל? איך האב אזא קאָרעספאָנדענץ דאָ בייא מיר.“

דער אדוואקאט האט דאן גאנגן רוהיג געענטפערט:

„בעווייזע בענעטהיגען עדות. ווען איהר טהוט מיר דיא עהרע זיך צו פער לאָזען אויף מיר, דאן מוזט איהר פאָלגען מיין ראטה.“

קארעניא'ס געזיכט איז געוואָרען זעהר בלאָס, אונד זיך אויפהויבענדיג פון זיין שטוהל, האט ער בעמערקט:

„איך וועל אייך שרייבען, נאכדעם וויא איך וועל מיך בעשליעסען וואס עס איז צו טהון. אונד נאכדעם וויא איך מערק מיר פון אייערע ווערטער, אז א נט איז מעגליך, וועט איהר אזוי גוט זיין אונד מיר זאגען אייערע בעדינגונגען.“

„אלעס איז מעגליך,“ האט דער אדוואקאט געענטפערט אויסמיידענדיג דיא געלדפראגע, „ווען איהר וועט מיר נאָר געבען פאָלשטענדיגע פרייהייט צו האַנדלען וויא איך פערשטעה. ווען וועל איך ווייטער הערען פון אייך?“

„איך גליב אין 8 טאָג אַרום. איהר וועט מיר דאָן אויף מיטטהיילען אויב איהר קענט אונטערנעמען דעם פּראָצעס, אונד אונטער וועלכע בעד דינגונגען.“

„יא, יא,“ האט דער אַדוואָקאַט געענטפערט בעגלייטענדיג זיין הויכען קליענט צו דער טהיר.

נאך אין דעמזעלבען טאָג, האט קאַרענינג פּערלאַנגט דיא ערלויבניס פון דעם העכסטען פּלאַטץ אום צו פּאָהרען נאך אויסלאַנד צו שטודירען דיא אָרמען פון אַנדערע רעגירונגען. נאכדעם וויא ער האט ריעזע ערלויבניס ערהאַלטען, א ער אוועק פון סט. פעטערסבורג איבער מאַסקווא, אונד האט בעשלאָסען דאָר. צו פּערבלייבען עטליכע טעג.

סאַפיטעל 4.

אויף דעם מאָרגען, נאכדעם וויא האַרענינג איז אָנגעקומען נאך מאַסקווא, האט ער פּערלאַזען דעם האַטעל אום צו געהען בעזוכען דעם גענעראל-גובערנאַטאָר. ווען ער איז אַרויס געגאַנגען האט ער געהערט יעמאַנדען רופען זיין נאמען פון א פאַרבייא פּאָהרענדע דראַשקע. עס איז געווען סטעפּאַן אַרסאַדיעוויטש, וועלכער האט שפּאַצירט מיט דאָללין אונד 2 קינדער.

קאַרענינג האט קיין חשק ניט געהאט זיך צו בעגעגענען מיט פריינדע אין מאַסקווא, אונד וועניגער וויא מיט אַלעמען, צו זעהען זיין פרויס ברודער. ער האט זיך פּערנייגט אונד ווייטער געגאַנגען, אָבער אַבלאַוסקי איז אַרויס געפּרונגען פון דער דראַשקע אונד איז צוגעלאָפּען צו איהם, אויסדריקענדיג זיין פריינדליכסטע בעגריסונג.

„ווען ביסטו געקומען? ווארום האסט אונד ניט געלאָזען וויסען? איך האב געזעהען דיין נאמען נעכטען אבענד אונטער דיא נעסט ביא דוססאָ אונד איך האב בעשלאָסען זיך אויפצוזוכען.“

„מיין צייט דאָ איז זעהר קורץ, אונד איך בין זעהר בעשעפּטיגט,“ האט קאַרענינג געענטפערט אַביסעל אנהעפליך.

„קום צו אונד רעד אַביסעל צו דאָללין, זיא וויל זיך זעהר זעהען.“ זיא

זיינען דאָן צוגעגאַנגען צו דער דראַשקע.

„וואס האט פאַסירט, אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש, וואס דוא מיידעסט אונד אויס?“ האט דאָללי געפּרעגט. „וויא געהט עס מיט מיין לעבער

אַנגאָ?“

קארענינא האט געמורמעלט עטליכע ווערטער אין איין אנדרייטליכען טאָן, אונד מיט א פאאר מינוטען שפעטער האט ער זיך געוואָלט ענטשולדיגען, נאָר סטעפאן האט איהם אונטערבראָכען.

„ווייסטו וואס דוא דאַרפסט טהון,“ האט סטעפאן געזאגט. „קום מאַרנען אונד עסט מיטאג מיט אונז. קאָזניטשעוו אונד פעסטוואָוו וועלען אויך זיין, אונד דוא וועסט קענען הערען אלעס וואס עס טהוט זיך אין מאָסקווא.“

„קום, קום, איך בעט דיך,“ האט דאָללי געזאגט. „מיר וועלען עסען דאמאלס ווען עס פאסט פאר דיר, אום 5 אָדער 6, וויא דיר געפעלט.“

קארענינא האט ווידער געענטפערט אין א טאָן וואס זייא האבען כמעט ניט געהערט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, איז ער רוהיג אַוועק צו זיין אייגענער דראַשקע.

„וואס פאַר א מערקווירדיגער מענש ו!“ האט סטעפאן בעמערקט איהם נאכ־קוקענדיג.

מיט אייניגע וואָכען פאַר דיעזער געשיכטע, האט דער פרינץ אונד דיא פרינצעסין שערבאטצקי צוריק געקעהרט נאך מאָסקווא מיט זייער מאַכטער קיטטי, וועלכע איז שוין געווען כמעט פאָלקאמען געזונד.

יא, קיטטי האט מעהר קיין צייכען פון ליידען געוועזען, אויסער וואס מען האט געקענט בעמערקען, אַז איהר מיידעלשער גייסט אונד מונטערקייט איז פער שוואונדען. זיא איז געוואָרען פון איין אונוויסענדעס אונד אונשולדיגעס מעדכען, איין ערפאָהרענעס פרויענצימער. דיא צייט אונד ערפאָהרונג האבען זיא איבערצייגט, דאס וואַנסקי'ס האַנדלונג געגען איהר, וואס איז אנפאנגס געווען אונערטרעגליך, איז געווען פון איהר אייגענער טובה וועגען. זיא האט בלוז געבליקט צוריק מיט שמערץ, אָבער דיא געגענווארט איז ווידער געוואָרען א גליקליכע אין דער אומגעבונג פון איהר פאמיליע.

דיא טרויעריגסטע מאָמענטען אָבער פיר קיטטי'ן, זיינען געווען דיעזע, ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא אונבאַרטהערציג זיא האט געהאַנדעלט געגען קאָנסטאַנטין לעוויץ. זיא האט זעהר וועניג פון איהם געהערט אונד איהם נאר ניט געזעהען, זייט יענעם אבענד אין ווינטער, ווען זיא האט איהם געגעבען יענעם שוידערהאַפטען ענטפער, אַז זיא קען ניט ווערען זיין פרוי.

לעוויץ אליין, האט זיך אויך געענדערט וועהרענד דיעזע אלטע לאַנגע געשיכטע. דיא צייט האט געשמילט דעם שמערץ פון זיין פערצווייפלונג, אונד אָבוואָהל ער

האט אן קיטמין ניט געקענט פערנעסען, איז ער אָבער דאָך אימשטאַנדע געווען צו ערפיללען זיינע פליכטען אויף דיא ניטער. ער האט אביסעל גערייזט אונד גענאַנגען אויף דער יאגד, וועלכעס האט געהאַלפּען צו צערשטרייען זיינע ביטערע ליבעס-געדאַנקען. סטעפּאַן'ס מעהרערע איינלאָדונגען צו בעזוכען מאַסקוואַ, האָט ער צוריק געוויזען. ער האט מורא געהאט, טאָמער זעהט ער קיטמין, וועט עס זיין גלייך וויא מען רייסט אויף איין אַלטע וואונד. ווען ער וואָלט אָבער געוואוסט, וויא אָפט קיטמי האט בעדויערט אונד חרטה געהאט אויף איהר האַנדלונג געגען איהם, וואָלט ער זיך זעלבסט בעהעררשט, אָבוואָהל ער איז געווען בטבע זעהר שטאַלץ, אז איהם איינמאל ענטזאגען איז שוין געווען גאַנץ גענוג.

וועהרענד דיא לעטצטע אייניגע וואָכען, האט לעווין געמאַכט א קורצע רייזע נאָך אויסלאַנד, אונד זייענדיג געצוואונגען צוריק צו קעהרען איבער מאַסקוואַ, האט ער בעשלאָסען דאָרט צו פערבלייבען עטליכע טעג. ער איז אָנגעקומען אין דער זעלבען טאָג גלייך מיט קאַרענינאָן, אונד ער איז אויך איינגעשטאַנען אין דוססאָ'ס האַטעל.

עס איז נאָטירליך איבריג צו דערזעהלען, אַז לעווין'ס ערשטער בעזוכער איז געווען סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש. דיא צווייא פריינדע האבען זיך הערצליך בעגריסט.

„נעהם אַרונטער דיין מאַנטעל אונד זיטץ,“ האט לעווין געזאגט.

„איך קען קיין אויגענבליק מעהר דאָ פערבלייבען; איך בין בלויז אריין גע-קומען זעהען וואס דוא טהוסט,“ האט סטעפּאַן געענטפערט, וועלכער האט אונד טערדעסען אָנגעפאַנגען זיך צו מאַכען בעקוועם אונד איז נאכהער פערבליעבען א גאַנצע שטונדע פלוידערענדיג.

„דערזעהל מיר וואס דוא האסט געטהאָן אין אויסלאַנד; וואו ביסטו געווען?“ האט סטעפּאַן געפרעגט.

„איך בין געווען אין דייטשלאַנד. פראַנקרייך אונד ענגלאַנד, אָבער מיין צוועק איז געווען צו בעזוכען דיא גרעסטע פאַבריקען, ניט דיא הויפט-שטעדט. אונד איך בין געווען זעהר פיעל פּעראינטערעסירט.“

„יא, יא, איך ווייס וויא דוא ביסט אימער פּעראינטערעסירט אין אַלע אַרבייטס-פראַגען.“

לעווין האט דאָן אָנגעפאַנגען צו געבען איין ערקלערונג וואס ער דענקט, וויא זוי מען וואָלט געקענט פערבעסערן דעם צושטאַנד פון דיא רוסישע בערך, ווען מען

זאל איינפיהרען גריסע פאבריקען. סטעפאן האט אלעס אויסגעהערט, בעמערקט א פאאר ווערטער. אָבער עס האט איהם ניט אינטערעסירט.

„געה נאך ניט,“ האט לעווין געזאגט זעהנדיג זיין פריינד זיך אויפהויבען. „איך פאָהר וואָהרשיינליך מאָרגען אַוועק אונד איך האב דיך נאך ניט רעכט געזעהען.“

„אָך!“ האט סטעפאן אויסגעשריען, „דאס עראינערט מיך אן זעהר א ווייך מינער זאך. מיר ערווארטען, אז דוא זאלסט עסען מאָרגען מיטאג מיט אונז אונד דוא זאלסט אונז ניט ענטזאגען. מײן שוואַגער קאַרענינא אונד א פאאר אַנדערע נעסט וועלען אויך זיין.“

„איז ער דאָ?“ האט לעווין געפרעגט וועלענדיג פערבאָרגען זיין נייגעריגקייט איבער קיטסיין. ער האט געוואוסט, אַז קיטסי האט לעטצטענס בעזוכט סט. פער טערסבורג, אָבער ער האט ניט געוואוסט, אויב זיא האט שוין צוריק געקעהרט. סטעפאן האט איהם ניט פערשטאַנען. לעווין האט גראדע ניט געוואָלט בעגעגענען קיטסיין, אונד ער האט מורא געהאט, פיעללייכט וועט זיא אויך דאָרט זיין. אָבער ער האט קורץ געענטפערט:

„איך אַקצעפטיר דיא איינלאָדונג.“

„אָבער הער אויס, קאָנסטאַנטי, בין איך זיכער, אז דוא קומסט?“

„געוויס, געוויס, איך וועל ערשיינען מיט פערנניענען.“

„גוט, אַלזאָ אום 5 אוהר, אונד קום אָהן צערעמאָניע.“

סטעפאן איז פון דאָרט אַוועק בעזוכען א הויכען בעאמטען פון זיין רעפארט מענט, וועלכער איז דאן פארבייא געפאָהרען מאַסקווא.

קאפיטעל 5.

אין רעמזעלבען נאכמיטאג, האט סטעפאן אַבלאָווסקי בעזוכט קארענינא אין זיין האַטעל. ער האט זעהר געוואָלט בעשטימט וויסען אויב ער געהט אָן דיא איינלאָדונג צו מיטאג אָדער ניט.

גאַנץ פריה, איז קארענינא געווען בעשעפטיגט מיט אַפציעלע אַרבייטען. אונד ער האט אויך עמפפאנגען אייניגע דעלעגאַציען. דאן האט ער זיך געזעצט שרייבען דעם בריעף וואס ער האט פערשפאָכען זיין אַדוואָקאַט. ער האט איהם מיטגעשטיילט, אז ער ניכט איהם א פאָלמאַכט צו טהון וויא ער פערשטעהט, אונד איינגעשלאָסען צווייא בריעף, איינעם פון וואָנסקין צו אַנאַין אונד דעם אַנדערן פון אַנאַין צו איהר געליעבטען; דיעזע האט ער געפונען אין דעם פאַקעט וואס ער

האט אַוועק גענומען. וויא ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם בריעה, האט ער געהערט סטעפאָן'ס שטימע, וועלכער האט פערלאַנגט מען זאָל איהם אנציינען.

„עס איז גוט וואס ער קומט,“ האט קאַרענינא געטראַכט. „איך וועל איהם אלעס מיטטהיילען איבער זיין שוועסטער, אונד דאָן וועט ער פערשטעהען, אז מיר ביידע זיינען אויס מחתנים.“

„עס פרייט מיך דיך נאך אמאך צו זעהען,“ האט סטעפאָן געזאגט מיט זיין זונטערע שטימע אריין קומענדיג. „איך האָף — “
„עס איז מיר אונגעגליך צו געהען,“ האט איהם קאַרענינא אונטערבראָכען מיט א טרוקענעם מאָן.

„ווארום?“ האט סטעפאָן געפרעגט גוטמיטהיג אונד ערשטוינט.
„עס איז אונגעגליך; דיא בעציהונגען צוויישען אונזערע פאמיליען, האלטען באלד ביים צערדיסען ווערען.“

„וואס? ווארום?“ האט אַבלאַווסקי געפרעגט ניט בעגרייפנדיג.
„ווייל איך האב אָנגעקלאגט מיין ווייב אונד דיין שוועסטער, אויף א נט; איך האב בעדאַרפט — “

„אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש, דאס איז אונגעגליך!“ האט סטעפאָן אויס-געשריען שמערצהאַפט אונד איז צוריק געפאלען אין א שטוהל.
„עס איז אָבער וואָהר.“

„ענטשולדיג מיר, איך קען עס ניט גלויבען.“
קאַרענינא האט זיך אויך געזעצט: ער האט פערשטאַנען, אז זיינע ווערטער האבען ניט געמאַכט דעם געווינשטען איינדרוק, אונד ער וועט ערשט מוזען געבען זיין שוואַגער א בעסערע ערקלערונג.

„עס איז א שמערצהאַפטע גויטהווענדיגקייט,“ האט קאַרענינא ווייטער געדאגט. „אָבער איך בין געצוואונגען זיך צו נט'ן מיט איהר.“

„וואס זאָל איך זאגען? וויסענדיג, אז דוא ביסט איין עהרליכער מאָן אונד אננא א זעלטענע פרוי — ענטשולדיג מיר, איך קען מיין טיינונג איבער איהר ניט יועקסלען — קען איך דאס אלעס ניט גלויבען. עס מוז זיין עפעס א שרעקליכער זעזות!“

„הלאוי וואָלט דאס געווען א זעזות!“
„ערלויב מיר, ערקלער מיר מעהר. איך בעט דיך איין זאָך, האַנרעל ניט צו שנעל.“

„איך האב קיין זאך געמחאָן איבעראיילט,“ האט קארענינא געענטפערט.
„אָבער אין אזא פאל, קען מען בייא קיינעם ניט פּרעגען קיין עצות; מיין ענטשלוס
איז געפאַסט.“

„דאס איז שרעקליך!“ האט סטעפּאן אויסגערופען שטאַרק געערנערט.
„איך בעט דיך, נאכדעם וויא איך רעכען, אז עס איז נאך ניט אזוי ווייט געגאַנגען,
טהו נאך פּאַרלויפּינ קיין זאך ביז דוא וועסט ניט רעדען מיט מיין פרוי. זיא לעבט
אַנגאַן וויא א שוועסטער, אונד זיא איז א פרוי מיט א געזונדען מענשען־פּערשטאַנד.
איך בעט דיך, אום דער פריינדשאַפּט צו מיר אליין, רעד מיט איהר פריהער.“
קארענינא איז געבליעבען שטיל אונד נאכגעדענקט. סטעפּאן האט רעספעק־
טירט זיין שטילשווייגען אונד איהם בעטראכט מיט סימפּאַטיע.
„איך בעט דיך, שוואַנער,“ האט סטעפּאן ענדליך געזאגט. „קום ווער
ניגסטענס עסען; מיין פרוי ערוואַרטעט דיך; קום, איך בעט דיך אונד רעד מיט
איהר.“

„ווען דוא בעטסט מיך אזוי, דאַן וועל איך קומען,“ האט קארענינא געענט־
פערט מיט א זיפּין. ער האט דאַן אלעס מעגליכע אָנגעווענדעט אונד געוועקסעלט
דעם אינהאַלט פון געשפרעך אויף עפעס אַנדערש. סטעפּאן האט געגעבען א קוק
אויף זיין אוהר אונד אויסגעשריען:

„מיין נאָט, עס איז שוין נאך פיער! אונד איך מוז נאך מאַכען א בעזוך.
אַלזא, אלעס איז געענדיגט — דוא קומסט עסען?“
„איך האב פּערשפּראַכען אונד וועל קומען,“ האט ער געענטפערט טרויעריג
בעגליימענדיג סטעפּאנען צו דער טהיר.

„איך דאַנק דיר! איך האָף, אז דוא וועסט ניט חרטה האבען,“ האט סטעפּאן
בעמערקט ארויס געהענדיג.

קאַפיטעל 6.

אום 5 אוהר זיינען שוין געווען פּערוואַמעלט דיא נעסט בייא אַבלאָוסקין.
אויסער קאָזניטשעוין אונד פּעסמאָוון, זיינען אויך ערשיענען דער אַלמער פּרינץ
שערבאַטצקי, קארענינא, קיטמי, אונד איהר שוועסטער־קינד. לעווין איז געווען דער
לעמזטער צום ערשיינען, אונד סטעפּאן איז איהם ענטקעגען געגאַנגען אין
קאָרדאָר.

„איז עס שוין שפּעט?“ האט ער געפּרעגט. דאַן, ווערענדיג אַביסעל נערחה,
האט ער געזאגט: „ווער זיינען זייא?“

„בלוין פאמליען פריינד. סיטטי איז אויך דאָ. קום אריין שנעלער, איך וויל
דיך פאַרשמעלען פאר קאַרענינאָן.“

לעוויוו'ס הארץ האט העפטיג געקלאָפּט ווען ער איז אריין געקומען. ווען
סיטטי האט איהם געזעהען בעגריסענדיג איהר שוועסטער, איז זיא אזוי איבערפילט
געוואָרען מיט פרייד, דאס דיא טרערען האבען זיך געקייקעלט פון איהרע אויגען.
לעוויוו אונד דאָללי האבען עס ביידע בעמערקט. לעוויוו איז צו איהר צוגעגאנגען:
זיא האט אויסגעשמרעקט איהר האַנד צו איהם אונד זיך געזוכט צו בעהעררשען:
אַבער זיא האט ניט געקענט.

„עס איז אַ לאַנגע צייט זייט מיר האבען זיך ניט געזעהען,“ האט זיא ענדליך
אַרויס געשטאַמעלט. דאָן האבען זייא ביידע געשפּראַכען איבער קלייניגקייטען, אונד
סטעפּאָן איז צוגעקומען, אַוועק גענומען לעוויווען, אונד איהם פאַרגעשמעלט פאַר
קאַרענינאָן. ווען מען איז אריין אין שפייזע זאַלאָן, האט סטעפּאָן אויסגעזעטצט
פריהער אלע זיינע געסט, אונד צום שלום, ווען עס זיינען געבליעבען בלוין צווייא
שמוהלען איינעם נעבען אַנאַנדער, האט ער געזעטצט לעוויווען מיט קיטטי'ן.
וועהרענד דעם עסען, האבען זייא נאָני וועניג געשפּראַכען: זייא זיינען בלוין געווען
גליקליך, אונד יעדער האט דאס געקענט זעהען אויף זייערע געזיכטער.

ווען דיא דאַמען זיינען אַרויס פון דעם שפייזע-זאַלאָן, האט סטעפּאָן יעדען
איבעררייכט אַ ציגאַר אונד מען האט אָנגעפאַנגען צו פלוידערן. קאַרענינא, וועלכער
האט ניט גערעכט, האט זיך ענטשולדיגט, אונד איז אַרויס אין צווייטען זאַלאָן.
דאָללי, וועלכע האט איהם אויסגעזעהען צו ערוואַרטען, איז געזעסען אין אַ
ווינקעל.

„אַך, וויא עס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען,“ האט זיא געזאגט זיך
אויפהויבענדיג. „איך האב מיט דיר אזוי פיעל צו רעדען. לאָמיר זיך זעטצען.“ קאַ-
רענינא האט זיך געזעטצט נעבען איהר.

„עס פרייט מיך אויך,“ האט ער געענטפערט, „וואס איך האב א געלעגענ-
הייט דיך צו זעהען, ווייל איך פאַהר מאַרגען אַוועק.“

דאָללי, וועלכע איז געווען בייא זיך פעסט איבערצייגט איבער אַנאַ'ס אונד
שולד, איז געוואָרען בלאָס פון אויפגעגונג, בעמערקענדיג קאַרענינא'ס רוהיגע
גלייכגילטיגקייט.

„אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש,“ האט זיא געזאגט פאַסענדיג אזוי פיעל מוטא
זייא נאָר מעגליך. „איך האב דיך געפרענט איבער אַנאַ'ן, אונד דוא האסט מיר
גאר ניט געענטפערט. וואס איז מיט איהר זי?“

„איך דענק, אז זיא איז געזונד,“ האט ער געענטפערט אָהנע צו קוקען אַ

איחר.

„ענטשולדיג מיר, אלעקסיס, וואס איך וואג מיך צו פיעל צו מישען, ווען דאס איז אפילו געגען מיינע רעכטע, אָבער איך ליעב אננאָן צו פיעל אום איך זאָל קענען בלייבען גלייכנולטיג. זאָג מיר, איך בעט דיך, וואס האט פאסירט צווישען אייך ביידע אונד אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„דיין מאן האט דיר געוויס דערזעהלט,“ האט קארענינא געענטפערט אונד געדולדיג. „וואס עס האט געבראכט דיעזען צושטאנד צווישען מיר אונד אננא ארקאדיעווא.“

„איך גלויב עס אָבער ניט אונד וועל עס קיינמאל ניט גלויבען!“ האט זיא אויסגעשריען. צו דיעזער צייט זיינען דיא איבריגע מענער אריין אין זאלאן. דאָללי האט זיך שנעל אויפגעהויבען, אונד לעגענדיג איהר האנד אויף קארענינא'ס ארעם, האט זיא געזאגט: „וויילסטו מיט מיר געהען וואו מען זאָל אונז ניט שטערען?“ קארענינא איז נאכגעגאנגען דאָללין אין א קליינעם צימער. זייא האבען זיך אַוועק געזעצט בייא א טישעל.

„איך זאג עס נאך אמאל, איך גלויב נאר ניט!“ האט זיא ווידער האָלט.

„קען מען בעשטרייטען פאקטען?“ האט ער געפרעגט נאנץ רוהיג.

„אָבער וואס האט זיא בעגאנגען? אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„זיא האט געבראָכען איהר טרייהייט אונד פערראטהען איהר מאן. אין דיעזען ווערט זיא בעשולדיגט.“

„ניין, ניין, עס איז אונמעגליך! ניין, דאנקען נאָט, אלעקסיס, דוא נארסט זיך זעלבסט!“ האט דאָללי אויסגעשריען צודריקענדיג איהר קאָפ מיט ביידע הענד.

קארענינא האט בימער געשמייבעלט. ער האט געשפירט דעם וואונש זיא צו איבערצייגען. דאָללי'ס פערטהיידונג וויעדער, האט נאך זיין שמעץ פערגרעסערט. אין א טרויעריגען אונד געערנערטען מאָן, האט ער געענטפערט:

„מען קען זיך ניט נארען אונד מען קען קיין טעות ניט האבען, ווען א פרוי אליין קומט אונד דערזעהלט איהר מאן, דאס 8 יאָהר פעהריראטמעס לעבען אונד א זוהן, האבען נאר ניט ווערטה, אונד זיא וויל ערשט איבער א נייעס אַ פאנגען אין אנדערעם לעבען.“

„אָנאָ אונד זינד וויא קענען זיך דיזע צווייא פּעראַייניגען ? וויא קען מען

גלויבען — “

„דאָריאָ אַלעקסאַנדראָוואַ !“ האט ער אויסגעשריען בעז זיא אונטערברעך
בענדיג. „איך וואָלט אַוועק געגעבען א העלפט פון מיין לעבען איך זאָל נאָך
וועניגסטענס קענען צווייפלען. דער צווייפעל אליין איז געווען שמערצהאַפט, אָבער
דיא יעמציניע זיכערהייט איז נאָך ערגער. ווען איך האב געצווייפעלט, האב איך
נאָך געקענט האָפען. יעמציט האב איך מעהר קיין האָפנונג אונד נאָך מעהר
צווייפלען ; איך צווייפעל זאָגאַר איבער מיין זוהן. איז ער מיינער ? ווער ווייס ?
אך, איך אונגליקליכער !“

אָבוואָהל דאָללי האט ניט געקענט זעהען זיין אָבערווענדעטעס געזיכט, האט
זיא אָבער דאָך פּערשטאַנען, אז זיינע ליידען זיינען זעהר גרויס אונד זיא האט
שטאַרק מיטלייד געהאט מיט איהם.

„מיין גאָט, עס איז שרעקליך ! אָבער ביסמו פעסט ענטשלאָסען זיך צו
גמ'ן ?“

„איך האב גענומען דיזען לעמציטען אויסוועג, ווייל קיין אַנדערער איז מיר
ניט געבליבען. איך קען ניט מעהר ערטראַנען.“

„איך פּערשטעה פּאָלקאַמען,“ האט ענדליך דאָללי געענטפּערט אלעס בער
גרייפּענדיג. זיא האט זיך דערמאָהנט אן איהרע אייגענע צרות. דאָן, צוזאַמען
דריקענדיג איהרע הענד וויא אין געבעט, האט זיא געזאגט :

„אָבער מיין גאָט, אַלעקסיס, דוא ביסט דאָך א מענש מיט איבערלעגונג,
דענק דיר נאָך וואס עס קען פון איהר ווערען, ווען דוא וועסט זיא פּער
לאָזען !“

„איך האב אַלעס איבערגעדענקט, דאָללי. זאָגאַר דאָן, ווען זיא האט מיר
מיט איהרע אייגענע ליפען דערצעהלט פון איהר שאַנדע, האב איך איהר געגעבען א
געלעגענהייט זיך אומצוקעהרען : איך האב איהר געוואָלט העלפען זיך צו רעטען.
אָבער וואס האט זיא געטהאָן ? זיא האט פּערשמיסען יעדעס געפיהל פון אנשטאנד
אונד רעספּעקט ! יעמאנד קען רעטען א מיטמענשען פון טויט, וועלכער וויל ניט
שטאַרבען, אָבער וואס קען מען טהון ווען יענער וויל עס ניט ?“

ער האט זיך עראינערט אן דעם לעמציטען געשפרעך מיט זיין ווייב אונד ער
איז אָנגעפיללט געוואָרען מיט צאַרן. דאָן האט ער בעמערקט :

„דאָללי, איך בין דיר זעהר דאַנקבאַר פאַר דיין סימפּאַטיע,“ אונד זיך

אויפהויבענדיג האט ער געזאגט : „דוא וועסט מיר ענטשולדיגען, עס שמערצט מיך
ועהר צו רעדען דאריבער. איך מוז אויך געהען.“

„ווארט איין אויגענבלויק ; דוא זאלסט זיך ניט פערלירען ! הער אויס מיין
אייגענע ערפאָהרונג. איך בין אויך פּערהייראטעט אונד מיין מאָן האט מיך בעד
טראָגען. אין מיין אייפּערזוכט אונד אויפּרעגונג, האב איך איהם אויך געוואָלט
פּערלאָזען, אָבער איך האב מיך איבערגערעכענט, אז מען טאָר זיך ניט איילען.
אונד ווייסטו ווער מיך האט גערעמעט ? אַנאָ. אונד יעמט זיינען מיר וויעדער
פּעראייניגט ; מיין מאָן האט איינגעזעהען וויא אונגערעכט ער האט געהאַנדעלט,
אונד איך האב איהם מוחל געווען. יא, יא, אַלעקסיס, דוא מוזט אויך פּערייזעהען.
ווארום זאָל א פּרוי ערגער זיין וויא א מאָן ? ווארום מען זיך פּערייזעהען אונד
ער ניט ?“

אָבער איבער קאַרענינאָן האבען איהרע ווערטער קיין איינדרוק געמאַכט. ער
האט געענטפּערט מיט א בעזער שטימע :

„איך קען ניט אונד וויל ניט פּערייזעהען ; דאס וואָלט געווען אונרעכט. איך
האב געוואָלט פּערייזעהען ; עס איז געווען א צייט ווען איך האב געקענט פּערייזעהען,
נאָר זיך האט מיך בלויז טיפּפּער אריין געשלעפּט אין שמוץ אונד בלאָטע. ניין,
דאָללי, רעכען מיך ניט פאַר קיין שרעכמען מענשען. מיין ניט, אז איך בין איינער
וואס קען נאָר האַסען ; אָבער זיך ? יא, זיך האַס איך מיט דער קראַפט פון מיין
נאַצער זעלע, אונד איך וועל איהר ניט פּערייזעהען. אזוי וויא זיך האט געד
האַנדעלט געגען מיר, איבערשטייגט שוין אַלע גרענעצען פון געדולד !“

זיין שטימע האט געציטערט מיט צאָרן. דאָללי האט איהם מעהר גאר ניט
געקענט זאגען, אונד דאָן, זיך אביסעל פּאַסענדיג, האט ער בעמערקט : „יעדער פון
אונז האט זיין בינטעל צרות. ענטשולדיג מיר, דאָללי פאַר מיין אויפּרעגונג, אָבער
נאָט ווייס דעם אמת, אז איך בין ניט מעהר וויא א מענש אונד זיך האט אין מיר
אַלע מענשליכע געפיהלע בעליידיגט אונד געטרעטען מיט דיא פיס. אַדיע !“
ער האט גענומען איהר האַנד אונד איז אוועק.

קאַפיטעל 7.

לעוויץ האט זיך הויס געקענט איינהאַלטען ניט נאכזענעהען קיטטיץ אין זאַלאָן,
נאכדעם זיך האבען זיך אויפּגעהויבען פון שפּייזעמיש ; אָבער ער איז ניט געד
נאַגען. ער האט מורא געהאַט, טאָמער ווינשט זיך דאס ניט. ער איז דאָפּיר צוריק

געבלעבען מיט דיא אנדערע מענער אונד אנטהייל נענומען אין דעם אלגעמיינעם געשפרעך.

ווען מען האט אויפגעהערט רויבען, איז יעדער אריין אין צווייטען זאלאן, אונד לעווין האט געשפירט, אז קיטט'ס אויגען זוכען איהם. ווען ער האט זיך אומגעקוקט, האט ער בעמערקט א צופריעדענעם שמייכלע אויף איהרע ליפען.

„איך האב געמיינט“, האט ער צו איהר געזאגט, „אז איך וועל אייך געוויס טרעפען בייא דער פיאנאָ אום אונז אַביסעל אויפצומנטערן מיט גוטער מוזיק. אזעלכע דאָרפסבכורים וויא איך, וויא איהר בעגרייפט, זיינען זעהר נייגערדיג צו הערען מוזיק.“

„ניין“, האט זיא געענטפערט, „איך בין דאָ נאָר געזעסען אונד געוואַרט צו זעהען וויא לאַנג איהר קענט דאָרט פערבלייבען רעדען איבער נאַררישקייטען. עס איז מערקווירדיג וויא מענער געפינען פערנגיגען אין ויכוחים!“

„פאָלקאָמען רעכט!“ האט ער געענטפערט זיך אַניעדער זעטצענדיג געבען קליינעם טישעל וואו זיא איז געזעסען.

קיטטי האט געהאלטען א בלייפערדער אין האַנד אונד געשריעבען אונפער- שטענדליכע שטריכען אויף א שטיקעל פאַפיר. דאס האט איהר אַביסעל געהאַלפּען צו בעהאַלטען איהר נערוואָזיטעט. איהר האַרץ האט שטאַרק געקלאָפּט. לעווין איז געזעסען שטילשווייגענד אונד געקוקט אין איהר שעהנעם געזיכט, זיך טראַכטענדיג, אז עס וואָלט געווען אונמעגליך פאַר איהם צו לעבען אַהן איהר.

„זעהט וויפיעל פאַפיר איך האב דאָ פערשריעבען!“ האט זיא געזאגט זיך אויפהויבענדיג, גלייך וויא זיא האט געוואָלט אַוועק געהען.

„איין אויגענבליק“, האט ער געזאגט פלוצלינג זיך וויא דערמאָהנענדיג אָן עפעס. „איך האב אייך עפעס שוין לאַנג געוואָרט פּרעגען.“

זיא האט זיך ציטערענדיג געזעטצט אונד געמורמעלט: „פרענט.“

„איך וועל עס אַזוי מאַכען“, האט ער געזאגט, אַרויס געהמענדיג א בליי- פערדער פון זיין אייגענער קעשענע. „דאס איז מיין פראַגע.“ ער האט דאָן אויפגע- שריעבען פאָלגענדע בוכשטאַבען: „ו.ו. א. ה. מ. ג. א. ע. א. א. ה. א. נ. נ. ד. א. פ. א.“

דיא בוכשטאַבען האבען אַזוי בעדייטעט: „ווען איהר האט מיר געזאגט, אז עס איז אונמעגליך, האט איהר געמיינט נאָר דאָן, אָדער פיר אימער?“

לעווין האט געהאט א נאַנץ קליינע האַפּטונג, אז זיא וועט איהם פערשמעקן;

אָבער קיטמי האט זיך א היבשע צייט איינגעקוקט אין דיא בוכשטאָבען אונד דאָן
 געפרעגט: „וויא מאַכט דיעזער צווייטער בוכשטאָב א. א. ?“
 „אונגעליך,“ האט לעווין געענטפערט, „אָבער איך עראינער מיך ניט גענוי,
 אויב איהר האט זיך דאָן בעדיענט גראַדע מיט אַזאַ וואָרט.“
 זיא האט גענומען דעם בלייפערדער פון זיין האַנד אונד אויפגעשריעבען: „ד.
 ה. א. ק. א. ע. נ. ג.“

לעווין האט שטודירט א היבשע צייט דיא בוכשטאָבען אונד דאָן האט זיין
 געזיכט אָנגענומען א גליקליכע מיענע. ער האט פערשטאָנען, אַז זייא לויטען:
 „דאמאלס האב איך קיין אַנדערן ענטפער געקענט געבען.“
 ער האט געקוקט צו איהר מיט א פראַגענדען בליק אין זיינע אויגען אונד
 געזאָגט:

„איהר האט דאס אַזאָ נאָר ד א מ א ל ס געמיינט?“
 „יא,“ האט זיא געענטפערט מיט א שמייכעל אונד איז רויט געוואָרען.
 „אונד — יעטצט?“ האט ער געפרעגט.
 זיא האט ווייטער גענומען דעם בלייפערדער אונד געשריעבען שוין נאָנץ
 דיימליך:

„מיין העכסטער וואונש איז, דאס איהר קענט פערצייהען אונד פערגעסען.“
 מיט פלאַמענדע אויגען האט לעווין איבערגעלעזען דיא ווערטער אונד אויס
 געשריען:

„איך האב דיך אויף קיין אויגענבליק אויפגעהערט צו ליעבען ו!“
 קיטמי האט צו איהם געבליקט אונד איהרע ליפען האבען געציטערט
 מורמלענדיג: „איך פערשמעה.“
 „אזוי נאר, ביסט שוין געוואָרען לעוויי'ס פרוואַט־סקרעטער?“ האט זיך
 פלוצלינג געהערט דיא מילדע שטימע פון דעם אַלטען פרינץ שערבאַטצקי. קיינער
 פון דיא צווייא יונגע מענשען האט געקענט ענטפערן.
 „ווען דוא ווילסט געהען אין טהעאַטער, קיטמי,“ האט דער פרינץ ווייטער
 געזאָגט, „דאָן קום, עס ווערט שפעט.“

לעווין האט זיך אויפגעהויבען אונד בעגלייטעט קיטמי'ן ביז צו דער טהיר.
 ער איז געווען גליקליך. ער האט בעשלאַסען טאָרען צו רעדען מיט איהרע
 עלטערן.

קאפיטעל 8.

ווען סיטטי איז אוועק, האט עס לעווינען אויסגעזעהען, אז דיא געזעלשאפט האט פאר איהם פערלירען דיא גאנצע אינטערעסע. עס איז איהם דאן געלונגען צו נעהמען אבשיעד פון זיין פריינד'ס הויז. זיין גרעסטער וואונש איז געווען, צו זיין אליין.

אבוואהל דיא נאכט איז געווען זעהר קיהל, איז לעווין דאך געזעסען אין זיין צימער נעבען אָפענעם פענסטער אונד געקוקט ארויס צום בלויען הימעל, אין דיא פינקלענדע שטערען, אונד זיך געטראכט, עס זאל טאָג ווערען אזוי שנעל וויא מעגליך, דאן זאל קומען דיא פאסענדע מאָרגען-שטונדע, ווען ער זאל אוועק צו פרינץ שער באַטצקי, אונד אויסדריקען זיין וואונש.

עס איז איהם אונמעגליך געווען צו שלאָפען. ער האט שפאַצירט, גערויכט, געקוקט, אונד געטראכט, ביז עס איז טאָג געוואָרען. דאן האט ער זיך אָבגעבאָדען אין קאלטעס וואַסער, ארויס אויף דער גאַס, צוגערופען איין איוואַסטשיק אונד איהם געהייסען ער זאל מיט איהם פאָהרען איבער דער שטאָרט, אום צו פערברענגען דיא אונגעדולדיגע צייט. ארום 10 א זייגער איז ער אריין אין א רעסטאָראַנט אונד געעסען פריהשטיק. דאן האט ער גענומען אַנאַנדערן איוואַסטשיק אונד געהייסען מען זאל איהם צו פיהרען צום פאלאסט פון פרינץ שערבאַטצקי.

ווען ער איז אהין צוגעקומען, איז איהם ענטקענען געגאַנגען א שוויצאַרישער לאַקיי, איהם דערקענט, אונד מיט א פריינדליכען שמייעלע, וויא איינער רעדט: „ענדליך, דאָך!“ האט ער פאַר איהם געעפענט דיא טהיר.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען!“ האט דער לאַקיי אויסגעשריען. לעווין, אנשטאט זיך צו געפינען בעליידיגט פון דעם לאַקיי'ס צו פיעל פריינדליכקייט, האט ער געשמייעלט מיט פערגניענען. דער לאַקיי האט איהם דאן אויסגעצויגען זיין הוט אונד מאַנטעל, וועלכע ער האט אויפגעהאַנגען אין קאַרידאָר.

„צו וועמען זאל איך אייך אנצייגען?“ האט א צווייטער דיענער, צוקומענדיג, געפרעגט. לעווין האט געמערקט, אז יעדער האט שוין געוואוסט אין הויז צו וועלכען צוועק ער איז געקומען.

„צייג מיך אן צום פרינץ אונד צו דער פרינצעססין,“ האט ער געענטר פערט.“

דיא ערשטע וויכטיגע פערזאָן פון הויז וואס ער האט בעגעגענט, איז געווען דיא פראַנצויזישע גאָווערנאַנטקע, מאַדאַם לינאָן. דער אַלטער פרוי'ס אויגען, האבען

ארייס נעגלאנצט מיט פערנגענען פון אונטער דיא ברילען, ווען זיא האט דערטעהען לעווינען. דאן האט ער געהערט א גערויש פון א קלייד, אונד דיא נאָיערנאָנטקע איז פלוצלינג פערשוואונדען געוואָרען. פון א צווייטער טהיר, איז ערשינען קיטטי. איהר געזיכט האט געשטראהלט מיט גליק, אונד צוקומענדיג צו איהם, האט זיא געלעגט איהר האַנד אויף זיינע שולטער; אין נעכסטען אויגענבליק, האט ער זיא צוגעדריקט צו זיין הארץ. זיא האט אויך צוגעבראכט א שלאָפלאָזע אָבער גליק-ליכע נאַכט, אונד געזעהלט דיא מינוטען ביז ער וועט קומען. ווען ער איז ערשינען, האט זיא זיך ניט געקענט צוריק האַלטען איהם פריהער צו בעגעגענען. זייער גליק איז געווען צו גרויס אונד זייא האבען דערפאַר כמעט נאר ניט געשפראַכען. ענדליך האט זיא געזאגט:

„קום שנעל אונד זוך אויף מיין מוטער.“ זיא האט אָנגענומען זיין האַנד אונד ער האט צוגעבראכט איהרע צו זיינע ליפּען, אונד אָבערפּרעסט א קוש.

„קען דאס אַלעס זיין ווירקליכקייט?“ האט ער געפּרעגט שטאַמלענדיג. „איך קען עס נאר ניט גלויבען, אַז דוא ליבעסט מיך?“ זיא האט געשמייכלט זיס אונד ליבעליך אונד געענטפּערט: „יא, קאָנסטאַנטין, אַלעס איז וואַהר, אונד איך בין זעהר גליקליך.“

איהם אימער האַלטענדיג בייא זיין האַנד, האט זיא איהם אריין געפיהרט אין זאַלאַן, וואו דיא פרינצעסין איז געזעסען אונד זייא וואַהרשיינליך ערוואַרטעט. אַזוי וויא זיא האט זייא ערבליקט, האט זיא זיך אויפגעהויבען, אונד האלב וויינענדיג, האלב לאַכענדיג, איז זיא זייא ענטקעגען געגאַנגען. זיא איז פלוצלינג געבליעבען שטעהען, וויא פאַסענדיג מוטה, אונד אויסשטרעקענדיג איהרע ביידע הענד, האט זיא אומאַרמט לעווינען אונד נאך אימער וויינענדיג, האט זיא געזאגט:

„גוט, גוט, קינדער! איך בין גליקליך, זעהר גליקליך! איהר זאָלט זיך ביידע לייעבען אונד אַכטען; זייא גליקליך, טהייערע קיטטי! דיין מוטער איז יעטצט דיא גליקליכסטע מוטער אין דער וועלט!“

„הא! הא!“ האט זיך געהערט שערבאַטצקיס שטימע אריין קומענדיג אין הויז. דער אַלטער האט אַלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו ערשיינען רוהיג, נאָר לעווינ האט געמערקט וויא זיינע אויגען האבען געגלאַנצט מיט טרערען. „אַט דאָ זייט איהר אַלע! האט ער ווייטער געזאגט. „גוט, אַזוי איז גוט! דאס איז א פאַסענדע שטראַף פאַר אַיך! אונד דוא, קיטטי, נאַריש געזעלע, האב איך דיר ניט געזאגט,

„פאפא!“ האט קיטטי אויסגעשריען לעגענדיג דיא האַנד אויף איהר פאָט
טער'ס מויל.

„אויב אַווי,“ האט דער פרינץ געענטפערט, „דאָן שווייג איך אונד זאג נאר
ניט, אבער, איך מוז דאָך זאגען, מיין נאָט — וואס פאר איין אַלטער נאר איך
בין...“ דיא טרערען האבען אָנגעהויבען צו לויפען פון זיינע אויגען, אונד אַרום
נעהמענדיג קיטטיין, האט ער זיא געקויטט צערטליך אויף דיא באַטען.
נאך אייניגע מינוטען גליקליכע אויפרעגונג, האבען זייא זיך ענדליך געזעצט
אונד מען האט אָנגעפאַנגען צו שפרעכען איבער דער צוקונפט. דיא פרינצעסין האט
געברענט :

„אלאָ, ווען זאָל עס זיין? מען מוז דאָך פריהער אַלעס אנצייגען. וויא זאנסטו,
אַלעקסאַנדער!“ רעדענדיג צו איהר מאָן.

„אַט דאָ זיטט איינער וואס האט א רעכט צו בעשליסען,“ האט שערבאַטצקי
געענטפערט צייגענדיג אויף לעווינען.

„ווען?“ האט כעווין געזאגט רוחיג ווערענדיג. „ווען עס זאָל זיין וויא איך
ויל, דאָן וואָלט איך צופרידען געווען עס זאָל שטאַטפירדען מאָרגען; דיא תנאים
היינט, דיא תחונה מאָרגען.“

„געה, געה, אינגעל. דאס איז דומהייטען!“ האט דיא אַלטע געענט-
פערט.

„וואס ווייס איך? דאָן זאָל עס זיין אין אכט טעג אַרום.“
„וואס רעדט ער!“ האט דיא פרינצעסין אויסגעשריען לאַכענדיג. „אונד וואס
וועט זיין מיט דיא תחונה קליידער?“

„וואס קימערט מיך תחונה קליידער אונד אַלע קלייניגקייטען? קיין זאך קען
שוין ניט שטערען מיין גליק.“ דאָן בליקענדיג צו קיטטיין, האט ער בעמערקט אויף
איהר געזיכט א גליקליכע מיענע. „וואס ווייס איך,“ האט ער ווייטער געזאגט,
„איך האב בלויז געענטפערט לויט וויא מיין האַרץ האט מיר דיקטירט.“

„דוא ביסט נאך א אינגעל,“ האט דיא פרינצעסין געזאגט. „זאָל פאַרלויפן
זיין, מיר וועלען נאך רעדען דאריבער.“ עטצט מוז מען פאר אַלעמען אנצייגען דיא
פערלאַבונג.“

זיא איז צוגעגאַנגען צו איהר מאָן, זיך צוגעבוינען אונד אָבערפעסט א קוש
אויף זיין שטערען. ער האט אויסגעשמרעקט זיין אַרעם אונד זיא אַרום גענומען.
דאָן האט פאטער אונד מוטער פערקאָזען דאס צימער מיט דיא יונגע מענשען. ווען
זייא זיינען אַוועק, האט לעווין געזאגט עטוואס שטאַמלענדיג.

„איך ווייס, איך האב עס אימער געשפירט, אז אזוי מוז עס זיין, אָבוואָהל
איך האב ניט פערשטאַנען אויף וועלכער אַרט דאס קען קומען.“
„אויך איך האב דאס געוואוסט,“ האט קיטטי געענטפערט. „זאָגאַר דאַן
ווען איך האב פון מיר פערשטויסען מיין גליק, האב איך געשפירט, אז איך ליעב
דיך. איך בין דאמאלס געווען שרעקליך נאַריש. אלעס וואס איך פערלאַנג יעצט
פון דיר, איז דאס: קענסטו פערגעסען דיין פערנאַנגענהייט?“
„פיעללייכט,“ האט לעווין געענטפערט. „איז נאר אלעס געווען צו גוטען;
אויך איך דאַרף דיך בעמען אום פערצייהונג, אונד יעצט, קיטטי, וויא דוא זעהסט,
ווינען מיר קוויט.“

גראדע דאמאלס האט מאדאם לינאַן אָנגעקלאַפט אין דער טהיר, אונד איז
אריין ווינשען דיא יונגע לייט גליק. דיא נאַכריכט פון דער פערלאַבונג, האט זיך
באַלד פערברייטעט אונטער אַלע פריינדע אונד בעקאַנטע. גרעפין נארדסטאַן איז
געווען דיא ערשטע צו ערפאַהרען דערפון, אונד טראַגין דעם וואס זיא איז פריהער
געווען בלויז פיר וואַנסקיין, האט לעווין נאכהער קיין בעסערע אנהענגערין ניט
געקענט געפינען וויא זיא איז געוואָרען. זיא האט נאר ניט געקענט אויפהערען
איהם צו בעוואונדערן.

קאַפיטעל 9.

ווען קאַרענינא האט זיך וויעדער געפונען אליין אין זיין צימער, האט ער זיך
וויעדער אמאל דערמאָהנט אן אלעס וואס דאָללי האט איהם געזאגט. ער האט
ביטער געשמייעלט צו זיך אליין, געדענקענדיג איהר ראטה פון פערצייהען.
„פערצייהען!“ האט ער געמומעלט. „האב איך דען ניט געוואָלט פער-
צייהען? דאָללי האט אַביסעל רעכט דערמיט וואס זיא בעהויפטעט, אז פרויען
דאַרפען ניט ערגער זיין וויא מענער; זאָלאַנג פרויען פערצייהען, קענען מענער אויך
פערצייהען. אָבער דער אונטערשיעד איז זעהר גרויס אונד דאָ ליענט דער הונד
בעגראָבען. איך וויל נעהמען סטעפאַנען אליין אלס ביישפיעל: ער האט געליעבט
דיא גאַווערנאַנטקע, מיט איהר אויך פערקעהרט, אָבער זיין פרוי איז געבליעבען
פרוי אונד ער אַכטעט זיא גראַדע אזוי גוט וויא פריהער. דיא ליעבע צו דער
גאַווערנאַנטקע איז פערשוואונדען אונד ער איז וויעדער דאָלליס מאן. ער האט
פיעללייכט קיינמאל ניט געהאַט אָדער פעראַכטעט זיין פרוי, טראַגין זיין ליעבע
צו דער גאַווערנאַנטקע. דאָן, וויא דיא זאך איז, האט ער קיין קינדער אַהיים גע-
בראַכט. מענער, וויא עס שיינט, קענען ליעבען עטליכע פרויען, אָבער פרויען

ליעבען נאָר איין מאָן, אונד ווען דיעזער מאָן איז א פרעמטער, דאָן האט זיא פיר איהר אייגענעם מאָן, העכסטענס האָסט אונד פּעראַכטונג. דאס איז מיט מיר אויך דער פּאַל.

קאַרענינג האט אַרויס געלאָזען א טיעפען זיפּן, דאָן האט ער געהייסען דעם דיענער ער זאָל איהם ברענגען טהעע אונד זיך אַוועק געזעצט איבערקוקען א לאַנדקאַרטע פיר זיין רייזע. צו דיעזער צייט האט איהם א דיענער אריין געבראַכט צווייא טעלעגראַמען. ער האט זייא באַלד געעפענט. איינע איז געווען איין אנצייגע, אז זיינער א פּאָליטישער גענגער איז ערנאַנט געוואָרען צו א הויכער שטעלע וואס ער אליין האט חשק געהאט אָנצונעהמען. זיין געזיכט האט זיך אָנגעצונדען מיט צאָרן אונד ער האט אַוועק געשמיסען דאס שטיקעל פּאַפּיר. דאָן האט ער געעפענט דיא צווייטע טעלעגראַמע אונד געלעזען פּאַלגענדעס :

„איך האַלט ביים שטאַרבען. איך בעט דיך דוא זאָלסט צו מיר קומען.
„איך וועל דאָן לייכטער שטאַרבען ווען דוא וועסט מיר מוחל זיין. —
אַנגאַ.“

אויף זיין געזיכט האט זיך בעוויזען א פּעראַכטענדער שמייכל. „עפעס א נייע געמיינהייט!“ האט ער זיך געטראַכט ניט גלויבענדיג וואס אין דער טעלעגראַמע שטעהט. „זיא איז צו אַלעמען פּעהיג. יא, זיא דאַרף יעצט האבען א קינד; וואס קען זיין איהר ציעל? וויל זיא דאס קינד זאָל ווערען א געזעמליכעם קינד? וויל זיא מיר נאך מעהר שענדען? אָדער בעאַבזיכטיגט זיא נאר פּיעללייכט צו הינדערן דעם גט?“

ער האט אונטערדעסען נאך אמאל געלעזען דיא ווערטער: „איך האַלט ביים שטאַרבען.“ ער איז געבליעבען שטעהען נאכדענקענד. „ווען דאס זאָל וואָהר זיין, וואס קען עס בעדייטען?“ האט ער זיך געפרעגט. „פּיעללייכט איז עס וואָהר אונד זיא האט טאַקי חרטה? איך וואָלט מיר דאָן ניעמאַלס געקענט פּער צייהען.“

„פּיער!“ האט ער אויסגעשריען. „בעשטעל זאָפּאַרט א דראַשקע. איך פּאַהר נאך סט. פּעטערסבורג.“

ער האט בעשלאָסען זיך צו איבערצייגען וואס דאָרט טהוט זיך. אין פּאַל זיא נאָרט איהם אָבער אָב, זאָל ער באַלד פון דאָרט אַוועק; אונד ווען ער וועט שוין אָנקומען צו שפעט, דאָן זאָל ער ערפּיללען איהר לעצטען וואונש.

אויף אַנדערן טאָרגען איז ער געקומען נאך סט. פּעטערסבורג. אַרדוף געהענדיג דיא טרעפּען פון זיין וואָהנונג, האט ער זיך געטראַכט: „ווען זיא האט

מיך אָבענארט, וועל איך מיך וויעדער זעהען בעהעררשען אונד אוועק געהען נאָך רוהיג ווען עס איז אָבער וואָהר, דאָן וועל איך טהון אַלעס מעגליכע וואָס עס איז ערפֿאַרדערט.

דער דיענער וואָס האָט געעפֿענט דיא טהיר, האָט געזייגט מיט דער מיענע אויף זיין געזיכט, אַז ער איז ניט געשלאָפֿען דיא נאַנצע נאַכט.

„וואָס מאַכט דיין ווירטהין?“ האָט קאַרענינא געפרעגט.

„מאָדאַם האָט לעטצטע נאַכט געבוירען א קינד.“

קאַרענינא האָט געשפּירט, אַז יעדער טראָפֿען בלוט פֿון זיין קערפֿער, איז אַרײַן אין זיין געזיכט; ער האָט אַננאָן דאָן געוואונשען דעם טױט פֿון זיין מיעפֿסטען הערצען.

„אונד וויא געהט עס איהר?“ האָט ער ווייטער געפרעגט.

„מאָדאַם איז זעהר שוואַך; א בעראַטהונג פֿון מעהרערע ערצטע-האַט שטאַטגעפֿונדען; דער דאָקטאָר איז יעטצט בײַא איהר.“

„נעהם מיינע זאַכען אונד ברענג זײַא אין אָרדנונג,“ האָט קאַרענינא בעפֿילען אונד איז אַרײַן אין קאַרידאָר. א מיליטערישער מאַנטעל איז געהאַנגען אויף דער וואַנט. קאַרענינא האָט דאָס בעמערקט אונד געפרעגט:

„ווער איז דאָ אינוועניג?“

„דער דאָקטאָר, דיא קראַנקען-וועכטערין אונד גראַף וואַנסקי.“

קאַרענינא איז דאָן אַרײַן אין א זאַלאַן-צימער וואו דיא קראַנקען-וועכטערין איז איהם ענטקעגען געקומען.

„דאַנקען נאָט וואָס איהר זײַט דאָ!“ האָט זיא אויסגערופֿען. „זיא האָט דיז נאַנצע צײַט גערעדט פֿון אײַך.“

„ברענגט אַרײַן אײַז, שניעל!“ האָט זיך געהערט פֿון דעם שלאָף-צימער דעם דאָקטאָר'ס בעפעהל. קאַרענינא איז אַרײַן אין ערשטען שלאָף-צימער.

וואַנסקי איז געזעסען געבען א טישעל, מיט ביידע הענד בײַא זיין געזיכט אונד איבער זײַנע פּינגער זײַנען געלאָפֿען דיא טרערען. ווען דער דאָקטאָר האָט נאָך עפעס געזאָגט, האָט ער אוועק גענומען זײַנע הענד פֿון געזיכט אונד בעמערקט קאַרענינאָן. ער איז צוריק געפֿאלען אין זיין שטוהל אונד וויעדער בעדעקט זיין געזיכט אין דער גרעסטער פּערצווייפלונג. דאָן מיט א גרויסער אַנשטרענגונג האָט ער זיך אויפֿגעהויבען, אונד צימערענדיג, האָט ער זיך געשטעלט פֿאַר קאַרענינאָן.

„זיא האלט ביים שטאַרבען“ האט ער אָנגעפאַנגען שטאַמלענדיג. „דיא דאָקטוירים זאנען, אז עס גיבט מעהר קיין האָפנונג. איהר זייט דאָ דער בעל־הבית. אָבער איך בעט אייך זעהר, ערלויבט מיר דאָ צו בלייבען. איך וועל בעפאַלגען אייער מינדעסטען בעפעהל.“

ווען קאַרענינא האט געזעהן ווראַנסקיין וויינען, האט ער געשפירט דאסזעלבע געפיהל וויא אימער, ווען ער האט געזעהען אַנדערע ליידען. אָהנע צו ענטפערן, איז ער צוגעגאַנגען צו דער אַנדערער טהיר פון דעם צווייטען שלאָף־צימער. אַנא האט געשפּראָכען שנעל אין דייטליכע אונד לעבהאפטע טענער. קאַרענינא איז אריין אונד איז צוגעגאַנגען צו איהר בעט. איהר געזיכט איז געווען געווענדעט צו איהם; איהרע באַקען שטאַרק רויט, אונד איהרע אויגען האבען געדלאַנצט מיט א פיעבערהאַפטעם פייער. עס האט זיך געקענט אויסדאַכטען, פון דעם ערשטען בליק, אז זיא איז נאר גיט קראַנק. אָהנע איהם נאָך צו זעהען, האט זיא געזאגט:

„אַלעקסיס, איך מיין אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש, — אַך, וויא שמערצ־האַפט דאס איז וואס ביידע רופען זיך אַלעקסיס. — אַלעקסיס וואָלט מיר גיט ענטזאגט, ער וואָלט מיר פּאַזיטיוו מוחל געווען; ווארום איז ער גיט געקומען? ער איז א נומער מענש, ער ווייס אליין גיט וויא גוט ער איז. מיין נאָט! מיין נאָט! וויא גרויס דער שמערץ איז! גיבט מיר אַביסעל וואַסער, שנעל! אָבער איך רעכען, אז דאס איז גיט גוט פיר איהר, איך מיין פיר מיין טאַכטער! גיבט איהר צו איין אַמע אונד איך וועל איינשטימען, פיעלייכט איז עס אזוי בעסער. געהט זיא אַוועק פון דאַנען. ווען ער וועט קומען, וועט ער זיא גיט וועלען זעהען. געהט זיא אַוועק!“

„ער איז געקומען, — אָט איז ער דאָ!“ האט דיא קראַנקע־וועכטערין געזאגט, פּראָבירענדיג צו מאַכען אַננא'ן הערען אונד פּערשטעהען איהרע ווערטער.

„דומהייטען!“ האט זיא געזאגט אָהנע איהם נאָך צו זעהען. „גיבט מיר אַהער דאס קינד; גיבט זיא נאָר אַהער! ער איז נאָך גיטאָ. איהר זאגט, אז ער וועט מיר גיט פּערצייהען, אָבער דאס איז נאָר דערפאַר ווייך איהר קענט איהם גיט. קיינער קען איהם גיט — אויסער איך אליין. דינע אויגען — סערנעי האט זיינע אויגען; דערפאַר קען איך איהם מעהר גיט אָנקוקען. ער אָבער וועט איהם קיינמאל גיט פּערנעסען. שטעלט אַוועק סערנעי'ס בעמעל דאָ אין צימער, אונד סאַרעמא זאָל שלאָפען נעבש איהם.“

דאן איז זיא פלוצלינג געבליעבען שטיל. איין ערשראָקענע מינע האט זיך אָבגעשפּיעגעלט אויף איהר געזיכט, אונד אויפהויבענדיג איהרע הענד, האט עס אויסגעזעהען, גלייך וויא זיא וויל אויסמיידען א קלאַפּ. זיא האט דערקענט איהר מאן.

„ניין, ניין,“ האט זיא ווייטער געמורמעלט שנעל. „איך האב פאר איהם קיין מורא ניט, איך האב נאָר מורא פארין טויט. אלעקסיס, קום אָהער דאָ נאָהענט צו מיר. איך מוז עס מאַכען שנעל, ווייל דיא צייט איז קורץ אונד איך האב בלויז נאָך עטליכע מינוטען צו לעבען. דאס פיעבער וועט באַלד וויעדער צוריק קעהרען אונד איך וועל ווייטער נאר ניט קענען פערשטעהען. יעמטצ פערשטעה איך; איך זעה אונד פערשטעה אַלעס.“

קאַרענינאָס געזיכט האט אויף זיך געטראַנען דעם סטעמפעל פון ליידען; ער האט געוואָלט עפעס זאגען, נאָר זיינע ליפען האבען אזוי געציטערט, אז ער האט ניט געקענט אַרויס ברענגען א וואָרט. ער האט גענומען איהר האַנד צווישען זיינע ביידע, אונד יעדעס מאָל וואס ער האט געגעבען א קוק צו איהר, האט ער בעמערקט וויא איהרע אויגען בליקען צו איהם מיט א זיסען אונד אונטערנעבענעם בליק, וויא ער האט נאָך ביז דאמאלס ניט געזעהען.

„וואָרט, דוא ווייסט נאָך ניט,“ האט זיא געזאגט פראָבירענדיג צו זאַמלען איהרע אייגענע אידעען. „אַך, יא, יא, דאס האב איך טאַקי געוואָלט זאגען. וויא ניט ערשטוינט. איך אליין בין אימער דיעזעלבע, אָבער אין מיר איז דאָ נאָך א נשמה, פאַר וועלכער איך האב שטאַרק מורא; עס איז דיא נשמה וואס האט איהם געליעבט, וועהרענד איך אליין האב נאָך אימער ניט געקענט פערנעסען וואס איך בין אימער געווען. איך אליין בין נאָך ניט נאָך אין גאַנצען דיעזעלבע וויא פריהער. איך שטאַרב, דאס ווייס איך גאַנץ נוט; פרעג דעם דאָקטאָר. אויף מיינע פיס, אויף מיינע הענד אונד אויף אויף מיינע פינגער, ליעגען זעהר שווערע קייטען; אָבער אַלעס וועט באַלד זיין פאַראיבער. עס גיבט בלויז איין זאָך וואס איך בעדאַרף, אונד דאס איז, דיין פערצייהונג. דוא מוזט מיר אויף אַלעס מוחל זיין. איך האב געזינדיגט, דאס איז אמת, אונד איך האב פערדיענט שטראַפע. אָבער איך האב אמאל געהערט, דאס דעם גרעסטען זינדער פערצייהעט מען ווען ער האט חרטה. אָבער דוא קענסט מיר ניט פערצייהען! איך ווייס, דאס איז אונד מעגליך! געה, געה, דוא ביסט צו פאַלקאַמען!“

זיא האט איהם געהאלטען מיט איין האַנד אונד מיט דער אַנדערער האט זיא איהם אָבגעשטויסען.

קאַרענינג האט שוין מעהר ניט געקענט ערטראגען דעם שמערץ; ער האט געשפירט, אז זיין הערץ ווערט צובראָכען. ער האט ניעדערגעקניעט געבען בעט, אונד בעהאלטענדיג זיין געזיכט אין דער דעק, האט ער געווינט ווי א קליינעס קינד. אַנאָ האט זיך צוגעבויגען, אונד איהם אַרום געהמענדיג מיט איין הייסער אונד פיעבערהאַפּטער האַנד, האט זיא געזאגט מיט א פעסטער שטימע:

„יא, איך האב עס געוואוסט! אַדיע, יעמציט, אַדיע צו יעדען איינעם, לעבט וואָהל! — זעה, זיא זיינען צוריק געקומען! ווארום געהען זיא ניט אַוועק? נעהם אַוועק דיעזעס פוטער!“

דער דאָקטאָר האט זיא צערטליך צוריק געלעגט אויפן קישען אונד צוגעדעקט איהרע נאָקעטע הענד. זיא האט זיך ניט געוועהרט, נאָר זיא האט געקוקט אין דער לופט מיט ברענענדע אויגען.

„געדענק, אז איך האב נאָר געבעמען אום דיין פערציייהונג; ווארום קומט ער ניט?“ האט זיא שנעל געפרעגט בליקענדיג צו דער טהיר. „קום! קום אַהער! גיב איהם דיין האַנד!“

וואָנסקי איז צוגעקומען צום בעט אונד נאָך אימער געהאַלטען זיין געזיכט בעדעקט מיט זיינע הענד.

„נעהם אַוועק דיא הענד!“ האט זיא געזאגט, „אונד קוק צו איהם, נעהם אַוועק דיא הענד, זאג איך, אַלעקסיס!“ דאָן צו איהר מאַן: „נעהם אַוועק זיינע הענד, איך בעט דיך, איך וויל זעהען זיין געזיכט.“

קאַרענינג האט לאַנגזאם אַרונטער גענומען דיא הענד פון וואָנסקי'ס געזיכט וואס איז געווען שמאַרק פערענדערט פון ליידען אונד ערניעדריגונג.

„גיב איהם דיין האַנד“, האט אַנאָ ווייטער געזאגט, אונד זיא איהם מוחל!“

קאַרענינג, וויינענדיג, האט אויסגעשטרעקט זיין האַנד.

„דאַנקען גאָט! דאַנקען גאָט!“ האט זיא געזאגט. „יעמציט איז שוין אלעס ריכטיג. איך וועל אביסעל אויסשטרעקען מיינע פיס, דאס פערלייכטערט מיינע שמערצען. אַזוי, דאס איז גוט. וויא העסליך דיעזע בלומען זיינען — צייגענדיג צו דיא בלומען אויף דער וואנט. „זיא זעהען נאר ניט אויס וויא וויאַלעמען. אַך, מיין גאָט! ווען וועט דאס שוין זיין פאַראיבער? גיבט מיר אביסעל מאַרפין, דאָקטאָר, אביסעל מאַרפין! אַך גאָט!“ אונד זיא האט זיך אָנגעפאַנגען צו וואַרפען אין גרויסע שמערצען אויפן בעט.

דיא ערצטע האבען שוין גערעכענט אויף'ן ערנסטען פאל. קיינער פון זייא האט ניט געקענט זאגען פאָזיטיוו, אז זיא וועט נאך געזונד ווערען. דעם גאנצען טאָג איז זיא פערבליעבען אין דעם גרעסטען פיעבערהאפטען צושטאנד. אום האַלבע נאַכט האט דער דופק כמעט אין גאנצען אויפגעהערט צו סלאָפען אונד דיא ערצטע האבען ערוואַרטעט דעם סוף.

ווראָנסקי איז דאמאלס אהיים געגאנגען, אָבער ער איז גאָנץ פריה וויעדער צוריק געקומען אום צו הערען וויא עס געהט איהר. ער איז געזעסען אין צווייטען שלאָף־צימער נעבענבייא. קארענינא האט איהם אריין געפיהרט אין זיין פרויס שלאָף־צימער, אונד געזאגט: „בלייבט דאָ, פיעללייכט וועט זיא אויף אייך פּרענען.“

נאך א טאָג איז פאָראיבער אונד א דריטער, ביז דיא ערצטע האבען אָנגע־הויבען אביסעל צו האָפען; איהר לעבענס־קראַפט איז געווען זעהר שטאַרק. אין יענעם פריה־מאָרגען איז קארענינא אריין געקומען אין נעבענצימער אונד זיך אַוועק געזעצט געגענאיבער ווראָנסקי'ן.

„אַלעקסיס אַלעקסאַדראוויטש“, האט ווראָנסקי אָנגעפאָנגען שפירענדיג, אז ער מוז נעבען עפעס איין ערקלערונג. „איך בין ניט אימשטאַנדע צו רעדען אָדער פערשטעהען. איך בעט אייך בלוז, האט מיטלייד מיט מיר. וויא גרויס אייערע שמערצען זאָלען זיין, פערזיכער איך אייך, אז מיינע זיינען נאך גרעסער.“ ער האט זיך געוואָלט אויפהויבען, נאָר קארענינא האט איהם צוריק גע־האַלטען.

„איהר מוזט מיר אויסהערען“, האט קארענינא געזאגט. „עס דאַרף אַווי זיין. איך מוז אייך אויך ערקלערען דיא ארט געפיהל וואס פיהרט מיך אונד וועט מיך פיהרען, דאָמיט איהר זאָלט קיין טעות ניט האבען אין דער צוקונפט. איהר האט וואָהרשיינליך געהערט, אז איך האב בעשלאָסען ארויס צו קרענען א גוט אונד איך האב שוין אויך געמאַכט דעם ערשטען שריט דאָפיר. איך וועל פאר אייך ניט פערבאָרגען דעם פאַקט, אז אנפאנגס האט זיך עס מיר ניט געוואָלט טהון, אָבוואָהל מיין הארץ איז געווען אָנגעפיללט מיט דעם געפיהל פון נקמה. ווען איך האב ער־האַלטען איהר טעלעגראַמע, האט נאך אימער געלעבט דאס געפיהל פון נקמה אין מיר; נאך מעהר, איך האב מיר זאָגאַר געוואונשען זיא זאָל שטאַרבען. אָבער, איך האב זיא נאך אמאל געזעהען! אונד איך האב איהר מוחל געווען! קיינער האט מיך דערצו ניט געצוואונגען. יעצט בעט איך בייא גאָט בלוז איין זאַך, ער זאָל מיך לאָזען לעבען אונד מיר ווייטער שענקען דיא פרייד פון פּערצייהען...“

דיא טרערען האפען איהם ווייטער ניט געלאָזען רעדען. ווראַנסקי זי גע
ערשטוינט פון דיעזער שפראַכע.

„דיעזע זיינען מיינע געדאַנקען יעצט,“ האט קאַרענינאַ פּאַרטנעזעזעצט. „עס
ליענט אין אייערע הענד מיך צו שלעפען דורך דער בלאַטע אונד מיך מאַכען צו
געלעכטער פאַר דער נאַנצער וועלט; נאָר דערפאַר אליין וועל איך נאך אַננאַץ ניט
פערלאָזען אונד איהר אויך קיינע פּאַרווירפע מאַכען. איך זעה דייטליך נענוג מיינע
פליכטען. דיעזע זיינען — צו בלייבען מיט איהר, אונד דאס וועל איך אויך טהון.
ווען איהר ווילט וויסען וויא עס געהט איהר, וועט מען אויך דאַרעבער צו וויסען
געבען. אָבער פיר יעצט וועניגסטענס, גלויב איך וואָלט בעסער געווען איהר זאָלט
זיך צוריק ציהען.“

קאַרענינאַ האט זיך אויפגעהויבען מיט זיין שטימע פערשטיקט פון וויינען.
ווראַנסקי האט זיך אויך אויפגעהויבען אונד איז געבליעבען שטעהען מיט אַרונטער
געלאָזענע אויגען אונד איינגעבויגענעם קערפער. ווראַנסקי האט זיך ביז דאמאלס
ניט פאַרגעשטעלט, אַז עס געבען אַזעלכע מענשען אין דער וועלט, נאָר איהם
זעהענדיג אונד הערענדיג, האט ער געשפירט, אַז ער שטעהט פיעל ניעדריגער
אלס קאַרענינאַ.

קאַפיטעל 10.

ווען ווראַנסקי, נאך דעם לעצטען געשפּרעך, האט פערלאָזען דאס הויז, איז
ער געבליעבען שטעהען אויף דיא טרעפּען אונד זיך געפרענט וואוהין ער קען געהען.
ער האט זיך געשפירט ערניערדיג אונד פּערוויררט, גלייך וויא איינער וואס איז
פערבלאָנדזעט געוואָרען אויף א וועג, וואו ער האט שפּאַצירט מיט שטאַלץ אונד
זיכערהייט. ער האט געשפירט, אַז זיין לעבען ביז דאמאלס, זיין אַרט דענקען אונד
טראַכטען, איז געווען דורכאויס פאַלש. דער בעטראַגענער מאַן, וועלכען ער האט
בעטראַכטעט מיט אבשייא — דיעזער בעטראַגענער האט געווינען, אַז ער איז א
מענטש מיט דער שְענסטער זעלע, וועהרענד ער אליין, איז געווען ניעדריג אונד פּער
דאַרבען.

אָבער וואס איהם האט פּעראורזאכט דעם גרעסטען שמערץ, איז געווען דיא
אידעע, דאס ער וועט מוזען פּערלירען אַננאַץ פיר אימער. זיין אויפגעגענדע ליעבע
צו איהר, האט דאָן ערוואכט מיט איין אונגעהייערער קראַפט. ער האט אויך גע-
טוידערט זיך עראינערענדיג ווען קאַרענינאַ האט איהם געצוואונגען ער זאָל אויפ-
רעקען זיין געזיכ.

ווען ער איז ענדליך אהיים געקומען, האט ער זיך ארויף געוואָרפֿען אויף אַ סאָפּאַ, אונד איז געבליעבען לעגען שטאַרק פּערמאַטערט פון ניט רוהען 3 טעג מיט 3 נעכט. אַלע לעטצטע סצענען וואס ער האט בייגעוואָהנט אונד מיטגעמאַכט, זיינען ערשינען פאר זיינע אויגען.

„ווען איך זאָל וועניגסטענס קענען שלאָפֿען אונד פּערנעסען,“ האט ער געד מורמעלט זיפּצענדיג. דאָן האט ער געשפּירט וויא דער שלאָף קומט, אָבער אין נעכסטען אויגענבליק האט ער זיך געזעהען שטעהען אויף דיא קניען נעבען דער סאָפּאַ. דיא ווערטער: „עס לעגט אין אייערע הענד מיך צו שלעפֿען דורך דער בלאָטע,“ וואס קאַרעניצא האט צו איהם געזאגט, אַננאַ'ס פּיעבערהאַפּטעס געזוכט אונד צערמליכען בליק צו קאַרעניצאָן — דאס אלעס האט פון איהם פּערטריעבען דעם שלאָף.

„שלאָפֿען! — שלאָפֿען אונד פּערנעסען!“ האט ער אייניגע מאל געד מורמעלט זיך וויעדער וואָרפֿענדיג אויף דער סאָפּאַ אונד ער האט פּערמאַכט זיינע אויגען.

„איך קען ניט, עס איז אונמעגליך!“ האט ער געקערעכצט. „וויא קען מען אן אזא זאך פּערנעסען? איך קען אזוי ניט לעבען!“ אָבער דאָן האט ער זיך דער מאָהנט אן אַננאַ'ס ווערטער, ווען זיא האט געהייסען קאַרעניצאָן אוועק געהמען זיינע, וואָנאָס קייט, הענד פון זיין פנים.

„וואס איז מיט מיר? ווער איך משוגע?“ האט ער זיך געפּרעגט. „משוגע? נו, אַלזאָ, משוגענע מענשען געפינען איין אויסוועג אין זעלבסטמאָרד! ניין, ניין! איך מוז געהען שלאָפֿען!“ אָבער פּלוצלינג האט ער זיך אוופּענעטצט ציטערענדיג אין גאַנצען קערפּער אונד געזאגט: „אַלעס איז יעטצט פּאַראַיבער; איך האב קיין אַנדערן אויסוועג.“

דאָן האט ער געזעהען אין זיין פּאַנטאָיע דאס בילד, וויא זיין לעבען וואָלט אויסגעזעהען, ווען ער וואָרט דאס געקענט טהיילען מיט אַננאַ'ן. ער האט אויך פּאַר זיך ערבליקט זיינע אלטע מיליטערישע שטרעבונגען, זיינע פּריינדיע, קאַמעראַדען, דיא גוטע מיינונג איבער איהם אין קייזערליכען הויף — אָבער אַלעס איז פּערשוואונדען, קיין זאך איז געבליעבען!

ער איז אויפגעשפּרונגען, געפּענט זיין ראָק, אַרונטער געוואָרפֿען זיין קראַנען דאָמיט ער זאָל קענען פּרייהער אַטהמען, אונד אַנגעפּאַנגען האַסטיג צו שפּאַצירען איבערן צימער.

„אָס דאָס איז עס איידער מען ווערט משוגע ו“ האט ער געמורמעלט. „אָס אזוי דענקט מען איידער מען בעגעהט זעלבסטמאָרד - אום לויז צו ווערען פון שאַנדע ו“

ער איז צוגעגאנגען צו דער טהיר אונד זיא פעררינגעלט ; דאָן מיט איין ענטשלאָסענעם בליק אונד צוזאמענגעדריקטע ליפען, איז ער צוגעגאנגען צום מיט, אויפגעהויבען א רעוואָלווער, געעפענט דעם דריקער, אונד נאכגעדענקט. נאנצע צווייא מינוטען איז ער אזוי פערבלעבען מיט דעם רעוואָלווער אין זיין האַנד. דאָן האבען זיינע געדאנקען זיך וויעדער אומגעווענדעט צו זיין פערנאנגעהייט. זיין שענדליכע געגענווארט אונד רואינירטע צוקונפט.

ער האט לאנגזאם אונטערגעהויבען דעם רעוואָלווער צו זיין רעכטער זייט אונד - אָבערפיייערט ! ער האט געזיהלט א שרעקליכען שמערץ אונד איז אומגע- פאלען, אָהנע צו הערען דעם קראַך. דער רעוואָלווער איז אַרויס פון זיין האַנד, דאָס צימער מיט דעם נאנצען מעבעל האבען אָנגעהויבען וויי זיך צו בעוועגען אַרום איהם, אונד ער האט געשפירט, אז ער פערלירט דיא בעזונג. דיא שנעלע שריט פון זיין דיענער האבען איהם אביסעל ערוואַכט. ער האט געוואוסט, אז ער ליענט אויף דער ערד אונד זיך געוואַלט אויפהויבען. זיין בליק איז געפאלען אויף דער מינערפעל אויף'ן פוס-באָדען וואס איז געווען בעשפריטצט מיט בלוט.

וואס פאר א דומקאָפּ איך בין ! איך האב פערפעהלט דעם ציעל ו“ האט ער געמורמעלט זיך אָנלעהנענדיג אויף איין האַנד אונד מיט דער אַנדערער האט ער געוואַלט גרייכען דעם רעוואָלווער. אָבער זיין קאָפּ האט איהם אָנגעפאנגען שטארק צו טומלען, אונד גראדע דאמאלס איז ער וויעדער צוריק געפאלען אין זיין אייגענעם בלוט.

דער דיענער איז אריין, געזעהען דאס בילד, אונד איז שנעל אַרויס געלאָפען רופען אום הילפע. מיט א שטונדע שפעטער איז ער געלענען אויף זיין בעט אונד דרייא ערצמע, זיין שווענערין מאַריא אונד א קראַנקען-וועכטערין זיינען אַרום איהם געשטאנען.

קאַפיטעל 11.

ווען קאַרענינא האט מוחל געווען זיין פרוי, וועלכע ער האט גערעכערנט קרוב- למות, האט ער דאמאלס ניט אויסגערעכענט וואס עס קען זיין ווען דער צופאל זאָל טאכען זיא נאל געזונד ווערען. נעבען איהר בעט, האט ער צום ערשטען מאָל אין זיין לעבען זיך פערגעסען צו אייגענו עפענטליך זיין מיטלייד פיר א צווייטען, וואס ער

האט גערעבענט ביז ראמאלס פאר א מענשליכע שוואַכקייט אַרויס צו צייגען דיא געפיהלע. דיא חרטה ווארום ער האט געוואַלט זיא זאָל שטאַרבען, דיא מיטלייד וואס ער האט צו איהר געשפירט, אונד, איבערהויפט דאס נליק וואס ער האט געפונען אין דעם איין אַנדערן צו פערצייהען, דאס אַלעס האט געוועסעלט זיין שמערץ אויף א טיעפער רוהע אונד זיינע ליידען זיינען פערוואַנדעלט געוואָרען אין פרייד.

ער האט מוחל געווען זיין פרוי אונד ער האט מיט איהר רחמנות געהאט ; זעהענדיג ווראַנסקי'ס שמערץ אונד פערצווייפלונג, האט ער מיט איהם אויך מיטלייד געהאט. צו זיין ווהן, וועלכען ער האט פריהער פערנאַבלעסיגט, איז ער געוואָרען דיא צערטליכקייט זעלבסט, אונד צו דעם קליינעם קינד, דאס מיידעלע, — ווראַנסקי'ס קינד — אויך צו איהר האט ער געשפירט צערטליכקייט, זיא זעהענדיג שוואַך, הילפלאָז אונד פערנאַבלעסיגט וועהרענד איהר מוטער'ס קראַנקהייט. יא, קאַרענינאַ האט זיך זאָנאַר א פאאר מאל אינטערעסירט איהר צו צורוקען געהנטער דאס פלעשעל מילך אונד ער האט זיא מיט דער צייט אָנגעפאַנגען ליעב צו האבען.

עס האט אָבער ניט פיעל געדויערט, אונד דיא נייע פריינדשאַפט צו זיין פרוי, האט ניט געהאט דיא נאַטירליכקייט אונד האט אויסגעזעהען ניט דויערהאפט. ווען דיא שוואַכקייט אין איהר כאַראַקטער, פאַר דער מורא פאַר'ן טויט, איז פאַר איבער, האט קאַרענינאַ בעמערקט, אַז זיין פרוי האט מורא פאַר איהם, אונד זיא פיהלט זיך זעהר אונרוהיג אין זיין געגענוואַרט. זיא האט אויך ניט געוואַנט איהם צו קוקען גראד אין געזיכט.

אין א טאָג, צום ענדע פון מאַנאַט פעברואַר, ווען קאַרענינאַ איז אהיים גע' קומען פון מיניסטעריום, האט ער בעמערקט א פרעמדען לאַקיי אין קאָרידאָר, האַלמענדיג א דיקען פוטער-מאַנטעל.

„ווער איז דאָ ?“ האט ער געפרעגט.

„פרינצעסין עליזאַבעטה טוואַרסקאַי“, האט דער לאַקיי געענטפערט. בעטסי אַלזאָ ! איהר געגענוואַרט אין זיין הויז, האט בייא קאַרענינאַ'ן אַרויס גערופען אונד אַנגעעהמע עראינערונגען פון דער פערנאַנגענהייט ; ער איז דאָן אריין אין קינדער- צימער.

סערעני איז געזעסען געבען זיין ענגלישער גאָווערנאַנטקע בעשעפטיגט מיט זיינע לעקציען. קאַרענינאַ האט איהם בעגריסט מיט צערטליכע ווערטער אונד גענלעט זיינע באַקען. ער האט זעהר געוואַלט זעהן אַנאַ'ן, נאָר ער האט קיין חשק ניט געהאט זיך צו בעגעגענען מיט בעטסי'ן. ער האט אָבער געוואוכט, אַז אַנאַ

וועט זיין ערשטוינט איהם ניט צו זעהען אם ערשטען ווען ער איז אהיים נעקומען. אונד גענען זיין ווילען, האט ער זיך געלאָזען געהען צו איהר צימער. דיא טהיר איז געווען האלב אָפּען, אונד זיינע לייכטע שריט האבען זיך ניט געהערט. ער האט געהערט בעמס'ין זאגען :

„יא, ווען ער זאָל ניט אַוועק פּאָהרען, איז מיר לייכט צו בעגרייפּען ווארום דוא ווילסט זיך מיט איהם ניט זעהען, אָדער ווארום דיין מאַן זאָל זיין דאָגעגען...“

„מיר רעדען יעמט ניט פון מיין מאַן, זאָנדערן פון מיר אליין. איך בעט דיך רעד מעהר ניט דאָרעבער,“ האט אַננא געענטפערט מיט א געריהרטען מאַן.

„אָבער איך קען מיר ניט פּאַרשטעלען, וויא דוא האסט קיין איינציגען וואונט איהם צו זעהען — דער מאַן וואס איז שיער געשמאַרבען דורך דיר —“

„עס איז גראדע דערפאַר ווארום איך וויל איהם ניט בעגעגענען.“

קאַרענינא איז געבליעבען שטעהען, זיך פיהלענדיג שולדיג אין אונטערהערען זיך וואס אנדערע רעדען. ער האט געוואָלט אַוועק געהען, נאָר ער האט זיך נע-זראַכט, אַז דאס איז אויך ניט פאסענד. ער איז דאן אריין אין צימער.

אַננא איז געווען אָנגעצויגען אין א גרויסע ברייטעס קלייד, איהרע האאר קורץ געשניטען אונד זיא איז געזעסען אויף איהר קראַנקען-שטוהל. וויא געוועהנליך, בייא דעם ערבליקען פון איהר מאַן, האט איהר געזיכט אָנגענומען א גלייכנילטיגערע מינע אונד זיא האט צוגעבויגען איהר קאָפּ, מיט א שרעקעדיגען בליק אין איהרע אויגען, צו בעמס'ין. דיא פרינצעסין וויעדער, געקליידעט נאך דער לעטצטער מאָדע וויא אימער, האט זיך פערניגט פאר קאַרענינא'ן, אונד מיט א צוויידייטיגען שמייכלעך, האט זיא געזאגט :

„אך! איך בין אויסעראַרענטליך ערפרייט אייך צו זעהען אין אייער אייגענעם הויז. איהר צייגט זיך שוין מעהר ניט אויף קיין פלאַטץ, אונד איך האב אייך ניט געזעהן, זייט אַננא איז קראַנק געוואָרען. איך האב געהערט איבער אייערע שמערצען פון אנדערע. איהר זייט ווירקליך א מאָדעל אונטער מענער!“

קאַרענינא האט בעענטפערט דעם גרוס זעהר קאַלט, אָבער מיט דער נאנצער עטיקעטע. דאן האט ער גענומען זיין פרויס האנד אונד געפרעגט וויא עס געהט איהר.

„מיר שיינט, אַז עס געהט מיר בעסער,“ האט זיא געענטפערט, אווסמידענדיג צו קוקען צו איהם.

„איך רענק אָבער, אז רוא ביסט נאך אימער פיעבעריש“, האט ער בעמערקט.

„מיר האבען צופיעל גערעדט“, האט זיך בעמסי אריינגעמישט. „איך בין שולדיג אונד איך מוז ענטלויפען פון דאָנען.“

זיא האט זיך אויפגעהויבען, אָבער אַננא, אין וועלכערס נעזיכט עס איז אריין דאס בלוט, האט זיא אָננעכאָפּט ביים אַרעם, אונד האט זיא צוריס געהאלטען.

„ניין, ניין, איך בעט דיך, בכייב נאך.“ דאָן זיך ווענדענדיג צו איהר מאן האט זיא געזאגט: „איך וויל דיר דערצעהלען יעמציט, ווייל איך וויל פאַר דיר נאך ניט בעהאלטען. בעמסי זאגט מיר, אז גראַף ווראַנסקי ווינשט אַהער צו קומען אום צו זאגען אַדיע, איידער ער פאַהרט אַוועק נאך טאַשקענד.“

זיא האט געשפראַכען שנעל אונד נאך אימער ניט געקוקט צו איהר מאן, דאָן האט זיא געזאגט:

„איך האב איהר געענטפערט, אז איך קען איהם ניט עמפאָנגען.“

„ענטשולדיג מיר, מיין טהייערע“, האט זיך בעמסי אריינגעמישט. „דוא האסט געזאגט, אז אַלעס היינגט אָב פון אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש.“

„ניין, איך קען איהם ניט עמפאָנגען, עס וואָלט געווען —“ דאָ האט זיא זיך זעלבסט אונטערבראָכען אונד זיא האט זיך געווענדעט מיט א פראַגענדען בליק צו איהר מאן. ער האט אָבער אָבגעווענדעט זיינע אויגען. „מיט איינעם וואָרט“, האט זיא ווייטער געזאגט, „איך וויל איהם דאָ ניט האבען.“

קאַרעניא האט ווייטער גענומען איהר האַנד. זיא וואָלט זיא צוריק געצויגען, נאָר זיא האט זיך בעהעררשט אונד געבליעבען רוהיג.

„איך דאַנק דיר פאַר דיין פערטרויען“, האט ער אַרויס געשטאַמעלט.

„אַלזאָ, אַדיע“, האט בעמסי געזאגט זיך אויפגעהויבענדיג אונד קושען אַננאָן אויפֿן שטערען. דאָן איז זיא צוגעגאַנגען צו דער טהיר, געבליעבען שטעהען, זיך אומגעווענדעט אונד געזאגט:

„אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש! איך ווייס, אז איהר זייט דער עדעלסטעו מאן, אונד מיין אכטונג צו אייך איז זעהר גרויס, דאס איך וואג מיך אריין צו מיטען וואו איך האב פיעללייכט קיין רעכט, ווייסט אָבער, דאס גראַף ווראַנסקי, איז דיא עהרע זעלבסט, אונד ער פאַהרט יעמציט אַוועק נאך טאַשקענד.“

„איך דאַנק אייך זעהר, פרינצעסין, פאַר אייער סימפאַטיע“, האט קאַרעניא ניגא געענטפערט העפליך. „אָבער אַלעס וואס איך קען אייך זאגען, איז, דאס איז

פאל מיין פרוי קען אונד ווינשט יעמאנדען צו עמפפאנגען, קען זיא דאס נאנץ אליין בעשטימען.

קאפיטעל 12.

נאכדעם וויא קארענינא האט בעגלייטעט בעטסין ארויס אין דרויסען, איז ער צוריק אריין אין זיין ווייב'ס צימער. בייא זיין ערשיינען, האט זיא זיך אויפגעהויבען מיט איין ערשראקענעם בליק. ער האט באַלד דערקענט, אז זיא האט געוויינט.

„איך דאַנק דיר פאר דיין פערטרויען“, האט ער וויעדער געזאגט אין א נאנץ שטילען מאָן, „אונד איך שטים איין מיט דיר, דאס זאָלאַנג נראַף ווראַנסקי איז איינמאל אַוועק, דאַרפסטו איהם מעהר ניט עמפפאנגען.“

„וואס דאַרף מען נאך אמאל רעדען דאַריבער?“ האט אַנגא געפרעגט ציטערענדיג. „איך האב עם שוין פריהער אליין געזאגט.“ דאן האט זיא זיך געטראכט: „איז עם ווירקליך ניט נויטהווענדיג פאַר א מאָן, וועלכער האט זיך געוואָלט הרגינען פאר דער פרוי וואס ער ליעבט, זיך צו געזעגענען מיט איהר, אונד פאַר איהר, וועלכע קען ניט לעבען אָהן איהם?“ דאן האט זיא געזאגט הויך:

„גענוג, יא גענוג, לאָמיר מעהר ניט רעדען דאַריבער.“

„איך האב עם געלאָזען צו דיר רוא זאָלסט עם ענטשיידען“, האט ער וויעדער אָנגעפאנגען, „דיא פרינצעסין מישט זיך ווירקליך צו פיעל אין —“
„דאס ווייס איך ניט“, האט איהם אַנגא אונטערבראָכען. „איך ווייס בלאז, אז זיא האט מיך ווירקליך ליעב.“

קארענינא האט געוויפצט אונד מעהר ניט גערעדט דאַריבער. אַנגא האט זיך געשפיעלט אונגעדולדיג מיט איהר טאישען־טיכעל, אונד האט געבליקט צו איהם מיט א פערצווייפלונג אין איהרע אויגען, וואס זיא האט ניט געקענט אונטערדריקען איהר איינציגער וואונש איז געווען, לויז צו ווערען פון זיין געגענווארט.

„איך געה צום דאָקטאָר“, האט קארענינא ענדליך געזאגט.

„ווארום? איך בין גאַנץ געזונד!“

„פון דעם קינד'ס וועגען. איך הער, אז זיא שרעקט זיך צו פיעל, אונד איך האב ניט פיעל פערטרויען אין דער אַמע.“

„ווארום האט איהר מיך ניט געלאָזען איך זאָל זיא זייגען ווען איך האב אייך אלע געבעטען? איך האב דאָך עם געמעגט וועינגסטענס פראָבירען. טראָטץ רעם אַלעמען“ (אונד קארענינא האט נאנץ גוט פערשטאַנען איהר מיינונג), „איז

זיא דאך אונשולדיג אונד עס איז א פערברעכען זיא צו לאָזען שטארבען. " זיא האט אָנגעקלונגען אונד געהייסען אריין ברענגען דאס קינד. "ווען איך האב זיא געוואָלט זיינען, האסטו מיך ניט געלאָזען, אונד יעצט מאַכסטו מיר פאָרווירפע, ווארום איך האב עס ניט געטהאָן."

"איך מאַך דיר נאר קיין פאָרווירפע."

"יא, יא, דוא מאַכסט מיר יא פאָרווירפע! מיין נאָט, ווארום בין איך ניט געשטאַרבען? אָבער," האט זיא געזאגט זיך וועלענדיג בעהעררשען: "פערצייהע מיר, איך בין געוועזן אונד ווייס ניט, וואס איך רעד. לאָז מיך אליין איך בעט דייך."

קאַרענינא איז אַרויס פון צימער מורמענדיג: "דאס קען ניט אזוי אנהאלטען. אונגעגליך! אונגעגריף! זיא האסט מיך!"

קאַפיטעל 13.

סטעפאַן אַבלאָוסקי איז געקומען נאך סט. פעטערסבורג מיט צווייא שליחות: צו זעהען זיין שוועסטער אונד איהר העלפּען מיט זיין ראַטה, אונד אויך דאַנקען דיא הוכע בעאַמטע פאַר זיין נייעס הויכעס אַמט צו וועלכען ער איז ערנאנט געוואָרען.

זיין ערשטער בעזוך בייא אַננאַן איז געווען, נראדע נאכדעם וויא איהר מאַן איז פון דאָרט אַרויס, אונד ער האט זיא געטראָפּען וויינענדיג. טראָטץ זיין נאַסיר ליכע מונטערקייט, איז סטעפאַן געבליעבען וויא פערשטיינערט זעהענדיג וויא זיין שעהנע שוועסטער איז אזוי פערוועקסעלט געוואָרען.

"אַלעס געהט שלעכט, שוידערהאַפט," האט זיא געענטפערט אויף זיין צערט ליכער פראַגע. "טאָג אזוי נאכט, איז אַלעס טרויעריג אונד שמערצהאַפט."

"אך, יוועסטער, האט ער געזאגט, "דוא זעהסט אַלעס נאָר פון דער שלעכטער זייט. עס איז ניט לייכט, איך ווייס, אָבער —"

"איך האב געהערט פון געוויסע פרויען," האט איהם אַננאַ אונטערבראַכען, "וועלכע ליעבען דיעזע מענער, וועלכע וויא בעטריעגען; איך ווידער, האס איהם, אונד נראדע דערפאַר ווייל ער איז צו צערטליך אונד גוט. איך קען מיט איהם ניט לעבען! פערשטעה מיך; עס איז אזא קראַפט וואס איך קען זיא ניט בעהעררשען ווען איך זאָל אפילו וועלען. עס איז מיר אונגעגליך מיט איהם ווייטער צו לעבען! וואס זאָל איך טהון? איך האב ענטדעקט, אז איך בין זעהר אונגליקליך, אָבער איך האב נאך אימער קיין בעגריף געהאט וויא גרויס מיין אונגליק איז. אַבוואָטאַל

איך ווייס, אז ער איז א גוטער מאן, פאלקאמען אונד איך אנערקען, אז איך שמעה
ניערדיגער פון איהם, האט איך איהם דאך!

„דוא ביסט נאך אימער שוואך אונד נערווען,“ האט סטעפאן בעמערקט.
„אונד געניינט אלעס צו איבערטרייבען. דער טייפעל איז נאך ניט אזוי שווארץ וויא
מען מאַלט איהם.“

סטעפאן האט דאן אָנגעפאנגען צו זאגען א פאאר מונטערע ווערטער אונד
אָנגא האט זיך געשפירט געטרייסט.

„גיין, סטיווע,“ האט זיא געזאגט, „איך בין א פערלורענע פרוי — א פער-
לירענע אונד געפאלענע! איך ווייס עס אונד פיהל עס; אָבער דאך שפיר איך,
אז דער שמריק מוז באלד איבערגעריסען ווערען, איך קען מעהר ניט ווארטען! אונד
ווען דער סוף וועט קומען, וועט ער זיין שרעקליך!“

„אך, דוא נארעלע, איך פערשמעה גאר ניט וואס עס איז פון דיר געוואָרען?
וואס ביסטו אזוי פערצווייפעלט? פון דער ערנסטער לאַגע מוז נאך זיין א וועג זיך
צו רעמען.“

„איך האב געזוכט אונד געזוכט אונד ניט געפונען.“

„הער מיך אויס, אָנגא, דוא קענסט דיך מעהר ניט אורטהיילען וויא איך אליין
בין אימשטאָנדע. לאַמיך דיר געבען מיין עצה פרייא אונד אָפען. לאַמיר אנפאנגען
פון דעם אָנהויב: דוא האסט געהייראטעט א מאן מיט צוואַנציג יאָהר ערטרער אלס
דוא. דוא האסט איהם ניט געהייראטעט אויס ליעבע; נאך מעהר, דוא האסט
אפילו דאמאלס ניט געוואוסט וואס דאס הייסט ליעבע. דוא האסט אַלזאָ געד-
הייראטעט ניט קוקענדיג אויף דיין הארץ, אויף דיין געהיילע אונד — יא, דוא
האסט בלויז געהייראטעט ווייל אונזער דומע וועלט געפינט אויס אזא הייראטה
פאר נאָנץ גוט. אָבער, דיר צו זאגען דיא וואַהרהייט, איז דאס געווען איין
אירטהום —“

„א שרעקליכער אירטהום!“ האט זיא אויסגעשריען.

„אָבער נאך אלעמען דארפסטו ניט פערגעסען, איז דיא זאך פאָראיבער —
עס איז געשעהען! דאן, אָהנע דוא זאָלסט עס געהען זוכען, האסטו געהאט דאס
גליק אָדער אונגליק, זיך צו פערליעבען אין איין אנדערן, ניט אין דיין מאן; נאָר
דאס איז אויך פאָראיבער — עס איז געשעהען! דיין מאן האט דערפון ערפאָהרען
אונד דיר טיחל געווען.“ — ער האט געמאכט א פויזע אום צו הערען איהרען איין
ענטפער, נאָר זיא האט געשוויגען.

„יעמצט,“ האט ער פאַרמנעזעמצט, „מוזען מיר קומען צום שלום אונד דיא פראגע ענטשמעהם: קענסטו ווייטער לעבען מיט דיין טאן, ווילסטו עס? וויל ער עס?“

„איך ווייס ניט, מיין גאָט, איך ווייס נאר ניט!“
„בערוהיג דיך, אַננאָ, הער זיך צו וואס דוא האסט מיר ערשט געזאגט, אַז דוא קענסט איהם ניט ליידען.“
„ניין, ניין, איך האב עס ניט געזאגט. איך לייקען עס אָב, איך ווייס נאר ניט אונד פערשמעה נאר ניט.“
„אַבער ערלויב מיר —“

„דוא קענסט ניט פערשמעהען,“ האט זיא אויסגעשריען אונגעדולדיג. „איך היינג מיט מיין קאָפּ אַרונטער צו א טיעפען טהאַל, אונד איך דאַרף נאר ניט פראַך בירען מיך צו רעטען. ניין, גאָט אין הימעל! איך קען מיך ניט רעטען אונד דאַרף מיך ניט רעטען!“

„אַלזאָ, מיר וועלען דיך ניט לאָזען דיא זאָלסט אַרונטער פאַלען. איך פערשמעה דיך. איך זעה, אַז דוא ווילסט ניט אויסשפּרעכען דיין ריכטיגען וואונש אונד געפיהל.“

„איך וויגש נאר ניט, נאר ניט — אויסער, אַז פון דעם אלעמען זאָל נעהמען איין ענדע.“

„מיינסטו, אַז ער מערקט עס ניט? דענקסטו, אַז ער ליידעט ניט? אונד וואס קען זיין דער רעזולטאַט פון אזוי פיעל זעלבסט-מאַרטערניס? א גט וואָלט פון אלעמען געמאכט איין ענדע.“

סטעפּאַן האט שטודירט אַננאָ'ן צו זעהען וואס פאר איין איינדרוק זיינע לעמצטע ווערטער וועלען אויף איהר מאכען. זיא האט בלויז געשאַקעלט מיט'ן קאָפּ אונד ניט געענטפערט. דאַן האט איהר געזיכט אָנגענומען א גליקליכע טיענע אויס- דריקענדיג איהרע אינערע געפיהלע ווען אזא זאָך זאָל ווירקליך פאַסירען.

„איך וואָלט מיך געשעטצט זעהר גליקליך,“ האט סטעפּאַן ווייטער געזאגט, „איך זאָל דאס אלעס קענען דורכפיהרען. יעמצט, בעט איך דיך, רעד מעהר ניט דאָרעבער. איך וועל טהון אלעס מעגליכע. איך וועל מיט איהם זעהען רעדען דאָרעבער.“

אַננא איז נאך אימער געזעסען שמיל אונד קיין וואָרט געענטפערט.

קאפיטעל 14.

סטעפאן אַרקאַדיעוויטש איז אריין אין זיין שוואַגער'ס שטודיר-צימער, מיט
 איין ערנסטעס נעזיכט, וועלכעס איז פאר איהם געווען אונגעוועהנליך. קארענינא
 האט אַרום שפּאַצירט אונגעדולדיג.

„ענטשולדיג מיר וואס איך שטער דיך,“ האט ער געזאגט, „איך וויל מיט
 דיר עפעס רעדען.“

קארענינא איז געבליעבען שמעהען וויא אויסצוהערען וואס סטעפאן האט צו
 זאגען.

איך ווינט מיט דיר צו רעדען איבער מיין שוועסטער,“ האט סטעפאן אַרויס
 געשטאַמעלט, „אונד איבער דעם גאַנצען טרויעריגען צושטאַנד.“ קארענינא האט
 איהם אָנגעקוקט אונד ביטער געשמייכלט. דאן האט ער זיך געזעצט צו זיין שרייב-
 טיש אונד צוגערוקט נעבען זיך א האלבען אויפגעשרייעבענעם בויגען פאַפיר.

„איך הער גאר ניט אויף צו דענקען דאַריבער,“ האט ער געענטפערט, „אונד
 איך פראָביר יעצט איהר צו אדרעסירען א בריעף, פיעללייכט וועלען מיר זיך אַזוי
 קענען בעסער פערשטעהען.“ ער האט איהם דאן געגעבען דאס פאַפיר אונד געד-
 זאגט: „לעז.“

סטעפאן, מיט אַביסעל אויפגענונג, האט גענומען דעם בריעף אונד
 געלעזען:

„אַננאַ ! איך בעגרייף גאַנץ גוט וויא מיין געגענווארט בעאונרוהיגט דיך;
 עס איז אונגעאַכטעט דארויף וואס אזא בעגריף פּעראורזאכט מיר גרויסע
 שמערצען. איך מוז עס אָבער צו געבען, ווייל איך ווייס, אַז עס קען אַנדערש ניט
 זיין. איך מאַך דיר גאר קיינע פאַרווירפע. גאָט איז מיין עדות, אַז וועהרענד
 דיין קראַנקהייט. האב איך בעשלאָסען אַלעס צו פּערגעסען וואס עס איז געווען
 אין דער פּערנאַנענהייט אונד אנפאַנגען א נייעס לעבען. איך האב דארויף קיין
 חרטה ניט, אונד איך וועל אויך קיין חרטה ניט האבען אויף דעם וואס איך
 האב דאמאלס געטהאן; איך האב געזוכט דיא ערהאַלונג, דיא ערהאַלונג פון
 דיין זעלע. ליידער איז עס מיר ניט געלונגען. זאג דוא מיר אליין, וואס עס קען
 דיר ברענגען רוהע אונד גליק, אונד איך פּערשפרעך פאַראויס, צו טהון אַלעס
 לויט דיין געפיהל פון גערעכטיגקייט.“

סטעפאן האט איהם צוריק געגעבען דעם בריעף אָהנע א וואָרט צו רעדען.
 סטעפאן'ס ליפּען האבען קראַמפּפּהאַפט געציטערט.

„וואס וויל זיא אליין ? דאס איז וואס איך בין ניינעריג צו ער

פאחרען.“

„איך האב מורא, אז זיא אליין ווייס דאס ניט,“ האט סטעפאן געענטפערט.
„זיא קען אליין ניט אורטהיילען. זיא איז איינפאך צערשמעטערט דורך דיין גוטסקייט
אונד ערעלקייט צו איהר. ווען זיא זאל לעזען דיעזען בריעף, וואָלט זיא איהם ניט
געקענט בעענטפערן; דאס וואָלט זיא בלויז נאך מעהר ערנידעריגט.“

„דאן וואס קען מען טהון ? וויא קען איך ערפאָהרען איהר וואונש ?“
„ווען דוא ערלויבסט מיר עפעס אריין צו רעדען, וואָלט איך געואנט, אז דוא
זאָלט זעלבסט זוכען אויסצוגעפינען דיא ריכטיגע רפואה צו דער מכת.“
„אַבער וויא אזוי ? וויא איז מיר דאס מעגליך צו טהון ?“

„פון יעדער שווייגיקייט איז אימער דאָ איין אויסוועג,“ האט סטעפאן געענט-
פערט פאָסענדיג אַביסעל מעהר מוטח. „דוא האסט אמאל געשפראַכען פון א נט.
דוא ביסט איבערצייגט, אז עס איז פאר דיר אונמעגליך מיט איהר צו זיין גליק-
ליך —“

„אַבער עס געבען פערשיעדענע שטופען פון גליק,“ האט קאַרעניא שנעל
געענטפערט. „לאָמיר אָנעהמען, אז איך שטימ איין צו אַלעס, וויא אַזאָ וועט
אונז דאן מעגליך זיין לויז צו ווערען פון דיא צרות וואס אַזא איינשטימונג אליין וועט
ברענגען ?“

„אַבער, אַלעקסיס, דוא מוזט דאָך איינמאל פאר אַלעמאָל בעגרייפן, אז
דאס לעבען צווישען דיר אונד אַננאָן, קען מעהר ניט פאָרטגעזעצט ווערען אויף
אזא אַרט, וויא איהר ביידע זייט אונגליקליך. נאך מיינער מיינונג, גיבט עס בלויז
איין אויסוועג, איהר מוזט ביידע עררייכען דיא פרייהייט.“

„דורך נט !“ האט קאַרעניא אויסגערופען מיט פעראַכטונג.
„זיא, א נט, ווען עס מוז אזוי זיין. וואס קען מען טהון ווען דאס שיקזאל האט
אזוי בעשטימט ?“

קאַרעניא האט ארויס געלאָזען א טיעפען זיפּ אונד צוגעדעקט זיין געזיכט
מיט זייגע הענד.
„עס איז דאָ בלויז איין פונקט צום בעטראַכטען,“ האט סטעפאן ווייטער גע-
זאנט, „אונד דאס איז, אויב איינער פון אייך ווינשט נאך אמאל צו הייראַטהען. ווען
דאס איז ניט דער פאַל, דאן איז אַלעס זעהר איינפאָך.“

קאַרעניא האט געוואָלט עפעס זאגען, נאָר ער האט ניט געקענט. אַבוואָהל
ער האט געוואָלט זעהען אַננאָן גליקליך, האט ער איהר אָבער איין גליק ניט

געקענט פערניגען, אונז. דאס איז, אז זיך זאל זיך ווערער פערלייגען אונגעשטערט מיט וואַנסקיין.

„עס היינט אָב פון דיא בעדינגונגען,“ האט סטעפאן פאַרטגעזעצט, „וואס איהר ווילט שטעלען פיר א נט. זיא וועט עס פאַזיטיוו ניט וואגען פון דיר עפעס צו פערלאנגען, אונד זיא וועט איינשטימען צו אלעס וואס דוא וועסט זאגען.“

„מיין נאַט! מיין נאַט! ווארום קומט מיר דאס אלעס ו!“ האט קארעניא אויסגעשריען אין א ביטערער פערצווייפלונג ווערער בעדעקענדיג זיין געזיכט.

„איך קען גאנץ גוט בעגרייפען דיין שמערץ,“ האט סטעפאן געזאגט מיט א נייערדיגער שטימע, „אַבער ווען דוא דענקסט נאך —

„דענקען? מיין נאַט! וויא קען מען דענקען?“ האט קארעניא געקלאָגט וועהמיטהיג. „ערנייערדיגט, בעליידיגט, געשענדעט אונד צערריסען דאס הארץ אין צווייען!“ דיא טרערען זיינען געלאָפען פון זיינע אויגען וויא בייא א קינד. דאן, זיך פלוצלינג פאַסענדיג, האט ער געזאגט: „יא, יא, איך וועל נעהמען דיא גאַנצע שאַנדע אויף מיר — אויף מיר אליין! איך וועל איהר זאָגאַר געבען מיין ווהן! טהו וויא דוא פערשטעהסט!“

ער האט זיך דאן אָנגעווענדעט אונד זיך אַוועק געזעצט נעבען פענסטער. „אַלעקסאַנדער אַלעקסאַנדראָוויטש, דוא מענסט זיכער זיין, אז זיא וועט וויסען וויא צו שעטצען דיין ערעלמוטה. עס איז אָהנע צווייפעל גאַט'ס ווילען!“ אונד דאן, שפירענדיג, אז ער האט געזאגט עפעס א דומהייט, האט זיך סטעפאן אָנגע- ווענדעט אונד געשטייכעלט. קארעניא וואָלט איהם געענטפערט, נאָר דיא טרערען האבען איהם געשטערט.

סאַפּיטעל 15.

אַבוואָהל דיא קונעל האט ניט געגרייכט וואַנסקי'ס הארץ, איז אָבער דאָך דיא וואונד געווען א געפעהרליכע, אונד ער איז געלעגען אייניגע טעג צווישען טויט אונד לעבען. ווען דיא קרויס איז פאַראיבער אונד ער האט שוין געקענט רעדען, האט ער צוגערופען זיין שוועגערין, וועלכע האט איבער איהם זעהר געטרייא געוואָכט.

„מאַריא!“ האט ער געזאגט גאַנץ ערנסט. „איך האב מיך ערשאַסען דורך א צופאַל; זאג יעדען איינעם דאסזעכטע. עס זעהט אויס געוויס זעהר נאַרריש; אלע מחען זאגען, אז איך האב עס געטהאן אביזטליך.“

„קיינער האט דאס ניט געזאגט,“ האט זיא געענטפערט, אונד דאן מיט א שטייכעל: „איך וויל אונטערדעסען האָפּען, אז רוא וועסט אויפהערען צו בעטרייבען אַזעלכע געשעפטען אין דער צוקונפט, זיך צו ערשיסען אונגערן.“

„פיעללייכט וואָלט עס בעסער געווען...“ האט ער ווייטער געזאגט, אָבער ער האט זיך באלד אונטערבראָכען אונד אָנגעפאָנגען צו דענקען איבער זיין צושטאַנד. ער האט זיך דערמאָהנט אן קאַרענינאָן, אונד ער האט בעוואונדערט זיין הויכמוטה. אָבער, ער אין אונטערדעסען געבליעבען צו אַלעמען גלייכגילטיג. זיך עראינערנדיג אָבער אן אַנאַן, אז ער מוז זיא פערליערען, האט ער געשפירט א העפטיגען שמערץ אין זיין ברוסט. ער האט אָבער נאך אַלעמען בעשלאָסען מעהר ניט צו שמעהען אין ווען צווישען דעם עדעלען, פערגעבענדען מאן, אונד זיין בערייהענדע פרוי.

ער איז שנעל געוונד געוואָרען, אונד זאָ שנעל וויא ער האט זיך געשפירט אימשטאַנדע ארום צו געהען אויף זיינע פיס, איז ער אַזעק אונד זיך איינסעבעמען א פאַסטען אין מאַשקענד. וויא דער לעטצטער מאָמענט האט זיך אַלץ מעהר דער געהנטערט פיר זיין אַברייזע, האט ער שרעקליך געשפירט דעם שמערץ דערפון, וואס אַנאַ האט זיך ענטזאגט מיט איהם צו געזעגענען.

עס איז שוין געווען א טאָג פאַר זיין אַברייזע, ווען זיין קחינע, פרינצעססין בעטסי, איז אריין אין זיין הויז אונד איהם געבראַכט דיא בשורה, אז קאַרענינא האט איינגעשטימט זיך צו גיין מיט זיין ווייב. ווראַנסקי האט געשפירט, אז עס קומט מעהר קיין זאך אין דער וועלט, וואס זאָל איהם הינדערן צו זעהען אַנאַ'ן.

אָהנע צו ווארטען א מינוט, איז ער אַרויף אין איהר הויז, אונד זיך אפילו ניט אָנפּרעגענדיג, איז ער אריין אין איהר צימער. ער האט זיא אומאַרמט אונד בעדעקט איהר געזיכט אונז האַלז מיט ברעגענדע קוישען. אַנאַ האט גערעכענט, אז ער וועט קומען, אונד זיא האט זעהר פיעל נאכגעדענקט. וואס זיא זאָל איהם זאגען; אָבער נאכדעם וויא ער איז שוין געווען געבען איהר, האט זיא מעהר קיין צייט געהאט צו רעדען, ווייל זיין אויפלעגונג האט זיא בערוישט. זיא וואָלט פּראָבירט איהם אונד זיך צו בערווינגען, נאָר זיא האט ניט געקענט.

„יא, רוא האסט מיך בעזיענט,“ האט זיא ענדליך געזאגט. „איך בין אין גאַנצען דיינע,“ אונד זיא האט צוגעדריקט זיינע הענד צו איהר בוים.

אַזוי זאָל עס זיין אונד אַזוי זאָל עס בלייבען זאָלאַנג מיר וועלען לעבען,“ האט ער געענטפערט. „מיר וועלען אָן אַלעמען פּערגעסען וועהרענד אונזער גליק. ווען אירנענד עפעס זאָל געהינג זיין צו פּערגרעסען, אונזער ליבע, דאן זאָל דאס

נעשהו דורך אונזער שרעקליכער פערנאָנגענהייט. " ער האט דאָן וויעדער אומאַרמט איהר בלאַסעס געזיכט אונד גענלעט איהרע שעהנע האאר.

"איך קען דיך קוים דערקענען מיט דייע קורצע האאר," האט ער געזאגט, "דוא זעהסט אויס וויא א פראַכטפֿאַלער אינגעל! אָבער, וויא בלאַס דוא ביסט!"

"יא, איך בין נאך אימער שוואַך," האט זיא געענטפערט וועהרענד איהרע ליפּען האבען געציטערט.

"מיר וועלען פּאַהרען נאך איטאַליע, אונד דאָרט זאָלסטו געזונד ווערען." "איז עס מעגליך," האט זיא געזאגט קוקענדיג אין זיינע אויגען, "אז מיר זאָלען זיין אליין צוזאַמען, וויא מאן אונד ווייב!"

"מיר וואונדערט עס נאָר, וויא דאס איז ביז יעצט ניט געשעהען." "סטיוואַ האט מיר געזאגט, אז ער שטימט איין צו אַלעס," האט זיא געדורכטלט, "אָבער, איך וועל ניט אַקצעפּטירען זיין גרויסמוטה. איך וויל מעהר ניט קיין נט, זאָנדערן בלוזי א בעשטימונג איבער סערגעין."

וואָנסקי האט זיך געוואונדערט וויא דאס איז מעגליך, אז בייא זייער ערשטע וויעדערפּעראייניגונג, האָט נאך אַנגא געקענט אין זינען האבען איהר זוהן. "רעד ניט יעצט דאָריבער," האט ער געזאגט, "דענק זאָנאָר ניט

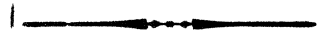
דערפּון."

הערענדיג זיינע ווערטער, האט איהר מוטער הערץ דערשפּירט וויא א שטאָך.

"אך, ווארום בין איך ניט געשטאַרבען? עס וואָלט דאָן פּיעל בעסער געווען!" אונד איהרע אויגען האבען זיך אָנגעפּיללט מיט טרערען.

וואָנסקי האט ניט פּערשטאַנען אַנאָ'ן אונד ער האט געשווינענען, דענקענדיג, אז זיא איז נאך אימער אונרוהיג איבער איהר שריט. ער איז דאָן אַוועק אונד באַלד איינגערייכט זיין רעזיגנאַציע פון דער אַרמעע.

מיט א מאַנאָט שפּעטער, איז קאַרעניאַ געווען אליין אין זיין הויז מיט זיין וואָן. אַנגא איז אַוועק געפּאַהרען נאך אויסלאַנד מיט איהר טאָכטער, זיך ענטזאָגענדיג אַנזעהמען א נט.

פיעדטער טהיל.

קאפיטעל 1.

מיט זעקס וואָכען נאָך דער פערלאָבונג, האט שטאַטנעפונדען דיא חתונה צורישען קאָנסטאַנטין לעווין אונד דיא יונגע פרינצעסין קיטי שערבאַטצקי. דיא גאַנצע אַריסטאָקראַטיע איז ערשינען, אונד עס איז געפיערט געוואָרען א העררליכע האָכצייט.

לעווין וואָלט בעסער איינגעשטימען צו א רוהיגער אונד איינפאַכער האָכצייט, נאָר דיא אַלטע פרינצעסין מיט איהר מאַן, האבען דאס אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט. קיטי אליין וואָלט אויך ניט איינגעשטימט דערצו; זיא האט געוואָלט יעדער זאָל וויסען אונד זעהען איהר פעראייניגונג מיט קאָנסטאַנטין לעווין.

נאָך אין דעמזעלבען אבענד נאָך דער צערעמאָניע, איז דאס יונגע פאאר אוועק געפאָהרען פון מאַסקווא אין זייער לאַנד-וואָהנונג.

ווראַנסקי אונד אַננא זיינען שוין געווען אויף דער רייזע זייט דרייא מאָנאַט. זייא האבען בעזוכט ווענעדיג, רוים אונד געאַפּעל. דאָן זיינען זייא אריין געפאָהרען אין א קליין שטעדטעל פון איטאַליען, וואו זייא האבען בעשלאַסען צו פערבלייבען א לענגערע צייט. ווראַנסקי האט דאָרט געדונגען א וויללא (דאַטשא), אונד, אין דער אומגעבונג פון גרינע בוימער אונד א טרוימערישען בלויען הימעל, האבען זייא בעד שלאַסען צו צוברענגען א היבשע צייט.

ווען אַננא האט זיך צום ערשטען מאל געשפירט פרייא אונד אונבעמערקט פון קריטיקירענדע אויגען, איז איהר פרייד געווען אונגעהייער גרויס. זיא איז גער פאַלען אויף ווראַנסקי'ס האַלז, איהם געקושט אונד געוויינט פאַר פרייד.

זיא האט איהם אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט אָבלאָזען פון נעבען זיך. זיא איז מיט איהם געגאַנגען אין פעלד, אין וואַלד, געקלעמערט אויף דיא בערג, אונד איהם אויך געפיהרט ער זאָל געהען מיט איהר רייסען ווילדע בלוטען.

איהר געזיכט האט צוריק געקריגען דיא שעהנע פארבען, דיא אויגען זיער גלאנץ אונד דער אָבגעמאָגערטער קערפער, איז וויעדער געוואָרען רונד אונד מאַסיוו. וואָנאר איהר געלעכטער איז נאָך אמאָר געוואָרען אזוי רייך, קלינגענדיג אונד מונטער וויא אמאל, ווען זיא האט נאָך ניט געשפירט דיא שמערצהאפטע פיילען פון ליעבע אָבגעשאַסען אין איהר האַרץ.

אויך וואָנסקי איז געווען גליקליך צו זיין געבען איהר, אונד מהערערע סאל, זיך אויפכאַפענדיג פון א דרעמעל, האט ער זיא אומאַרעמט אונד געזאגט :
 „איז דאס ווירקליכקייט ? ביסטו עס, מיין אַננא ? מיין גאַט, איז דאס מעגליך, אז איך בין אזוי גליקליך ?“

זיא פלעגט דאמאלס גוטמיטהיג שמייכלען וועהרענד איהרע ווייסע אונד שעהנע צייהן האבען זיך געזייגט פון צווישען איהרע רויטע ליפּען.
 „יא, אַלעקסיס!“ האט זיא געענטפערט. „איך בין געבען דיר אונד מיט דיר ! מיר זיינען צוזאַמען, אונד ניעמאַנד איז מעהר אימשטאַנדע צו שמערען אונזער גליק. מיין גאַט ! וויא גליקליך איך בין ! איך האב עס נאר ניט פערדיענט אונד איך בין ניט ווערטה אזא גליק.“

גראדע וויא אַננא האט געהאט א טבע צו וויינען פון ערגערניס, אזוי האט זיא אויך געוויינט פון גליק. נאָך דיעזע וויינען געווען פריידען-טרערען.
 טעג, נעכט, וואָכען אונד מאָנאַטען זיינען אזוי פאַראיבער אין א שטילעס אונד בעצויבערערנעס גליק, ביז וואָנסקי האט אָנגעפאַנגען צו שפירען, אז דיא איינזאַמ קייט, צו וועלכער ער איז ניט געוואָהנט, פערשאפט איהם קיין פערנגיגען.
 אַננא וואָלט נאָך דאָרט פערבליעבען וויא לאַנג, אָבער אום ניט צו בעאונד רעהיגען וואָנסקיין, האט זיא איהם נאָך אליין צוגערעדט, מען זאָל צוריק קעהרען נאָך סט. פעטערסבורג.

קאַפיטעל 2.

לעווין איז שוין געווען פעהרייראַמעט דרייא מאָנאַט אונד ער האט געלעבט זעהר גליקליך מיט זיין פרוי. אָבער, לעווין, אלס קלוגער מענש, האט אָנגעהויבען איינצוזעהען, אז פון דער פאַנטאַזיע ביז צו דער ווירקליכקייט איז נאָך זעהר ווייט. פריהער האט ער זיך פאַרגעשטעלט, דאס ווען קיטט וועט ניט זיין קיין נאַנצע געטטיג, וועט זיא וועניגסטענס ניט שמעהען ווייט פון דער פאַלקאַמענהייט ; אָבער דאס צוזאַמען לעבען, דיא געהנטערע בעקאַנטשאפט אונד בעסערע בעטראַכטונג, זעלכע קומט, וויא געוועהנליך, אין בערוהיגטע סאַמענטען, האבען איהם איבערזייגט.

אז קיטטי איז ניט מעהר וויא א מענש - דערצו נאך אביסעל זעהר אונערפאזערען אונד מיט עקשנות - אונד וועלכער געוועהנליכער מענש האט דאס ניט קיין פעהלער ? נאך טראַטין דעם אלעמען, איז ער געווען גליקליך.

לעוויין האט זיך מעהרע מאל עראינערט, ווען ער איז נאך געווען 20 ביז 25 יאָהר אַלט, פלעגט ער שמייכלען גוטמיטהיג איבער „נאַרישע“ מאַן אונד ווייב, וואס קריענען זיך אַרום איבער „קלייניגקייטען.“ ער האט זיך אָבער מיט דער צייט איבערצייגט, אז דיזעזע קלייניגקייטען זיינען טאנכע מאל באַלד אזוי ביטער וויא דער טויט. וואס אַרט, דאַכט זיך, ווען א פרוי שמייכלט צו א פרעמדען מאַן ? וואס דאַרף פערדריסען, ווען א יונגע פרוי וויל גראדע ניט נאכגעבען אלעס וואס דער מאַן ווינשט, ראטה אונד פערלאנגט ? דעם טעם דערפון, האט ער ערשט פערזוכט, ווען ער איז געווען פעהרייראטעט.

אַט האט זיך קיטטי, פלוצלינג, פון דער העלער הויט, געקענט אָנברונגן, אונד וואס מעהר ער האט זיא געגלעט, געפרעגט אונד נאכגעפאַרשט, אַליץ מעהר האט זיא זיך אָנגעבלאָזען אונד ניט געוואָלט ענטפערן. איין אַנדער מאל, האט ער איהר געזאגט, אז זיא זאָל ניט טאנצען מיט א געוויסען יונגען מאַן; ניט דערפאר וואס ער טרויעט איהר ניט חלילה, זאָנדערן בלויז דערפאר ווייל יענער... ער האט איהר ניט געקענט אזוי פיעל אַרויס זאגען. „וואס איה, ביסטו אויף מיר אייפערזוכטיג ?“ האט זיא דאָן געפרעגט זיך פערקרימענדיג.

וואס איהם האט נאך אממייסטען געוואונדערט, איז געווען, וואס דיא שעהנע, שויבעןשטיללע אונד אונשולדיגע קיטטי, האט אויף איינמאל געוועזען, אז זיא ווייס, זערשטעהט, בעגרייפט אונד קען רעדען איבער אזעלכע געגענשטענדע פון לעבען, וועלכע ער וואָלט איהר געמאלט צוגעטרויעט. אונד, נאך מעהר, זיא האט אימער געוואָלט זיין דיא איינציגע רעדנערין אונד איהם ניט געלאָזען עפענען זיין מויל, ווען ער האט געוואָלט עפעס זאגען.

אנפאנגס האט דאס אלעס איהם ערשטוינט, איבערראשט, געברענגט, גשטען בראַטען אונד געשטאַכען. אָבער מיט דער צייט, האט ער זיך אָנגעהויבען צו געוועהנען אונד זיך אויסגעלערענט ענטוועדער מיט אמאל זיא איבערצושרייען, אָדער נאר אין נאנצען שווייגען.

קיטטי וויעדער, האט געהאט א שרעקליכע וואפען געגען איהם; באַלד האט זיא אויסגעבראַכען אין געוויין, אונד עס האט איהם אויסגעזעהען, אז איהר קוואל טרערען האט נאר קיין גרונד ניט. עפעס האט זיא געקענט וויינען ווען זיא האט געוואָלט, אונד טרערען האבען זיך געגאַסען וויא א שלאַנס-רענען. נאך אזעלכע

אויפֿרענונגען אָבער, האט מען זיך אומאַרעמט, צוקושט אונד באלד איבער
געבעטען.

לעווין האט איינגעזעהען, אז שווייגען אונד מאַכען וועניגער בעמערקונגען, איז
אימער בעסער. ער האט נאָר ניט בעדאַרפט צו ציהען איהר אויפֿמערוואַקייט, אונד
דאָן איז ניט ערגער געוואָרען. ווען עס האט איהם געשטאַכען איהר אויפֿפיהרונג,
האט ער דעם שמערץ אַרונטער געשלאַנגען, אונד אָנגעווענדעט אלעס מעגליכע, איהר
ניט צו ווייזען, אז עס טהוט איהם וועה.

אויף אזא אַרט זיינען אַריבער דיא ערשטע עטליכע מאָנאַטען נאָך דער
חתונה; זייא האבען אויסגעזעהען וויא צווייא העהנער וואס מוזען זיך אזוי לאַנג
בייסען, ביז פון זייער בייסענעש זאָל ענטשמעהען א גלייכגילטיגע פריינדשאַפט.
אין זייערע רייסערייען, האבען זייא דערווייל געשטודירט איינער דעם אַנדערן'ס
נאַטורען, אונד זייא האבען זיך אלץ מעהר אונד מעהר צוגעוועהנט.

וואָלטען זייא אָבער זיך ניט געליעבט מיט אזוי פיעל פייער, וואָלט פון דער
רייסערייא קיינמאל קיין סוף ניט געוואָרען. אָבער אזוי וויא ביידע האבען געשפירט
דיא צאַרטעסטע געפיהלע איינער צום צווייטען, האט זיך דער פּערוואַלקענטער
הימעל יעדעס מאל אלץ מעהר אויסגעלייטערט. ביז זייערע צאַנקערייען זיינען גע-
וואָרען ענטוועדער זעלטענער, אָדער זייא האבען וועניגער אייגנדרוק געמאַכט וויא
אמאל.

אין איין אבענד, ווען לעווין איז אהיים געקומען פון א בעזוך אויף זיינעם א
נוט, אונד איז אריין זעהען וואס זיין פרוי טהוט אין איהר זיטץ־צימער, האט ער
זיא געטראָפּען לעזענדיג א בריעף וואס איז נאָר וואס אָנגעקומען פון איהר
שוועסטער דאָללי.

„דאָ האסטו א בריעף,“ האט זיא געזאגט אַרויסגעהמענדיג א קאָנווערט
אַדעסירט מיט א מערקווירדיגער שריפט. „איך דענק דאס מוז זיין פון — פון דער
פּרוי — דיין ברודער'ס — אָבער איך האב איהם ניט געעפענט. דאָללי האט מיר
געשיקט זעהר א שעהנעם בריעף, אונד זיא שרייבט מיר, אז זיא האט אַרויס
גענומען גרישא'ן אונד טאַניאַ'ן צום קינדער־באלל בייא סערינאַטציען.“

אָבער לעווין האט דיא לעצטע ווערטער ניט געהערט. ער האט גענומען דעם
בריעף, אונד באלד דערקענט, אז ער קומט פון מאַריע ניקאָלאַיעוואַ, זיין ברודער
ניקאָלאַ'ס געוועזענע געליעבטע. עס איז געווען שוין דער צווייטער בריעף וואס ער
האט לעצטענס פון איהר ערהאַלטען. ער האט איהם געעפענט אונד ערשטענס
געלעזען, אז ניקאָלאַ'ס האט איהר פון איהם אַוועק געטריעבען אונד זיא זייס ניט

ווארום, דאן, מיט א ריהרענדע אויפריכטיגקייט, האט זיא געשריבענען, אז זיא אליין פערלאנגט קיין זאך, נאך זיא טהומ אלעס פון ניקאלא'ס ווענען. זיא האט טראַטן אלעמען, שרייבט זיא ווייטער, צוריק געקעהרט צו ניקאלא'ין אונד זיך מיט איהם איבערגעבעטען, אונד ביידע זיינען אַוועק געפאָהרען אין א שטעמעל צו איין אַמט פיר וועלכען ניקאלא'י איז ערנאנט געוואָרען. אָבער דאָרט האט זיך ניקאלא'י צו קריענט מיט דעם שעף אונד ער האט געמוזט צוריק קעהרען נאך מאַסווא. אויף'ן וועג אָבער, איז ער שטארק קראַנק געוואָרען — „אונד“, האט מאַריאַ געשלאָסען, „ער פרענט אימער נאך אייך, נאך צו דיא צרות האבען מיר קיין געלד ניט.“

קיטטי האט בעמערקט, אז איהר מאַן איז געריהרט געוואָרען פון דעם ברעף, אונד, מיט איהר געוועהנליכער נייגערניגקייט, האט זיא געפרעגט: „וואס האט פאַסירט?“

„זיא שרייבט מיר,“ האט ער געענטפערט, „אין אזא טאָן, פון וועלכען איך פערשטעה, אז מיין ברודער ליענט אים שטערבען.“

קיטטי'ס נאנצער אויסדרוק אויף'ן געזיכט, האט זיך געוועקסעלט, אונד זיא האט שנעל געפרעגט:

„ווען ווילסטו צו איהם פאָהרען?“

„מאָרגען.“

„קען איך אויך מיטפאָהרען?“

„קיטטי, וואס רעדסטו?“ האט ער געפרעגט ערשטוינט.

„וואס איז אזוי דערבייא?“ האט זיא וויעדער געפרעגט בעליידיגט פון זיין

טאָן. „ווארום זאָל איך ניט מיטפאָהרען? איך וועל דיר נאר ניט שמערען —

איך פערשטעה דיך ניט, קיטטי,“ האט ער געענטפערט איינהאלטענדיג זיין

אויפגענונג. „ווען דוא ווילסט אונבעדינגט מיטפאָהרען, דאן צו וואס פרענסטו מיך?

ווען דוא פרענסט מיך וויעדער, ווארום זאָלסטו ניט פאָלגען וואס איך הייס דיר?

איך פאָהר אהין, ווייל מיין ברודער ליענט אויף'ן שטערבעבעט, אָבער וואס קענסטו

דאָרט טהון?“

„אונד וואס מיינסטו, איך וועל דאָ בלייבען אליין?“ האט זיא אויס-

געשריען.

לעוויין האט זיך געטראַכט, אז זיא האַנדעלט ניט גערעכט געגען איהם, ווייל

ער פאָהרט ניט צום ברודער אויס פערנגיענען, אונד ער וועט געוויס האבען דאָרט

גענוג צרות, ווארום אַלזאָ זאָל זיא איהם נאך מאַרטערן? אָבער ער האט גער-

שוויענען.

„ווייסטו וואס“, האט זיא דאן געזאגט צאָרנדיג „וואו דוא געהסט, געה איך אויך. איך בלייב ניט דאָ אליין. איך וואָלט נאָר געוואָלט וויסען ווארום איך מאָר ניט מיטפאָהרען?“

„ווייל נאָר גאָט ווייס דעם אמת“, האט ער געענטפערט מילדער, „אין וואס פאר א שמוציגען צושטאנד איך וועל איהם דאָרט טרעפען. דאן ווייס איך אפילו ניט דעם ריכטיגען וועג; דוא קענסט מיך העכסטענס שטערען.“

„ניין, ניין, ניין!“ האט זיא אויסגעשריען אונד דיא טרערען האבען שוין געד גאָסען. „איך בלייב ניט דאָ, וואוהין דוא געהסט, געה איך אויך!“ לעווין האט אויפגעצויגען מיט דיא אַקסלען אונד געענטפערט:

„דוא שיינסט צו פערנעסען ווער דיעזע פרוי איז, אונד אז דוא קענסט זיך מיט איהר ניט בעגענענען.“

„איך זעה ניט איין וואָרום. וואס קימערט מיך איהר לעבענס־געשיכטע?“ דאן, ווערענדיג אביסעל ווייכער: „איך ווייס בלויז, אז מיין מאן געהט בעזוכען זיין קראנטען ברודער, אונד ווען עס פאסט פיר מיין מאן, דאן פאסט עס פאר מיר אויך!“

„קימטי, דאס איז שקלאפערייא! אונערטרענליך!“ האט ער אויסגעשריען האלב צאָרניג אונד האלב שמיכלענדיג פון איהר צו דרינגען.

„צו וואס אלזאָ האסטו חתונה געהאט? ווען דוא האסט חרטט —“ קימטי האט ערשט רעכט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין אונד איז ארויס געלאָפען פון דעם צימער.

ווען לעווין איז צו איהר אריין געגאנגען, האט זיא גאר ניט געקענט אויפגערען צו כליפען. ער האט זיא אומארעמט, געקושט אונד זייא האבען זיך איבערגעבעטען. עס איז איבריג צו דערצעהלען, אז ער האט דאן איינגעשטימט זיא מיט צונעהמען.

קאפיטעל 3.

אין דעם האַטעל וואו ניקאָלאַי לעווין איז געלענען אס שטערבען, איז נאך געווען פיעל שמוציגער וויא קאָנסטאנטיין האט זיך פאָרגעשטעלט.

ווען קימטי איז צוגעגאנגען צום צימער, וואו דער קראַנקער איז געלענען, האט זיא געבעטען איהר מאן, ער זאָל איהר ערלויבען אלעס צו ברענגען אין אָרדנונג. דא ערשטע מיט וועמען לעווין האט זיך בעגענענט, איז געווען מאַריא ניקאָלאַיעווא, זעלכע ער האט שוין אמאל געזעהען אין זיין ברודער'ס געזעלשאַפּט.

„אלא, וויא נעהט עם איהם?“ האט ער געפרענט.

„זעהר קראנק. ער קען ניט פערלאָזען זיין בעט אונד פרענט אלץ וואו איהר זייט. איז - איז - זיא אייער פרוי?“

ניקאלאי איז געלעגען אויף א קליין בעטעל. מיט שמוטציגעס בעט־זייג, אונד זיין קערפער האט אויסגעזעהען שוין אזוי אויסגעמאָגערט אונד בלאַס, אז ער האט איהם קוים דערקענט.

ער איז צוגעגאנגען, אָנגענומען זיין האַנד, אונד אויף ניקאלאי'ס געזיכט האט זיך בעווייעזען א לייכטער שמייעל.

„דוא האסט ניט ערוואַרטעט מיך אזוי צו טרעפען?“ האט ער געפרענט מיט א שוואַכער שטימע.

„יא, - ניין,“ האט לעווין געענטפערט שטאַמלענדיג. „ווארום האסטו מיך פריהער ניט געלאָזען וויסען? עם איז מיר אונמעגליך געווען צו ערפאָהרען וואו דוא געפינסט זיך.“

קיטטי איז געשטאַנען אין דרויסען בייא דער טהיר, אונד ווען לעווין האט זיך אומגעווענדעט צו איהר, האט זיא געפרענט:

„וואס הערט זיך?“

„עם איז שרעקליך, קיטטי, איך ווייס נאר ניט וויא דוא קענסט אריין געהען.“

„אך, קאָנסטאַנטי, נעהם מיך אריין, איך בעט זיך.“

אָהנע ווייטער צו רעדען א וואָרט, האט ער בעסער געעפענט דיא טהיר אונד זיא אריין געפיהרט. זיא איז צוגעגאנגען מיט לייכטע שריט אונד זיך דערנעהנטערט צום שמוטציגען בעט. דאָן האט זיא געלענט איהר פרישע אונד שעהנע האַנד אויף דיעזער פון דעם שטערבענדיגן, אונד אָנגעפאַנגען צו רעדען אין א צערמליכען אונד מיטליידיגען טאָן.

„איך בין אייער שוועסטער“, האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדיגער שטימע „טראַקטן דעם וואס איהר האט מיך נאך ביז יעצט ניט געזעהען; אָבער עם אי נאך כמעט קיין טאָג פאַראיבער, ווען קאָנסטאַנטיין זאָל מיר ניט דערצעהלע אונד רעדען איבער אייך, דאָריבער וואס איהר האט זיך אזוי לאַנג ניט געלאָזען הערען.“

דעם קראַנקע'ס פינסטערעס געזיכט, האט זיך אַביסעל אויסגע־זייטערט, אָבער עם האט געדויערט נאָר א פאָר אויגענבליקען, דען דער אויסדרוק פון שמערץ, האט וויעדער צוריק געקעהרט.

„מיר ראכט, אז איהר זייט דאָ ניט בעקוועם,“ האט קיטטי ווייטער געזאגט.
„מיר מוזן אויפזוכען א בעסערעס צימער, אונד דערצו א צימער נאָהענט
פון אונז.“

פון דיעזען מאַמענט אָן, איז קיטטי געבליבען געבען קראַנקען. וואס עס
אנבעלאַנגט לעווינען, וועלכער איז ניט געוואָהנט געווען צו אזא שמוץ אונד פער-
שטיקער לופט, איז ער געווען זעהר אונרוהיג אונד איז אריין אונד ארויס פון צימער,
ניט וויסענדיג וואס ער זאָל פריהער אנפאנגען.

קיטטי האט איהם אַוועק געשיקט ברענגען א נייעס דאָקטאָר, אונד וועהרענד
דעם, האט זיא געמאכט א גאַנצע וועקסלונג אין דעם צימער. ווען לעווין איז צוריק
געקומען מיט דעם דאָקטאָר, האט ער בייגעהע ניט דערקענט דעם פלאַטץ. דיא
לופט איז געווען פריש אונד אַנגענעהם, שמעקענדיג מיט א מין פאַרשום וואס
קיטטי האט בעשפּריטצט, דאס בעט אונד דאס גאַנצע בעט-צייג, איז געווען נייא
אונד רייך, אונד ניקאָלאַי אַליין, ליגענדיג אַנגעשפּאַרט אויף ווייכע קישען, איז געווען
אַבגעוואַשען אונד אַנגעצויגען מיט פרישע קליידער; אַבוואַחל ער איז געווען שטאַרק
קראַנק, האט ער אויסגעזעהן איין אַנדערער מענש. איבעראַל האט מען געקענט
בעמערקען דיא אַרבייט פון קיטטי, איהר די ענסט וואס איז מיטגעגאַנגען אונד
מאַרע ניקאָלאַיעוואָ וואס האט געהאַלפּען.

דער דאָקטאָר האט געמאכט א לאַנגע אונטערזוכונג איבער דער קראַנקען
אונד געשאַקעלט מיטן קאָפּ אויסדריקענדיג איין אונצופריערענע מינענע, אָבער ער
האט קיין מיינונג געזאגט. דאן האט ער פערשריעבען א רעצעפט אונד אַנגעזאגט
וויא דער קראַנקער דאַרף בעהאַנדעלט ווערען. ווען דער דאָקטאָר איז אַוועק, האט
ניקאָלאַי צוגערופען זיין ברודער אונד געמוימעלט עפעס פון וועלכען ער האט
נאָר פערשטאַנען איין וואָרט „קיטטי.“ דאן האט ער פעסטער געזאגט:

„איך פיהל מיך בעדייטענד בעסער,“ אונד אַנגעהמענדיג זיין שוועגערין'ס
האַנד, האט ער זיא געקושט אונד ווייטער געמורמעלט: „איך דאַנק אייך.“ ער
האט דאן געלעט קיטטי'ס האנד מיט זיינער.

„איך בעט אייך,“ האט דער קראַנקער וויעדער געזאגט, „העלפּט מיר זיך
אַביסעל אומזונדען, אונד דאן געהט אַלע שלאַפּען, זיך אויסרוהען.“

קיטטי, מיט דער הילף פון איהר מאן, האט איבערגעלעגט דיא קישענס אונד
געמאכט דעם קראַנקען בעקוועמער. דאן האט ניקאָלאַי גענומען זיין ברודערס האַנד
אין זיינער, אונד לעווין, זיך ניט טרויענדיג צו קוקען, האט ער געמיינעלט דעם
קראַנקען'ס וואַרעמע פּרערען בענעמענדיג זיין האַנד.

קאפיטעל 4.

„דענקסטו אז עס איז מעגליך ער זאל געזונד זוערען?“ האט לעווין געפרעגט זיין פרוי ווען זייא זיינען געווען אליין.

„איך האב געפרעגט דעם דאקטאָר,“ האט קיטטי געענטפערט, „אונד ער האט מיר געזאגט, אז ער גלויבט ניט דער ארעמער זאל קענען לעבען מעהר וויא דרייא טעג. אָבער, אזעלכע זאכען לאָזען זיך ניט בעשטימט זאגען; זאָלאַנג עס איז דאָ לעבען, איז אויך פּערהאַנדען האָפּנונג. איך האָף, אז מיר וועלען איהם העלפּען געזונד ווערען.“

קיטטי'ס אַרבעל זיינען געווען פּערקאַטישעט אונד ווען לעווין האט געקוקט צו איהר, זיך דערמאָהנט אַן איהר צערטליכקייט אונד מיטלייד צו זיין ברודער, האט ער געזאגט געריהרט:

„אָך, קיטטי, איך בעט דיך אום ענטשולדיגונג ווארום איך האב דיך ניט געוואָלט מיטנעמען. דוא ביסט איין ענגעל!“

ניט קענענדיג ווייטער רעדען דורך דיא טרערען אין זיינע אויגען, האט ער געקושט איהר האַנד.

„זעהסטו,“ האט זיא געענטפערט אויך געריהרט אָבער פאַסענדיג מוטה, „דוא אליין וואָלסט נאר ניט געוואוסט וואס דוא זאָלסט פריהער אנפאנגען. איך האב מיך אויסגעלערענט וויא אַרום צו געהן בייא קראַנקע, ווען איך אליין בין געווען קראַנק. דאן זאָלסטו אויך וויסען, אז דיין נאַררישע קיטטי — וויא דוא רעכענסט מיך — קען דיר אימער ניטצליך זיין, אונד דוא זאָלסט מיך נעהמען איבעראַל.“

עס איז אונמעגליך געווען צו ריהרען דעם קראַנקען פון זיין פלאַטץ, אונד קיטטי, ניט נאָר וואס זיא האט ניט אויפגעהערט צו אַרבייטען אַרום קראַנקען, זאָנדערען זיא איז אויך זעהר וועניג געשלאָפּען. צייטענווייז האט זיך געדאַכט, אז זיין צושטאַנד פּערבעסערט זיך, אָבער דער דאָקטאָר, בייא יעדען בעזוך, האט אלץ געשאַקעלט מיטן קאָפּ אונצופריעדען.

ענדליך אויף'ן סטען טאָג, האט דער דאָקטאָר געזאגט:

„עס טהוט מיר לייד, מיר האבען אלעס מעגליכע געטהאָן; עס גיבט מעהר

קיין האָפּנונג.“

געגען אבענד, האט שוין נישטאָלץ ניט געקענט בעוועגען זאָגאר מיט זיינע הענד פון שוואַכקייט. זיין געזיכט איז געוואָרען איינגעשרומפּפענער, אונד ווען קיטטי האט

זיך צו איהם צוגעברונגען אונד עפעס געפרענט, האבען בלויז זיינע אויגען געקוקט אין איין ריכטונג אָהן א שום אויסדרוק.

לעווין איז אויך צוגעגאנגען, עפעס געפרענט, נאָר דער קראַנקער האט בלויז אַרױס געלאָזען א זיפן. ער האט געעפענט דיא אויגען, זייא וויעדער פערטאכט, דאן האט ער צוזאמען געדריקט זיינע ליפען.

דער גייסטליכער איז גראדע דאמאלס ערשינען, אונד בעמראַכטענדיג דעם קראַנקען, האט ער געזאגט: „אַלעס איז פאַראיבער.“

אָבער ניקאַלאַ'ס ליפען האבען ערשט נאך אמאל אויפגעציטערט, זיין ברוסט האט זיך העפטיג געהויבען, אונד אין דער טויטער שטילקייט אין צימער, האבען זיך געהערט זיינע ווערטער: „נאך ניט... באַלד.“

אין געכסטען אויגענבליק האט זיין געזיכט-זיך אויסגעלייטערט, א שמייכל האט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפען, אונד — דאן איז שוין ווירקליך אַלעס געווען פאַראיבער.

לעווין'ס שמערץ איז געווען אונגעהייער גרויס; ער איז געווען פערצווייפּעלם, ווייל ער האט זיין ארמען אונד פערלוירענעם ברודער, געליעבט טראַגן זיינע פעהלער. קיטטי איז געשטאַנען געבען איהם אונד איהם געמרייסט. דיעזער טויט האט איהם אָנגעפיללט מיט שרעק אונד שוידערן, אָבער אויך אין דערזעלבער צייט, האט זיך אין איהם ערוועקט א געפיהל צו בענרייפען דיא נויטהווענדיגקייט פון לעבען אונד ליעבען.

אָבער קוים איז נאך דיא סצענע פון טויט פערשוואונדען פון זיינע אויגען, קוים האט ער נאך ניט פערנעסען אן דעם געהיימניס פון שטאַרבען, ווען א צווייטעס געהיימניס איז איהם בעקאַנט געוואָרען, דאס געהיימניס פון לעבען. דער דאָקטאָר האט אָנגעצייגט, אז קיטטי שוואַנגערט.

קאַפיטעל 5.

ווען קאַרענינאַ האט זיך געזעהען געדרונגען פון אלע זימען, פון זיין שוואַגער, פון פרינצעססין בעטסי אונד פון דיא אומשטענדען אום צו בעפרייען זיין פרוי, האט ער צו אַלעמען איינגעשטימט. ער האט אָבער ערשט אויף'ן אַנדערן טאָג, נאכדעם וויא אַנאַ איז אַוועק געפאַהרען, בענריפען דעם וואַהרען צושטאַנד. דיא ענגלישע נאָווערנאַנטין האט איהם געפרענט, וואו ער וויל אין-דער צוקונפט עסען מיטאן אונטען אין שפייזע-ציימער, אָדער אויבען אין קליינעם זאַלצן.

קארענינא האט פערלוירען זיין מוטער, ווען ער איז אלט געוואָרען בלויז 10 יאָהר, זיין פאטער האט ער קיינמאל ניט געקענט. ער איז בלויז צוריק געבליעבען מיט זיין ברודער, צווייא יתומים, מיט א היבשער ירושה, אונד זייער אָנקעל, איין איינפלוסרייכער מענש, האט איבערגענומען זייער ערציהונג. נאכדעם וויא קארענינא האט געענדיגט דיא אוניווערזיטעט, האט איהם זיין אָנקעל אריין געבראכט אין א הויכעם רעגירונגס־אַמט. ער האט געוואקסען פון שטופע צו שטופע, ביז ער איז געוואָרען א פראָווינץ־גובערנאַטאָר, אונד דאמאלס, בייא דיעזער גערעגענהייט, האט ער בעקאַנטשאַפט געשלאָסען מיט אַננאַ'ס א טאַנטע, זעהר א רייכע פרוי, וועלכע האט אויסגעזעהען פון אנפאנג אן נאָר צו דענקען וויא אזוי זיא זאָל אַננאַ'ן פער־הייראַטהען מיט דעם גובערנאַטאָר.

אַלעקסיס קארענינא, ווען ער האט צום ערשטען מאל ערבליקט אַננאַ'ן, איז ער געווען איבערראַשט פון איהר שעהנהייט, אָבער נראדע דיעזע שעהנהייט אליין האט איהם צוריק געהאלטען פון דעם ענטשלוס ער זאָל וועלען מיט איהר הייראַטהען. אָבער אַננאַ'ס טאַנטע האט איהם ניט געלאָזען ער זאָל פיעל איבערלעגען, אונד זיא האט עס אזוי געפיהרט, אז מען האט באַלד אָנגעפאַנגען צו רעדען איבעראַל, אז אַלעקסיס קארענינא, דער גובערנאַטאָר, געהט הייראַטהען מיט דער שעהנער אַננאַ.

ער האט זיך דאן געזעהען געצוואונגען צו מאַכען דעם שריט. ווען ער האט אַננאַ'ן געפרעגט אויב זיא שטימט איין צו ווערען זיין פרוי אונד זיא האט געענט־פערט "יא", איז ער געוואָרען א נאַנץ אנדערער מענש. ער האט פאר זיך געזעהען איין ציעל: צו אַרבייטען אין זיין אַמט, ווערען בעריהמט אונד מאַכען אַננאַ'ן גליקליך.

יא, ער איז געווען א שטרענגער מאַן. אָבער, אין דערזעלבער צייט, א מענש פון פליכטען. ווען ער האט מיט אַננאַ'ן געהייראַטהעט, האט ער געוואוסט, אז ער האט בלויז זיין אַמט צו פערוואַלטען אונד צו זיין אין זיין הויז, נעבען זיין פרוי. קיין פריינדע אונד בעקאַנטע, האט ער זיך ניט פיעל געמאַכט. אויסער דיעזע וואס זיינען געווען גייטהווענדיג פאַר זיין פראָפּעסיאָן.

ווען דאס אונגליק איז איבער איהם געקומען, האט ער זיך אַרום געזעהען, אז ער האט אפילו קיין מענשען פאַר וועמען ער זאָל זיך קענען אויסרעדען זיין הארץ. בלויז גרעפין לידיא איז געווען דיא איינציגע, מיט וועלכע ער וואָלט געקענט רעדען, אָבער ער האט ניט געהאט דעם מוט דערצו. קארענינא האט איבערהויפט מורא געקריענען פאַר פֿרײַען.

קאפיטעל 6.

גרעפין לידיא האט אָבער אונטערדעמען געוואוסט פון אַלעס וואס עס געהט פאַר, אונד זיא האט בעשלאָסען צו בעזוכען קאַרענינאַן, מיט וועלכען זיא האט סימפּאַטהיזירט.

ווען זיא איז צו איהם צום ערשטען מאל געקומען, האט זיא איהם געטראָפּען זיטצענדיג אין דער גרעסטער פּערצווייפלונג.

„אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש, מיין פריינד!“ האט זיא אויסגעשריען, „איך ווייס אַלעס!“ דאָן האט זיא געדריקט זיין האַנד אונד איהרע שעהנע אויגען האבען זיך אָנגעפיללט מיט טרערען זעהענדיג וויא ער ליידעט.

ער האט זיך אויפגעהויבען אביסעל פּערוויררט אונד איהר געשמעלט א שטוהל.

„זיטצט, גרעפין,“ האט ער געזאגט מיט ציטערענדע ליפּען. „איך לייד צו פיעל שמערץ אום איך זאָל קענען עמפּפאַנגען בעזוכער. וואס איך זעה דאָ, נאָווער נאַנטקעס, דינענער, אונד אַלעס דאָ, זאָגאַר מיין זוהן — אַלעס רופט בייא מיר אַרויס שמערץ אונד ליידען.“

גרעפין לידיא איז געווען א זעלמענע גוטע אונד זעהר פּרוּמע פּרוי. זיא האט אַבסאָלוט קיין אַנדערע אַבזיכט געהאט מיט איהר בעזוך צו קאַרענינאַן, אויסער איהם צו טרייסטען אונד העלפּען ערטראגען זיין שמערץ.

„איך פּערשטעה אַלסדינג,“ האט זיא געענטפּערט זיך אויסווישענדיג דיא אויגען. „איך בעהויפטע ניט, אז איך קען אייך ברענגען ריכטיגע האָפּנונג אונד טרייסט, אָבער איך בין געקומען אייך העלפּען צו וואס איהר וועט מיך בענעטהיגען. אין דיזעזן הויז פּעהלט א פּרוי, וואס זאָר אַכטונג געבען, אַראַנזשירען, העלפּען אונד זאָרגען פאַר אייער קינד — ווען איהר ווילט, וועל איך אייך אין דיזעזער בעציהונג העלפּען.“

קאַרענינא איז געווען געריהרט פון דיזעזער גוטעהרציגקייט, אונד ער האט איהר געדריקט דיא האַנד.

„מיר וועלען זיך ביידע בעשעפטיגען מיט סערנעין,“ האט זיא ווייטער געזאגט. „איך האב אביסעל ערפּאהרונג מיט קינדער, אונד איך מיין, אז איך וועל קענען ניטצליך זיין. דאַנקט מיר ניט, ניין, איך טהו עס ניט פאַר אייך, זאָנערען פאַר זאָט —“

אָבוואָהל אין איין אנדערע צייט, וואָלט פיעללייכט קאַרענינא געהאט א פער-
דאַכט איבער דיא אבזיכטען פון גרעפין לידיא, אָבער יעטצט, איבערהויפט זיך ער
אינערענדיג וויא פרום זיא איז, אונד וויא אונגליקליך ער איז, האט ער געגלויבט,
אַז זיא מיינט אלעס ערנסט.

„איך בין אייך מעהר וויא דאַנקבאַר, גרעפין,“ האט ער געזאגט, „פאַר
אייער גרויסע מיה וואס איהר ווילט אויף זיך געהמען.“

„איך געה שוין אנפאַנגען מיין אַרבייט; ערשטענס וועל איך זעהען סערענין,
אונד ווען עס וועט עפעס זיין איין ערנסטע פראגע צום בעענטפערן, וועל איך אייך
פרעגען.“ זיא האט איהם דאַן נאך אמאל געגעבען דיא האַנד אונד איז ארויס פון
צימער.

גרעפין לידיא האט זיך פעהרייראַטעט, ווען זיא איז געווען נאך זעהר א יונגעס
מעדכען; איהר מאן איז געווען א יונגער מענש מיט א גרויסעס פערמעגען, א גוטע
פאַמיליע, אָבער פערדאַרבען אונד אויסגעלאַסען אויף דער העכסטער שטופע. מיט
צווייא מאַנאַט נאך דער האַכצייט, איז ער פון איהר אַוועק, אונד ווען זיא האט
איהם געפרעגט וואס פאַר א פעהלער ער האט אין איהר געפונען, פלעגט ער
ענטפערן בלויז מיט א שפאַטישען אונד טייפלישען שטייכעל, וואס זיא האט ניט
פערשטאַנען. זייט דאמאלס, אָבוואָהל זייא זיינען געבליעבען וואָהנען אונטער איין
דאַך, זיינען זייא מעהר ניט געווען קיין מאן אונד פרוי. ער האט בעטריעבען זיינע
אויסגעלאַסענהייטען, וועהרענד זיא האט זיך געהאַלטען פאַר דער וועלט אלס
זיין לייעבענדע פרוי, אונד פערבראַכט איהר יונגענד אין שמערץ, ליידען אונד
געבעט.

אין דער לעטצטער צייט וויעדער, האט זיא אויסגעמקט דעם גראַפֿיס נאמען
פון איהר אַדרעסע, אונד זיא האט געהאט אייניגע יונגע מענער וואס האבען געוואָלט
ווערען איהרע געליעבטע, אָבער זיא האט אַלעמען צוריק געוויעזען. בלויז צו קאַרע-
נינאַ'ן האט זיא געשפירט א נייגונג, ווייל ער איז געווען אַזוי פרום, ערנסט אונד
האט אויך געליטען פון איין עהנליכעס שיקואל וויא זיא.

זייענדיג יעטצט אין קאַרענינאַ'ס הויז, האט זיא פערטרעטען דיא שטעלע פון
א בעל־הבית'טע, אָבער מיט קאַרענינאַ'ן אליין, האט זיא זיך זעהר זעלטען בעגעגענט,
אונד ווען זיא האט איהם געזעהען, האט זיא אימער פאַר איהם געהאט א פאַר
טרייסטענדע ווערטער, זאגענדיג: „א מענש דאַרף ניט פערצווייפלען; מען דאַרף
זיך אימער דערמאַנהען, אַז עס געבען נאך אונגליקליכערע.“ קאַרענינא פלעגט שאַקלען
מיט'ן קאַפ, וויא איינער רעדט: „קען רען יענעם'ס אונגליק מיך טרייסטען זי?“

אין א טאָג, וועהרענד זיא איז געזעסען אונד אראנזשירט מאנכע פאפירען, איז אריינגעקומען א דיענסט אונד איהר איבעררייכט א בריעף. זיא האט איהם געעפענט אונד געלעזען :

„מאדאם גרעפין: — דיא ריינע געפיהלע פון מיטלייד, וויא איך ווייס, אז ויזא פיללען אויס אייער הערץ, געבען מיר דעם מוטא אייך צו שרייבען. איך בין גענוג אונגליקליך צו זיין אָבגעטהיילט פון מיין זוהן, אונד דערפאר בעט איך אייך אום ערלויבניס איהם צו זעהען איידער איך פאָהר אַוועק. דיא אורזאכע, ווארום איך ווענדע מיך ניט צו אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָוויטש, איז נאָר דערפאר, ווייל איך וויל דיזען עדעלען מענשען ערשפארען דעם שמערץ ער זאָל האבען צו טהון מיט מיינע אָנגעלעגנהייטען. וויסענדיג פון אייער פריינדשאפט צו איהם, האב איך גערעכענט, אז איהר וועט מיך בעסער פערשטעהען. ווילט איהר שיקען סערגעיץ ער זאָל מיך זעהען? אָדער, ווען איהר ווילט, בעשטימט א שטונדע אונד א פלאַטץ, אונד איך וועל איהם קומען זעהען. ווען איך דערטאָהן מיך אן אייער עדעלען כאראקטער, שפיר איך, אז איהר וועט ניט ענטזאנען צו ערפילען דעם וואונש פון א מוטערהערץ. איהר קענט זיך נאר ניט פאָרשמעלען וויא איך וויל איהם צודריקען צו מיין ברוסט. — אָנא.“

אָבער אנשטאט צו מאַכען א גוטען איינדרוק, האט עס נאך מעהר אויפגערעגט דיא גרעפין, איבערהויפט, ווען אָנא האט געשריעבען איבער קארענינאין אלס עדעלער מענש.

„זאנט, אז עס גיבט קיין ענטפער,“ האט זיא געזאגט דער דיענסט. דאן האט זיא אָנגעשריעבען א בריעף צו קארענינאין, איהם בעמענדיג ער זאל זאָפאָרט אהיים קומען, ווייל זיא האט זיך מיט איהם צו בערזאטען איבער א וויכטיגען געגענטשאַנד.

ווען קארענינא איז אריין אין צימער, איז לידיא געזעסען אונגערולדיג אונד איהם ערוואַרטעט. זיא האט זיך אויפגעהויבען אונד איהם ענטקעגען געגאנגען.

„איך האב ערהאלטען א בריעף פון איהר,“ האט זיא געזאגט. „זיא געפינט זיך אין סט. פעטערסבורג,“ אונד וועהרענד איהר געויכט איז רויט געריאָרען, האט זיא איהם איבעררייכט דעם בריעף. קארענינא האט איהם דורכגעלעזען אונד איז געליעבען שמיל אויף אייניגע אויגענבליסען. דאן האט ער געזאגט: „איך דענק ניט, אז איך האב דאס רעכט איהר צו ענטזאנען.“

„מיין פריינד! איהר קענט ניט זעהען קיין שלעכטעס אין מיין זאך!“

„אין גענעטהייל, איך געפין שלעכטס אין אלעמען, נאָר דיא פראַגע איז, אויב דאס וואָלט געווען גערעכט.“

„צו אלעמען מוז זיין א גרענעץ,“ האט זיא געענטפערט. „אזא מוטער האט קיין רעכט צו זעהן א קינד וואס איז אונטער אייער שומץ.“

„מיין נאָט!“ האט ער אויסגערופען, „איך האב איהר איינמאל אלעס מוחך

געווען, וויא קען איך יעצט ענטזאנען דעם וואונש פון א מוטער-הערץ?“

„דאס איז שוין ריכטיג גענוג, אָבער, האבען מיר דאס רעכט צו בעאונרוהיגען

דיא געדאַנקען פון איין אונשולדיגעס קינד? ער גלויבט, אז זיא איז מויט; ער

בעט נאָט פאַר איהר אויפשטעהענדיג אונד לעגענדיג; וואס וועט ער יעצט

דענקען?“

„דאס האב איך נאר ניט בערעכענט,“ האט קארעניא בעמערקט איינזעה-

ענדיג, אז זיא האט רעכט.

„ווען איהר זאָלט וועלען הערען מיין עצה,“ האט זיא ווייטער געזאגט, „וואָלט

איך געזאגט, אז אום אויך צו ערשפארען נאך גרעסערן שמערץ, זאָלט איהר אָב-

האַקען יעדען פערקעהר מיט איהר. ווען איהר ווילט, וועל איך איהר ענטפערן.“

קארעניא האט איינגעשטימט אונד לידיא האט אָבעגעשריעבען פאָלגענדען

בריעף:

„מאדאם: — אזא צוזאַמענקונפט קען ניט שמאַטפינדען, אָהנע דאס זאָל

פעראורזאכען אייער זוהן זאָל פּרעגען אזעלכע פראַגען, וועלכע זיינען בעסער מען

זאָל זיין איהם ניט בעענטפערן. געשטימט דאַרויף האט אייער מאַן, מיט

זיין בעסטען ווילען, איך ענטזאגט אייער וואונש. איך בעט נאָט, ער זאָל צו איך

זיין באַרטהערציג. — גרעפין לידיא.“

קאפיטעל 7.

וואָנסקי אונד אַנגא זיינען איינגעשטאַנען אין איינעם פון דיא גרעסטע

האַמעלען אין סט. פעטערסבורג. נאך דעם ערשטען טאָג פון זייער אַנקונפט, איז

וואָנסקי אוועק בעזוכען זיין ברודער, וואו ער האט אויך געטראָפּען זיין מוטער אונד

דיא שוועגערין מאַריאַ. זיין האבען איהם מיטגעטהיילט, אז איבעראַל, אין אלע

קרייזען, רעדט מען איבער איהם אונד אַנגא, אונד דערצו ניט זעהר אַנשטענדיג.

וואָנסקי, עטוואס אויפגערענט, האט געענטפערט, אז ער וויל דאס זיינע פריינדע

אונד בעקאַנטע וואס ווינשען זיך צו בעגעגענען מיט איהם, זאָלען בעטראַכטען איהם

מיט אַנגא, גלייך וויא פאָלקאַמען פּרעהייראַטעטע מאַן אונד פּרז.

„דיא וועלט קען דערצו ניט איינשטימען,“ האט ער ווייטער ערקלערט, „אָבער דאס קימערט מיך ניט פיעל. אָבער, ווען מיין פאמיליע אכטעט מיך, דאן זאָלע זיין אנערקענען אַננאָץ אַלס מיין פרוי.“

זיין האבען נאר ניט געענטפערט, אונד ווראָנסקי, בעמערקענדיג זעהר אונד צופריעדענהייט, האט ער גענומען א שנעלען אבשיעד. אבענד האט ער בעזוכט מיט אַננאָץ דאס טהעאָטער. מען האט זיא באַלד דאָרט דערקענט מיט ווראָנסקי, אונד זייער אנוועזענהייט האט ניט נאָר ארויסגערופען שטילע בעמערקונגען, זאָנדרען מאַכע האבען זיך ערקויבט צו זאנען הויך גענוג אזעלכע ווערטער, וועלכע אַננאָ זאָל זיין הערען אונד שוידערן. זיא האט געמוזט פערלאָזען דאס טהעאָטער צום צווייטען אַקט, אונד צוריק קעהרענדיג אין האָטעל, איז זיא אריין געפאלען מיטן געזיכט אין א קישען אונד יאמערליך געוויינט.

אַננאָס איינציגער ציעל אין בעזוכען סט. פעטערסבורג איז געווען, אום צו זעהען איהר קינד. ווראָנסקי האט פערשטאנען, אז איהר אנוועזענהייט אין טהער אַטער, איז ניט פאַסענד, נאָר אַננאָ האט ניט בעגריפען, אז זיא האט בעגאַנגען אזא פערברעכען, פאר וועלכען מען דאַרף זיך שעהמען אַרויס צו ווייזען דאס געזיכט. נאכהער, ווען זיא האט איינגעזעהען ווראָנסקי'ס גערעכטען אורטהייל, האט זיא זיך בלוז אליין געערגערט אונד איהם קיינע פאָרווירפע געמאַכט.

אויף אַנדערען טאָג האט זיא אָבגעשיקט דעם בריעף צו דער גרעפין, אונד, ווען זיא האט ערהאַלטען דעם ענטפער, איז איהר שמערץ געווען אונערטרעגליך. זיא איז געווען זעהר אונרוהיג דעם גאַנצען טאָג אונד ניט געשלאָפען דיא גאַנצע נאַכט.

„וויא אונבאַרמהערציג וי האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.“

גאַנץ פריה איז זיא אויפגעשטאנען, געהייסען איינשפאנען א דראָשקע, אונד זיך אַנזיהענדיג א דיקען שליער, האט זיא געהייסען פאָהרען צו קארעניאַ'ס פאַלאַסט. אויף וועג האט זיא געקויפט א שאַכטעל באַדבאַנס פאַר סערנעין. צוקומענדיג צו דער טהיר, איז ערשינען א לאַקיי, וועלכע'ס געזיכט זיא האט ניט געקענט.

„וועמען ווינשט איהר צו זעהען?“ האט ער געפרעגט.

„איך קום פון — פון פרינץ סקאַרדומאָוו, צו זעהען סערנעין אַלעקסער איטש.“

„ער שלאָפט נאך,“ האט ער געענטפערט. אַננאָ האט איהם געגעבען א

ס'רובעל שטיק, אונד איז אריין אין הויז. ער איז איהר נאכגעגאנגען, אָבער
זיא האט געזאגט: „לאָזט מיך געהען צו איהם, איך ווייס אליין דעם וועג.“
זיא איז צוגעגאנגען צום שלאָף־צימער, געעפענט דיא טהיר אונד בעמערקט
סערגעײן ליעגענדיג אויף א בעטעל.

„סערגעי! מיין קינד ו!“ האט זיא אויסגעשריען מיט א שטימע פערשטיקט
פון טרערען, וועהרענד זיא האט אומארמט זיין האלב־נאָקעטען קערפער.
„מאָמא! מאָמא!“ האט ער געענטפערט זיך צומולענדיג מעהר צו איהר,
וועהרענד זיינע אויגען זיינען נאך געווען פערשלאָפען.

„איך האב געוואוסט, אז דוא וועסט קומען,“ האט ער געזאגט זיך רייבענדיג
דיא אויגען. „היינט איז מיין געבורטסטאג. וואָרט, איך שטעה שוין אויף.“
אַננא האט שטיל געוויינט אונד איהם ניט געקענט אָבלאָזען פון נעבען איהר
הערץ.

„וואס וויינסטו, מאָמא?“ האט ער געפרעגט שוין זייענדיג גוט ערוואַכט:
„וואס וויינסטו?“ אונד ער האט אויך אָנגעהויבען צו וויינען.

„ניין, ניין, קינד, איך וועל שוין ניט וויינען. איך וויין פאַר פרייד, מיין לעבעס
קינד! שוין, שוין, זעהסט,“ אונד זיא האט זיך געווישט דיא אויגען. „יעטצט
שטעה אויף אונד ציה זיך אָן.“ זיא האט איהם דאָן אָבגעלאָזען אונד געפרעגט:
„וויא קענסטו דיר אליין אָנציהען? וויא...“

„וואַסילי לוקיטש העלפט מיר, אָבער דוא האסט איהם נאך ניט געזעהען.
באַלד וועט ער אריין קומען. אָבער, מאָמא, זעה, דוא זיטצט דאָך נאר אויף מייע
קליידער,“ אונד ער האט זיך צולאַכט. אַננא האט זיך אויפגעהויבען אונד אויך גער
שמייכעלט.

„מאָמא, טהייערע מאָמא ו!“ האט ער וויעדער אויסגעשריען זיך וואַרפענדיג
אויף איהר האַלז וויא ער האט געזעהען, אז זיא שמייכעלט.

„וואס האסטו געדענקט איבער מיר?“ האט זיא געפרעגט. „האסטו געמיינט,
אז איך בין טויט?“

„ניין, איך האב עס קיינמאל ניט געגלויבט.“

„דוא האסט עס ניט געגלויבט?“

„ניין, איך האב געוואוסט, אז דאס איז ניט אמת.“ דאָן האט ער אָנגענומען

זיין מוטערס האנד אונד זיא געקושט.

„קוטיא, טהייערער,“ האט זיא געזאגט איהם אַנרופענדיג בייא זיין

פערזערטעלטען נאמען. „דוא וועסט מיך ניט פערנעמען; דוא וועסט ניט — “
אָבער זיא האט ווייטער ניט געקענט רעדען.

סערגעי האט בעגריפען, אז עס האט עפעס פאסירט צווישען זיין פאטער אונד
מוטער, ווארום זייא דארפען זיך ניט בעגעגענען. דיא ריכטיגע אורזאכע האט ער
ניט געוואוסט אונד ניט געקענט וויסען. אַלס זיא האט זיך אויפגעהויבען, האט ער
זיא נאך אמאל אומאַרמט אונד געזאגט:

„געה ניט מאַמא, נאך ניט. ער וועט ערשט שפעט אַהיים קומען.“

„סערגעי, מיין קינד,“ האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדער שטימע. „דוא
מוסט איהם לייעב האבען. ער איז בעסער אלס איד; איד בן שולדיג, ניט ער. ווען
דוא וועסט עלטער ווערען, וועסטו מעהר פערשמעהען.“

„קיינער איז ניט בעסער וויא דוא!“ האט ער אויסגעשריען זיא וויעדער
קושענדיג אונד אומאַרמענדיג מיט זיינע קליינע אונד ציטערענדע הענטלעך.

„מיין קינד, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.

גראדע דאמאלס האט זיך געעפענט דיא טהיר אונד דער ערציהער, וואסילי
לוקיטש, איז אריין געקומען. סערגעי איז צוריק געפאלען אין זיין בעט וויינענדיג
העפטיג. אַננא האט זיך צוגעבויען, אונד קושענדיג זיין געזיכט עטליכע מאל, האט
זיא שנעל פערלאָזען דאס צימער.

אין קאָרידאָר האט זיא זיך בעגעגענט מיט איהר מאַן. ער איז געבליעבען
שמעהען מיט אַרונטער געלאָזענע אויגען. אַננא האט שנעל אַרונטער געצויגען איהר
שלייער אונד איז אַרויס געלאָפּען אויף דער גאַס. ווען זיא איז אָנגעפאָהרען א
היבשע שטרעקע, האט זיא דערזעהען דאס שאַכטעל באַן־באַנס וואס זיא האט
פערנעמען מיטציגעהומען פאַר איהר זוהן.

קאפיטעל 8.

אַננא האט זעהר געוואָלט זעהען איהר זוהן. אָבער זיא האט זיך ניט פאַרנען
שמעלט, אַז דיא בעגעגנונג מיט איהם, וועט אַזוי פיעל ווירקען אויף איהר. זיך
זעהענדיג נאך אמאל אין איהר צימער פון האַטעל, איז איהר אַלעס ערשינען אַזוי
פינסטער אונד איינזאַם, דאס זיא האט וויעדער אויסגעבראַכען אין א געווייך, אונד
געמורמעלט: „אליין! מיין גאַט! אַלעס איז פאַראיבער, איד־בין אליין!“

דיא איטאַליענישע אַמע האט אריין געטראנען דאס קינד, וועלכעס ער
בליקענדיג איהר מוטער, האט זיא געשמייכעלט אונד אָנגעפאַנגען צו קלאפען מיט

איהרע קליינע אונד דיקע הענטלעך פון פער'נליענען. דיעזע סצענע האט זיא בלויז עראינערט אן איהר אונגעהייערער ליעבע צו סערגענין. זיא האט נעקושט דאס קינד אונד וויעדער צוריק געגעבען צו דער אַמע פיר א שפּאַציער.

„מײן נאָט!“ האט זיא אויסגעשריען, „דיא אַלטע אונד איינגעוואָהנטע ליעבע צו מײן זוהן, איז ניט צום אויסוואַרצלען!“ דאן האט זיא געעפענט אין אַלבוּם מיט בילדער. איהרע אויגען זיינען געפאַלען אויף ווראַנסקי'ס א פאַטאַגראַפיע וואס ער האט געלאָזען אַרונטער געהמען אין דײם. וועהרענד דעם נאַצען פריהמאַרגען, האט זיא אן איהם נאר ניט געדענקט, אָבער ערבליקענדיג זיין בילד, איז איהר הארץ אָנגעפיללט געוואָרען מיט ליעבע.

„וואו איז ער?“ האט זיא זיך געפרעגט. „ווארום לאָזט ער מיך אליין מיט מײן שמערץ?“ זיא האט דאן אַרײן געשיקט א דיענער אין זיין צימער איהם אָנד זאגען ער זאָל זיא ערוואַרטען. דער דיענער האט צוריק געקעהרט מיט דער נאַכ־ריכט, אַז ווראַנסקי האט פריינדע צו בעזוך, אונד ער פרעגט, אויב זיא וועט איהם עכטפאַנגען מיט פרינץ יאַשווין, וועלכער איז נאָר וואס אָנגעקומען נאך סט. פעטערסבורג.

„וואס קימערט איהם?“ האט זיא זיך געפרעגט. „וואס פאר א בעגריף קען ער האבען פון דעם שמערץ וואס איך טראָג אין מײן ברוסט? אונד, מײן נאָט, ווער ווייס אויב ער ליעבט מיך נאך?“

דער לעטצטער געדאַנק האט זיא שוין אייניגע מאל שרעקליך געמאַרטערט. אַלס זיא איז אַרײן אין זימץ־צימער, האט זיא צום ערשטען מאל ערבליקט פרינץ יאַשווין, וועלכער איז געזעסען אונד בעטראכט סערגעניס א בילד. ערבליקענדיג אַננא, האט זיך ווראַנסקי מיט דעם פרינץ אויפגעהויבען, איהר ענטקענען גע־נאַנען, גערייכט דיא הענד, אונד דאן האט אָנגעפאַנגען איין אַגעמיינעס געשפרעך. יאַשווין האט בעמערקט, מיט 10 מינוטען שפעטער, וויא ווראַנסקי האט שוין אייניגע מאל געקוקט אונגעדולדיג אויף זיין זייגער. דער פרינץ האט זיך אויפגעהויבען. זיא האט איהם געפרעגט אויב ער פערבלייכט לאַנג אין סט. פעטערסבורג.

„איך ווייס ניט, מײנע געשעפטען זיינען נאך ניט געשלאָסען,“ האט ער גע־ענטפערט.

„אונד וואו שפייזט איהר היינט אבענד?“ האט איהם ווראַנסקי גע־פרעגט.

„קוסט שפייזען מיט מיר,“ האט אַננא געזאגט שנעל זיך אַביסעל פער־שעהמענדיג. „לאמיר עסען אַלע דרייא צוזאַמען.“

„מיט פערנניעגען,“ האט יאשוין געענטפערט, „צו ווידערזעהען אלץ וי“
איז דאן ארויס פון צימער.
„געהסט אויך?“ האט אַנאָ געפרעגט ווראַנסקיין.
„יא, עס איז שוין שפעט,“ האט ער געענטפערט, אונד דאן צום פרינץ:
„געה, געה, איך קום נאך.“
זיא האט גענומען זיין האַנד, געבליקט אין זיין געזיכט אונד פראָכירט איהם
צו דערצעהלען פון איהרע ליידען. אָבער זיא האט ניט געקענט. דאן האט זיא
געזאגט:
„איך וויל דיך עפעס פרעגען: איז דאס געווען איין עולה פון מיר איהם
איינצולאָדען?“
„געוויס ניט, ווארום זאָלסטו איהם ניט לאָדען?“ האט ווראַנסקי געענטפערט
מיט א רוהיגען שמייכעל.
„אלעקסיס, זאג מיר, ליעבסטו מיר נאך אימער?“ האט זיא געפרעגט
האַלמענדיג זיין האַנד. „איך קען דאָ מעהר ניט פערבלייבען. ווען פאָהרען מיר
אוועק?“
„אָה, באַלד, באַלד,“ האט ער געענטפערט זיך עראינערענדיג אן דער אונד
אַנגעגעהמע סצענע אין טהעאַטער.
„ווען דוא דאַרפסט אַלץ געהען, דאן געה,“ האט זיא געזאגט זעהר אונד
צושריערען.

פינפטער מהלל

קאפיטעל 1.

לשוין אונד זיין פרוי האבען איינגעלאדען דאָללין מיט פרינצעסין שערבאטצקי, צו צוברענגען דיא זומער-מאָנאטען אויף זייער גוט. סטעפאן איז געווען פאָלקאמען צופריעדען דערמיט, דען זיין אייגענעם לאַנד-הויז, איז ניט געווען אין אַרדנונג, אונד דאָן, האט ער ניט זעהר גערן געהאט אימער צו פערבלייבען איין זיין פרוי'ס געזעל-שאפט; אזוי וויעדער, האט ער געוואוסט, אז ער וועט קענען זיין אין מאַסקווא אונגעשטערט.

דאָללי האט שפעטער ערפאהרען, אז ווראָנסקי מיט אַננא'ן פערברענגען זייער צייט אין א לאַנד-הויז, אונגעפעהר 70 ווערסט פון לעווינען. זיא האט זאָפאָרט בעשלאָסען צו בעזוכען אַננא'ן, זיך דערמאָהנענדיג ערשטענס, אז נאך אלעמען, איז זיא איהר מאַן'ס שוועסטער, אונד דאָן, דאס זיא ליעבט איהר זעהר. זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז לעווינ וועט דערמיט ניט צופריעדען זיין. נאָר הערענדיג איהר וואונש, האט ער קיינע בעמערקונגען געמאכט, געהייסען איינשפאָנען, זיינע איין אלט-מאָדישע דראָשקע אונד דאָללי איז אוועק צו אַננא'ן.

אַננא אונד ווראָנסקי האבען איהר בעגעגענט אין פראַנגט פון זייער וואָהנונג.

„דאָללי!“ האט אַננא אויסגעשריען זיא אומארמענדיג. „מיין נאָט, וויא דאס פרייט מיך דיך צו זעהען! זאג, אלעקסיס, איז דאָ ניט זעהר א שעהנער פלאַטץ?“

ער האט אַרונטער גענומען זיין הוט אונד בעגריסט דאָללין זאגענדיג: „אייער בעזוך, מאכט אונז זעהר גליקליך.“ דאָן צו אַננא'ן: „וואס פאָר א צימער זאָלען סיר אָבעבען דער פרינצעסין?“

„דאס ענדערצימער נעבען באלקאן, עס איז נאהענט צו מיינעם,“ האט אַנאַ נעענטפערט. „איך האָף, דאָללי, אז דוא וועסט דאָ מעהר פערבלייבען. וואס? בלויז איין טאָג? אונמעגליך!“

„איך האב פערשפראַכען מאָרנען צוריק צו קעהרען, צוליב דיא קינדער,“ האט דאָללי געזאגט.

מיט דער פרייד פון א יונגעס מעדבען, האט אַנאַ אריין געפיהרט דאָלליין אין הויז אונד זייא האבען זיך געזעמט אין איהר עלענאנטעס צימער.

„דוא קוססט צו מיר,“ האט אַנאַ געזאגט מיט א זיפן, „אונד וואונדערסט ויך וויא איך קען זיין גליקליך? איך בין מודה, אז איך האַנדעל ניט ריכטיג. אָבער איך בין וויא בעצויבערט; מיין פערנאנגענעס אונגליק זעהט מיר אויס וויא א חלום — איבערהויפט זייט מיר זיינען דאָ.“

„עס פרייט מיך דאס צו הערען,“ האט דאָללי געענטפערט. „אָבער ווארום האסטו מיר ניט אמאל געשריעבען א בריעף?“

„איך האב ניט געהאט דעם מוט.“

„מוטה? מיר צו שרייבען? ווען דוא וואָלט געוואוסט —“

„זאג מיר,“ האט זיא אַנאַ אונטערבראָכען, „וואס דענקסטו ווירקליך פון מיר?“

„נאר ניט,“ האט דאָללי געענטפערט. „איך ליעב דיך וויא איך האב דיך אימער געליעבט. ווען יעמאנד ליעבט א פערזאָן, דאן ליעבט מען דיא פערזאָן וויא זיא איז, אונד ניט וויא איין אנדערער וואָלט געוואָלט זיא זאָל זיין.“

„איך האב קיינמאל קיין מורא ניט געהאט, אז דוא וועסט מיך ניט פער- שטעהען. איך האב דיך געוואָלט איינגאָדען דוא זאָלט קומען צו אונז; סטיווא אין ווראָנסקי'ס א גוטער אַלטער בעקאָנטער,“ האט אַנאַ געזאגט רויט ווערענדיג.

דאָללי איז געווען פערוויירט אונד כמעט ניט געוואוסט וואס זיא זאָל ענטפערן.

„אונד וויא געהט עס דיין קליינער טאָכטער?“ האט דאָללי ענדליך געפרעגט.

„געניצען? אַה, זיא איז געזונד. ווילסטו זיא זעהען? קום וועלען מיר זיא זעהען.“

„אָבער וואס האסטו געטהאן וועגען...“ דאָללי האט געוואָלט פרעגען וואס

פאר א פאמיליע־נאמען דאס קינד טראַגט, אָבער זיא האט זיך אונטערבראַכט
 אונד געזאגט: „איך מיין, האסטו זיא ניט אליין געגעהרט?“
 „ניט דאס האסטו געוואָלט זאגען,“ האט אַנגא בעמערקט לעזענדיג דאָלליס
 געדאַנקען. „דוא האסט געוואָלט פּרעגען איבער איהר נאמען? עס איז וואַנסקייס
 גרעסטער שמערץ וואס זיא מוז זיך רופען קאַרענינא, אָבוואָהל דאס איז ניט
 ריכטיג.“

אין דער אַמעס ברייטעס אונד שעהנעס צימער, איז געווען איין ענגלישעס
 קינדער־מעדעקען, וועלכע האט אריין גערופען ויזא אַמע מיט דעם קינד פון נארטען,
 אונד דאָללי האט בעוואונדערט דאס שעהנע קינד.

קאַפיטעל 2.

וועהרענד דעם נאכמיטאג, איז דאָללי געבליעבען אליין מיט וואַנסקייס;
 אַנגא האט זיך בעשעפטיגט מיט עפעס היידזאכען.

„איך דענק,“ האט וואַנסקיי אָנגעפאַנגען, „אז איך האב רעכט ווען איך בע
 טראַכט אייך אלס אַנגא'ס פריינדין.“

דאָללי האט זיך געשפירט אונרוהיג אונד זיך ניט געקענט ערקלערען וואס
 ער וויל איהר זאגען.

„אַנגא ליעבט אייך זעהר,“ האט ער געזאגט נאך א פּויע. „ווילט איהר
 אויסניטצען אייער איינפלוס איבער איהר פון מיינעטוועגען? דיא וואַהרהייט איז,
 אז פון אַרע איהרע געוועזענע פריינדע, זייט איהר דיא איינציגע וואס איז זיא גע
 קומען בעזוכען. איך ווייס, אז דאס איז ניט דערפאַר, ווייל איהר שטימט איין צו
 אונזערע האַנדלונגען; עס איז בלוז, ווייל איהר זייט איהר וואַהרע פריינדין. האב
 איך ניט רעכט?“

„יא, אָבער —“

„ניעמאנד קען עס מעהר ביטער שפירען,“ האט ער פאַרטגעזעטצט זיא אונד
 טערברעכענדיג, „מעהר וויא איך אליין. איהר מוזט צוגעבען, אז איך מאַך דורך
 גלייך מיט איהר אלע שמערצען.“

„איך בעגרייף, עס איז ריכטיג. אָבער, לויט נאך מיין מיינונג, דאַרף אייך
 ניט בעקיימען וואס אנדערע רעדען הינטער דיא פלייצעס.“

„הינטער דיא פלייצעס? מיין נאָט, ווען עס וואָלט אזוי געווען, וואָלט איך
 שוין נאר ניט גערעדט; אָבער, איהר האט נאר קיין בעגריף געהאט וואס זיא האט
 געהאט איבערצוטראגען אין סט. פעטערסבורג.“

„אָבער ניט דאָ, איך בין זיכער,“ האט דאָללי ווייטער געזאגט, „אז דאָ
משעפעט אייך קיינער ניט, אונד איהר ווינשט אייך ניט צוריק צו קעהרען צו דער
אַלטער וועלט.“

„וויא קען איך נאר אויסדריקען אזא וואונש?“ האט ער אויסגערופען
ערביטערט.

„איהר פערברענגט דאָ א רוהיגעס אונד אַנגענעהמעס לעבען, אונד איך זעה
ניט איין, ווארום איהר זאָלט דאס דארפֿען וועקסלען. וואס עס אנבערגאַנגט אַננאַן,
לויט וויפיעל זיא האט מיט מיר גערעדט, איז זיא פאָלקאָמען גליקליך.“

„יא,“ האט ער געענטפערט, „וועט דייעזעס גליק דויערן? איך ציטער פאר
דער צוקונפט. נוט אָדער שלעכט. מיר זיינען פּעראייניגט אויף אימער. מיר האבען א
קינד אונד וועלען פיעללייכט נאך אנדערע האבען; אָבער, מייַן טאָכטער,
הייסט קאַרענינאַס. ווען איך זאָל מאָרגען האבען א זון, וועט ער אויך הייסען קאַר
רענינאַס, אונד ער וועט ניט קענען ירשה'ענען מייַן נאמען אָדער מייַן פערמעגען.
שטעלט זיך פאָר אַלאָ דעס שמערץ, אז דיא קינדער מיט דער פרוי וואס איך
פערנעמער, קענען זיך ניט רופען מיינע? עס איז שרעקליך!“
„אָבער וואס קען אַננאַ טהון?“

„אָט דאס מייַן איך אויך. זיא קען קריענען א גט. אייער מאַן האט אויסגע
וירקט דערצו קאַרענינאַס איינשטימונג. אָבער זיא האט זיך ענטזאגט דערפון.
איך בעט אייך, טהוט מיר דיא טובה, רעדט מיט איהר, ניכט איהר צו ערקלערען,
פיעללייכט וועט זיא וועקסלען איהר מיינונג.“

„מיט פּערגניגען וועל איך עס טהון,“ האט דאָללי געענטפערט, „אָבער מיך
וואונדערט בלויז, ווארום אַננאַ אליין זאָל דאס ניט בעגרייפען?“

נאכדעם וויא זיין האבען אָבגעגעסען מיטאג, האט זיך אַננאַ צוריק געצויגען
מיט דאָללין אליין אין א צימער.

„אונד וויא געהט עס קיטטיין?“ האט אַננאַ געפרעגט. „זאג מיר דעס אמת,
איז זיא ניט אין בעס אויף מיר?“

„אָה ניין, ניין, קיטטי איז זעהר גליקליך אונד זיא האט קיין אורזאכע צו זיין
אונצופריעדען,“ האט דאָללי געענטפערט.

„עס פרייט מיך זעהר דאס צו הערען,“ האט אַננאַ געענטפערט אויפריכטיג:
„אָבער יעצט זאג מיר דיא וואהרהייט, וויא געהט עס דיר מיט, מיט —“
„מיט אַלעקסיסין מיינסטו?“ האט איהר אַננאַ ארויס געהאַלפּען. „איך הייסט,

דוא האסט מיט איהם געשפראַכען. איך קען מיר זאָגאר מערקען איבער וואס, נאָר איך בין נייגעריג דאס הערען פון דיין מויל."

"מיר האבען געשפראַכען איבער א גענעשטאַנד, וועלכען איך וואָלט זאָנסט אויסגעמיעדען, ווען ער וואָלט מיר איהם ניט דערמאָהנט. עס איז וועגען דעם רעכט מיט איהם צו וואָהען פרייאַ אונד אָפען פאַר דער וועלט."

"דוא מיינסט אַ גוט? בעטסי האט אויך דאסזעלבע געזאגט, אָבער ענט שולדיג מיר, איך מיין ניט זיא צו פערנגלייכען מיט דיר. בעטסי איז דיא פער דאָרבענסטע פרוי אין דער וועלט! אָבער יעדענפאלס, וואס האט ער געזאגט?"

"ער בעהויפטעט, אַז ער ליידעט, ניט נאָר אזוי פיר זיך, זאָנדערן דאָפיר וואס ער קען דיך ניט רופען געזעטצליך זיין פרוי אונד זיין קינד זאָל אויך אזוי אנערקענט ווערען."

"איך פערשטעה ניט, וואס נאך פערלאַנגט ער? קען א פרוי נאך מעהר בעלאַנגען צו איהר מאַן וויא איך בעלאַנג צו איהם? איך בין זיין שקלאַפין!"

"אָבער ער קען ניט זעהען וויא דוא ליידעסט געגען דער וועלט. דאן וועט דאס מאַכען וואס אייערע קינדער וועלען געזעטצליך אנערקענט ווערען."

"וואס פאַר אַ קינדער?"

"ענניע, אונד דיעזע וואס דוא וועסט נאך האבען."

"אה, דערפאַר דאַרף ער קיין מורא ניט האבען. איך וועל מעהר קיין קינדער ניט ברענגען אויף דער וועלט."

"אַננא! וויא קענסטו אזוי רעדען?"

"ווייל איך וויל מעהר קיין קינדער ניט האבען. דוא רעכענסט, אַז איך בין שלעכט אונד פערדאָרבען, אָבער, דוא מוזט ניט פערנעסען, אַז אועלכע קינדער, וועלען זיין דיא אונגליקליכסטע אין אונזער געזעלשאַפט, אונד איך וויל ניט ברענגען קיין אונגליקליכע אויף דער וועלט."

"דאס איז אַלזאָ דיא בעסטע אורזאכע ווארום דוא זאָלסט זיך גען."

"פיעללייכט," האט אַננא געענטפערט שמיל, "ווען דאס זאָל נאָר מעגליך זיין."

"איך האב געהערט, אַז דיין מאַן האט איינגעשטימט."

"יעצט וועט ער אָבער ניט איינשטימען; ער איז אונטער דעם איינפלוס פון געזעץ לידיא."

"אָבער דוא מענסט דאָך פראַבירען?"

"לאַמיר אָנעהמען, אַז איך האב פראַבירט אונד עס איז מיך געלונגען, אָבער

דוא דארפסט ניט פערנעסען, אז נאכדעם וויא איך וועל מיך שוין ערניערדיגען פאר איהם, וועני ער מיר געבען מין זעהן? אונד ווען איך וועל איהם שוין האבען, שטעל דיר פאר וואס דאמאלס וועט זיין; ער וועט אלעס ערפאררען, אונד ער וועט מיך האסען אונד פערזאכטען; מין גאט, עס איז שרעקליך!"

אננא האט זיך אויפגעהויבען אונד געמורמעלט: „עס איז שוידערהאפט. איך בין דיא אונגליקליכסטע אין דער וועלט! וואס פאר א גוטס קען מיר דער גט טהון, מעהר וויא ערניערדיגונג? בין איך נאך וועני ערניערדיגט?“ דאן צוגעהענדיג צו דאללין אונד זיא אומארמענדיג, האט זיא געמורמעלט: „אך, דאללי, פערזאכטע מיך ניט, איך פערדיען עס ניט. האב בעסער מיטלייד מיט מיר...“

ביידע האבען דאן געוויינט.

קאפיטעל 3.

ווראנסקי אונד אננא האבען פערבראכט דעם גאנצען זומער אונד א היבשען טהייל פון הערבסט אין לאנד-הויז, אהנע צו האבען בעשטימט עפעס פיר דער צוקונפט.

וועהרענד דעם מאנאט אקטאבער, זיינען געווען דיא וואהלען אין דער קאשין נובעריע, אין דער פראווינץ וואו ווראנסקי האט געהאט זיינע ניטער. ווראנסקי האט נאך פריהער פערשפראכען דארט צו זיין, אונד ער האט בעש אסען אהין צו פארהען.

בין מיט איין אבענד פאר זיין אברייזע, האט ער אננאין ניט מיטגעטהיילט איבער זיין אבויכט, אונד אויך דאמאלס האט ער געשפראכען בעז אונד אויפגע-רענט, מורא האבענדיג פאר איין אויסברוך פון איהר אייפערזוכט. צו זיין ערשטוינען אבער, האט זיא עמפפאנגען דיא נאכריכט גאנץ רוהיג, אונד איהם בלויז געבעטען, ער זאל איהר בעשטימען דעם טאג פון זיין צוריק קומען.

„איך האף, אז דוא וועסט ניט זיין איינזאם אין מין אבוועזענהייט.“ האט ער בעמערקט.

„אך ניין“, האט זיא געענטפערט רוהיג. „איך האב נאך וואס ערהאלטען א פאקעט ביכער פון מאסקווא“, זייא וועלען מיך שוין אונטערהאלטען. ער איז אזועק זעהר אונרוהיג איבער איהר אינגעווענהליכער האלטונג. אננא וועדער, אבוואהל זיא האט אלעס אנגעווענדעט צו זיין רוהיג, האט זיא באלד נאך זיין אזועק געהען אויסגעבראכען אין א געווייז.

„וואס האב איך צו איהם?“ האט זיא געמורמעלט. „ער האט א פאל שטענדיגעס רעכט צו געהען אונד קומען וואו ער וויל אונד ווען ער וויל! איך אליין האב קיין רעכט. וואס בין איך זיינע? א געליעבטע, ניט מעהר, דאס איז אלעס! אונד וויא לאנג איז דער שיער זיך צו הארטען אן א געליעבטער? איך גלויב, אז עס איז שוין צייט ער זאל זיך מיט עפעס אנדערש פערברענגען. גרויסער גאט! זיין האלטונג, זיינע אויגען אונד זיין בליק, אלעס האט מיר שוין דערצעהלט, אז ער איז זאט פון מיר!“

זיא האט דאן פראָבירט עפעס צו אַרבייטען, עפעס צו טהון אום צו פער טרייבען איהרע אויפגערעגטע געדאַנקען, אָבער עס איז איהר אונטעגליך געווען. אויך בייא נאכט האט זיא ניט געקענט שלאָפען.

פינף טעג זיינען אזוי פאָראיבער אין מאַרטער אונד שמערץ. דאן איז דאס קינד עפעס קראַנק געוואָרען, אויף איין אונבעדייטענדע קראַנקהייט. זיא האט זאָך פאָרט אָבגעשיקט א ספעציעלען שליח נאך איהם. אָבער גלייך וויא דיעזער איז אַוועק, האט זיא באַלד חרטה געהאַט. וואס וועט זיא איהם זאנען? וואס האט פאָסירט? מיט וועלכען רעכט זיא אונטערבראָכען זיין פערנניענען? אָבער, נאך אלעמען, האט זיא זיך דערמאָהנט, אז זיין צוריק קעהרען. וועט איהר פעראור זאכען גליק, אונד זיא איז בעשטאַנען דאָפיר צו ליידען אירגענד א שמערץ.

זיא איז געזעסען ביים טיש שפעט בייא נאכט, אונד פראָבירט עפעס צו לעזען, אָבער זיא האט בלויז געהערט דעם ווינד מיט דעם רעגען אין דרויסען. ענדליך האט זיא געהערט צוזאָהערענדיג א דראָשקע. זיא איז באַלד אויפגעשפרונגען, אַרונטער געלאָפען אום איהם צו בעגעגענען.

וויא ער האט זיך אויסגעצויגען זיין ריזיג-מאַנטעל, האט ער געפרעגט:

„וויא געהט עס ענניען?“

„פיעל בעסער; אונד וויא געהט עס דיר?“ זיא האט איהם אָנגעכאַפט בייא ביידע הענד אונד איהם צונגעצויגען צו זיך.

„מיר געהט עס גוט,“ האט ער געענטפערט אין א קאלטען טאָן, בליקענדיג צו איהר קלייד, וואס ער האט געוואוסט, אז זיא האט עס גראַדע אָנגעצויגען אום איהם צו מאַכען פערנניענען.

„אונד וויא איז מיט דיר גענאַנגען?“ האט ער געפרעגט קושענדיג איהר האַנד. זייא זיינען דאן ביידע אַרויף גענאַנגען.

איידער זייא האבען זיך געלעגט שלאָפען, האט אַנגא פראָבירט צו ערפאָהרען

וואס פאר איין איינדרוק עס האט אויף איהם נעמאכט וואס זיא האט איהם אהיים גערופען.

„זייא דייך מודה“ האט זיא צו איהם געזאגט, „אז מיין בריעף צו דיר דורך דעם שלוח, איז דיר ניט געפעלען געוואָרען. דוא גלויבסט אויך ניט, אז דאס וואס איך האב דיר געשריעבען, איז וואהר.“

„יאי,“ האט ער געענטפערט, אונד טראָטן זיין צערטליכקייט, האט זיא איינ געזעהען, אז ער קען איהר ניט מוחל זיין. — „עס איז ווירקליך געווען געגען מיין ערוואַרטונג. דוא האסט מיר געשריעבען, אז דאס קינד איז קראַנק, אונד, אין דער זעלבער צייט, האסטו אויך געוואָלט קומען צו מיר.“

„ביידע זאכען זיינען געווען אמת.“

„איך צווייפעל עס ניט.“

„יאי, דוא צווייפעלסט יא; איך קען זעהען, אז דוא ביסט געערגערט.“
„ניין, ניין; דיא איינציגע זאך וואס מיך ערגערט איז, וואס דוא ווילסט ניט איינזעהען, אז איך בין א מענש אונד האב אמאל געשעפטען וואס איך מוז זייא בעזאָרגען. אָבער, גענוג דאָרעבער.“
„ווארום גענוג?“

„איך האב דאס בלוז צו זאגען: געשעפטען צווינגען מיך איך זאָל אַוועק פאָהרען נאך מאַסקווא.“

„אזוי גאר,“ האט אַנאָ בעמערקט וויא ערשראָקען, „דוא קומסט נאָר צוריק אום באַלד וויעדער אַוועק צו פאָהרען? ווען דוא קענסט ניט לעבען מיט —“
„אַנאָ, אום נאָמעס ווילען, ווארום זאָלסטו ניט וועלען פערשטעהען? דוא ווייסט, אז איך בין בערײט אַלעס צו אָפּפערן פיר דיר.“

„ווען דוא פאָהרסט נאך מאַסקווא,“ האט זיא געענטפערט גלייך וויא זיא וואָלט גאר זיינע ווערטער ניט געהערט, „פאָהר איך אויך מיט דיר. איך קען דאָ ניט בלייבען אליין. ענטוועדער מיר זאָלען לעבען צוזאַמען אָדער זיך שידען.“
„מיין איינציגער וואונש איז לעבען, איז צו זיין מיט דיר; אָבער אויף אזא אַרט, וועט נעטהיג זיין —“

„א נט ו“ האט זיא אונטערגעכאַפט. „אזוי בלייבט עס אַלזאָ. איך זעה עס קען אַנדערש ניט זיין; איך פאָהר מיט נאך מאַסקווא.“

אַנאָ האט אונטערדעסען בעמערקט אין וואַנסקײס אויגען וויא א פערמאַר מערעטע מינען. זיא האט געשוידערט. נאך אין דעמזעלבען אבענד האט זיא

געשרעבען צו קאָנציניאָן אונד פערלאַנגט א נט. צום שלום פון מאַנאַט נאָועמבער, איז זיא אָנגעקומען מיט ווראַנסקיין, נאך מאַסקווא.

קאָפיטעל 4.

לעווין אונד זיין פרוי זיינען געווען אין מאַסקווא שוין זייט צווייאַ מאַנאַט, דאָ מיט קיטטי זאָל האבען דיא געלעגענהייט צו זיין אין דער נאָהענט פון דיא בעסטע ערצטע, וועהרענד דער געבורט. וועהרענד איהר מאן האט ערוואַרטעט דעם מאַ מענט מיט מורא אונד ציטערניש, איז זיא גראדע געווען גאַנץ רוהיג.

קיטטי האט געשפירט, אז דאס נייע לעבען אין איהר, האט אויך ערוועקט א פרישע לעבע, א פרישע סימפאטהיע, אונד זיא האט זיך געפיהלט זעהר גליקליך. אַלעס וואס איהר האט גערנגערט איז געווען, דיא אונרוהיגקייט פון איהר מאן. מאַסקווא האט פאר איהם ניט געהאט קיין פאַסענדע בעשעפטיגונג, אונד אזעלכע פריינדע וויא אַבלאַוסקי, האבען איהם מעהר ניט אונטערהאלטען. קיטטי איז יעדענפאַלס דערמיט געווען זעהר צופריעדען.

דער וויכטיגסטער מאַמענט וואס האט זיך יעמט אָבעשפיעלט אין קיטטי'ס לעבען, איז געווען דיא וועדערבעגענגונג מיט ווראַנסקיין, וועלכע האט שטאַמעד פונדען אין הויז פון איהר קוואַטערין, פרינצעסין באַריסאָווא. קיטטי איז אהין געד קומען אויף בעזוך מיט איהר פאטער, ווען ווראַנסקי'ס נאמען איז אָנגעצייגט געד וואָרען. זיא האט געפיהלט איהר הארץ שטירמיש קלאַפען אונד דאס, בלוט איז געלאָפען אין איהר געזיכט.

דיא אַלטע פרינצעסין האט פראָבירט צו פערוויקלען ווראַנסקיין אין א פאָד ליטישעס געשפּרעך, אונד קיטטי האט זיך אָנגעפאַנגען צו בערוהיגען. זיא האט מיט איהם דאָן גערעדט א פאאר ווערטער, געשפּאַסט איבער זיין אנטהייל בייא דיא לעטצטע וואַהלען אין קאַשין, אונד דאָן, רעדענדיג מיט איהר קוואַטערין, האט זיא שוין אויסגעמיעדען ווראַנסקיין, ביז ער איז אַוועק.

ווען ווראַנסקי איז אַוועק, האט איהר פאטער קיין בעמערקונג נעמאכט איבער דער אונטערוואַרטעטער בעגענגונג, אָבער קיטטי האט געקענט בעמערקען, אז דער אַלטער פרינץ איז צופריעדען מיט איהר בענעהמונג.

אַלס זיא האט זיך בעגעגענט מיט לעווינען, האט זיא איהם דערזעהלט איבער דער בעגענגונג אונד בעמערקט :

„עס האט מיר לייד געהאַן וואס דוא ביסט דערבייא ניט געווען, אָדער, וועד ניגסטענס, שטעהען אונד קוקען דורך דעם שליסעל-לאָך, ווייל, ווען דוא וואַלסט

נעשטאנען נעבען מיך אלס איך מיך געקענט בעהעררשען. זעה וויא איך ווער נאך יעצט רויט!

אין אמת'ן גערעדט, איז אָבער לעווין נאך מעהר רויט געוואָרען. ער איז געווען יכער, אז קיטטי איז אויפריכטיג אונד ער האט זיך נאר ניט בעאנרוהינט איבער איהר בעגענונג מיט ווראָנסקי'ן. ביז דאמאלס האט ער אויסגעמיעדען זיך צו בעד נענען מיט ווראָנסקי'ן, אָבער פון יענעם מאָמענט אן, האט ער איינגעזעהען, אז עס איז נאָריש צו ענטלויפען פאר א מענשען וואס איז, פער צופאל, געווען פערמישט אין זיין לעבענס-געשיכטע. ער האט אויך באלד געהאט דיא געלעגענהייט צו קומען פנים-אויס מיט ווראָנסקי'ן. עס איז געווען צור צייט וואס אַבלאָוסקי האט געגעבען א מיטאג אין זיין קלוב, ער האט זיך בעגעגענט מיט ווראָנסקי'ן אן צימער וואו מען איז געגאנגען רויכען.

„איך דענק, אז איהר האט זיך שוין אמאל בעגעגענט,“ האט סטעפאן געדאנקט מיט אונטער אונד נומיטהיג פון דעם מיטאג מיט דעם גוטען וויין. „לעווין איז מיין בעסטער פריינד, אונד איהר זייט דער צווייטער. איך וויל אייך זעהען אזוי פריינדליך צו אַנאַנדער, גראדע וויא איך בין.“

„אַלעס וואס מיר האבען צו טהון איז, זיך באלד צו אומאַרמען,“ האט ווראָנסקי געזאגט אויסשטרעקענדיג זיין האַנד צו לעוויען. דער לעטצטער האט איהם געגעבען זיין האַנד אונד געזאגט: „עס וועט מיך זעהר פרייען דורכצופיהרען סטעפאָן'ס וואונש.“

„אונד מיך אויך,“ האט ווראָנסקי געענטפערט. אָבער טראָגט זייער פריינדליכקייט, האבען זייא ניט געוואוסט וואס צו זאגען איינער דעם צווייטען. „לעווין האט נאך ניט געזעהען אַנאַ'ן,“ האט סטעפאָן בעמערקט, „אונד איך וויל איהם פאַרשטעלען.“

„זיא וועט זיין ערפרייט,“ האט ווראָנסקי געענטפערט. „אָבער איך מוז אייך בעטען אום ענטשולדיגונג. מיין פריינד יאַשווין האט זיך פערשפיעלט אין סארטען. אונד, ווען איך וועל אויף איהם ניט אכטונג געבען, וועט ער פערשפיעלען ביז צו דער לעטצטער קאַפיקע. איך מוז געהען זעהען וואס ער טהוט,“ אונד ער האט פערלאָזען דאס צימער.

„ווארום זאָלען מיר ניט בעזוכען אַנאַ'ן אָהן איהם?“ האט סטעפאָן געדאנקט. „איך האב עס איהר פערשפראַכען דיך פאַר איהר פאַרזושטעלען. ניסטו זיינע אבענד בעשעפטיגט?“

„זעה ניין: איך וועל געהען מיט פערנגיעגען.“

„אזוי בלייבט עס ו' האט סטעפאן געזאגט, אונד נאכדעם וויא ער האט
זונערופען זיין דראַשקע, זיינען זייא אַוועק געפאָהרען צו אַנאַ'ן.

קאַפיטעל 5.

וויא זייא זיינען אריין אין הויז, האט זיך לעווין געשפירט נערוועז. דיא דיענסט
האט זייא מיטגעטהיילט, אַז אַנאַ געפינט זיך אין לעזעצימער מיט א בעזוכער,
מאָנסיע וואַרקעף.

זייא זיינען אריין אין פאָרדער־זאַל, וואו עס איז געהאַנגען אַנאַ'ס א שעהנעס
עהל־בילד. לעווין האט דאס בעטראַכט מיט ערשטוינען. לויט נאך זיין פאָרשטער
לונג, האט ער נאך קיין שעהנערעס פרויענצימער ניט געזעהען, אונד עס האט ניט
געקענט עקזיסטירען.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען,“ האט לעווין געהערט א שטימע, אונד אומ
ווענדערדיג זיינע אויגען, האט ער ערכיקט דעם אַריינאַל פון בילד, אַנגעצויגען
איינפאַך, אָבער זעהר נעט אונד פול געשמאַק.

זיא האט איהם געוואונשען א הערצליכען ווילקאָמען אונד דאַ אריין געפיהרט
ביידע מענער אין לעזעצימער, וואו זיא האט זייא פאָרגעשמעלט פאַר מאָנסיע
וואַרקעף.

„עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען,“ האט זיא נאך אמאך געזאגט צו
לעווינען. „איך האב עס צו פערדאַנקען סטיוואַן אונד אייער פרוי, וואס מיר שיינט
יעמצט, אַז איך האב אייך אימער געקענט. איך וועל ניעמאַלס פערנעמען דעם
איינדרוק וואס פרינצעסין קיטמי האט אויף מיר געמאַכט; זיא איז עפעס וויא א
שעהנע אונד רייצענדע בלום. לויט וויא איך האב געהערט, וועט זיא קירצליך ווערען
אַ סוטער.“

זיא האט געשפראַכען אזוי איינפאַך, אַז לעווינ'ס גערוואַזימעט איז באַלד
פערשוואונדען.

„קענען מיר ריכען?“ האט אַבלאַווסקי געפרעגט.

„עס איז טאַקי נאָר צוליעב דעם וואס מיר געפינען זיך יעמצט אין אַלעקסי'ס
לעזעצימער.“ זיא האט דאַן געעפענט א שאַכטעל צינאַרעמען, טראַקטירענדיג
לעווינען אונד האט אליין אויך גענומען א צינאַרעמען.

„אונד וויא געהט עס דיר היינט?“ האט סטעפאן געפרעגט.

„אָה, זעהר נוט; איך בין, וויא דוא ווייסט, אַביסעל נערוועז.“ האט זיא
געענטפערט גלייכטיליג, „אָבער זאָנסט פיהל איך מיך נוט. איך וועל שאַפען

טהעע. בייא ריעזע ווערמער האט זיא זיך אויפגעהויבען, אָנעקלונגען אונד אַרונטער גענומען א בוך פון מיט, אום פלאטין צו טאכען פאר דער טהעע. „ווילט איהר מיר ערלויבען דאס צו זעהן?“ האט ווארקעף געפרעגט צייגענדיג אויפן בוך וואס זיא האט אליין געשריעבען. „ניין, ניין,“ האט זיא געענטפערט, „עס איז נאָריש וויא פון יעדען אנפאנגער. איך בין זיכער, מאַנסיע לעווין וועט —“ „איך האב איהם שוין דערזעהלט דאָרעבער,“ האט סטעפאן זיא אונטערבראָכען.

„דוא האסט ניט גלייך געמאָהן; מײן פערפאַסונג איז גלייך צום שרייבען פון געפאַנגענע, וועלכע שרייבען אויף דאס וואס זייערע פריינדע פון דרויסען דערזעהלען זיין. איך בעמראַכט דאס ניט אלס קיין ווערק, זאָנדרן אלס א צייט פערטרייב.“

לעווין האט בעמערקט, אַז אין אַננא'ס הערליכעס געזיכט אונד אויגען, איז געלעגען איין אויסדרוק פון טרויער; דאס האט איהר שעהנהייט נאך מעהר וויא פערדאָפּעלט. ער האט געשפירט א בעוואונדערונג פערמישט מיט מיטלייד צו איהר.

אַננא האט דאן ערלויבט איהרע צוויי בעזוכערס זיין זאָלען אַרײן אין זאַלאָן, וועהרענד זיא איז צוריק געבליעבען רעדען מיט איהר ברודער. עס האט אָבער ניט פיעל געדויערט, אונד זיין זיינען זיך וויעדער צוזאַמען געקומען. ווארקעף האט געדערט מיט וואָהרער בעוואונדערונג איבער איהר בוך, נאָר אַננא האט דיעזעס געשפרעך אונטערבראָכען אונד אָנגעפאַנגען צו רעדען איבער גאַנץ אַנדערע געגענר שטענדע. לעווין איז געווען איבערראַשט פון איהר בעלעזענהייט, טאַקט אין שפרעכען אונד דערלע אָבער איינפאַכע בענעהמונג.

עס איז שוין געווען גאַנץ שפעט, ווען זיין האבען זיך אויפגעהויבען צו נעהמען אבישעד; פאַר לעווין האט דאס אָבער אויסגעזעהען בלוין אייניגע מינוטען צייט פערבראַכט.

„אַדע,“ האט אַננא געזאגט האלטענדיג זיין האנד אונד אין איהרע אויגען איז געלעגען א בליק וואס האט איהם בעאונרוהיגט. „זאגט אייער פרוי, אַז איך רענק פון איהר גראדע אזוי פיעל וויא אמאל; אונד, ווען זיא קען זיך ניט פאַסען מיך צו בעגעגענען אין דיעזער לאגע וויא איך געפין מיך, ווינט איך איהר, אַז גאָט זאָל זיא אָבהיטען זיא זאָל דאַרפן קומען דערצו. ווייל, איידער איינער קען פערצייהען, טח ער פריהער אליין ליידען.“

„איך וועל איהר זאגען,“ האט לעווין געענטפערט איינפאך.

„האב איך ניט רעכט געהאט?“ האט סטעפאן געפרעגט ארויס געהענדיג

פון היין. „איז זיא ניט א מערקווירדיגע פרוי?“

„יא,“ האט לעווין געענטפערט, „זיא איז ווירקליך א מערקווירדיגע פרוי ; דאס קען מען זעהען ווען מען בעטראכט זיא גוט ; זיא האט איין עדעלעס הארץ. אָבער, ליידער, ליידעט זיא זעהר.“

„איהר צושטאנד יעצט, איז נאך טרועריגער וויא אמאל. מיר האבען שוין איינמאל אלעס אראנזשירט פיר א גט, איהר מאן האט דערצו איינגעשטימט. אָבער דיא גאנצע פראגע איז דאָ צולעב דעם קינד, אונד אזוי שלעפט עס זיך זיך זייט דרייא מאָנאט אָהנע עס זאָל קומען צו איין ענדע. איך האָף אונטערדעסען, אלעס זאָל זיך קירצליך ענדיגען. ווען זיא זאָל שוין האבען דעם גט, וועט זיא קענען הייראטהען ווראָנסקיין, אונד זיא וועט וויעדער קענען וויזען איהר פנים פאר דער וועלט.“

דיא צווייא פריינדע האבען זיך דאן געוואונשען „גוטע נאכט,“ אונד יעדער איז אַוועק אהיים.

קאפיטעל 6.

ווען איהרע בעזוכער זיינען אַוועק, האט אַננא אָנגעפאָנגען צו שפאַצירען הין אונד צוריק אין צימער, פערטיעפט אין געדאַנקען. זיא האט זיך ניט געוואָלט פער לייענען דיא טהאַטזאַכע, אז אין דער לעמצטער צייט האט זיא אָנגעהויבען צו קאָקעטירען פאר פרעמדע מענער, אונד, אין לעווין'ס גענעוואָרט, האט זיא דאס געטהאָן נאך מעהר וויא אימער. אָבער אָבוואָהל ער איז איהר געפּלען געוואָרען, אונד, גראדע וויא קיטטי, וואס האט געשפּירט לייעבע צו ביידע, האבען זיך אָבער אלע איהרע לייעבעס געדאַנקען אומגעווענדעט אויף איין זייט. זיא האט נאָר געדענקט פון ווראָנסקיין.

„ווארום,“ האט זיא זיך געפרעגט, „ווען איך בין אימשטאַנדע צו צוציהען זאָנאר אזא מאן וויא לעווינען אויף מיין זייט, ווארום זאָל איך ניט קענען ווירקען איבער איהם ? ווארום איז ער געוואָרען אזוי קאלט צו מיר ? ער לייעבט מיך נאך אימער, אָבער דאָך איז דאָ עפעס אין מיטען, וואס שיידעט איהם פון מיר. ער איז ניט אהיים געקומען ; ער זאגט אז ער דאַרף אכטונג געבען אויף יאשווינען, גלייך וויא ער וואָלט געווען א קינד. בעגרייפט ער ניט וויא איך לייד ווען ער איז

ניטאָ נעבען מיר?״ זיא האט דאָן אָנגעפאָנגען העפּט זי וויינען. זיא האט זיך אַוועק געזעצט אונד פּראָבירט לעזען א בוך.

מיט א קורצער צייט שפעטער, האט זיא געהערט אַנקלינגען. זיא האט שנעל אויסגעווישט דיא אויגען, אונד, ווען ווראָנסקי איז אריין געקומען, איז ער צוגעגאנגען, אונד מיט א מונטערע שטימע, האט ער זיא געפרעגט אויב זיא איז ניט מיעד געד וואָרען וואַרטענדיג.

„אָה ניין!״ האט זיא געענטפערט. „איך האב שוין אויסגעהערט מיעד צו ווערען. אויסער דעם, איז דאָ געווען סטיוואַ אונד לעווין.“
„יא, איך ווייס, אונד וואס פאר איין איינדרוק האט איר דיר לעווין געד מאַכט?״ האט ער געפרעגט זיך זעמצענדיג נעבען איהר.
„זעהר א גוטען איינדרוק; זיא וויינען נאָר וואס אַוועק. וואס האטו געמאָגן מיט יאָשווינען?״

„ער איז א שרעקליכער קארטען־שפיעלער! ער האט געוואונען זיעבעהן טויזענד רובעל, אונד מיר איז געלונגען איהם אַוועק צו געהמען פון דעם טיש. אָבער ער האט זיך פון מיר אַוועק געגנב'עט, צוריק געגאנגען, אונד יעצט האט ער שוין וואַהרשיינליך אַלעס פערשפיעלט.“

„וואס האסטו אַלזאָ אַכטונג צו נעבען אויף איהם?״ האט זיא געפרעגט אויפהויבענדיג איהרע אויגען אונד בעגעגענט זיין קאַלטען בליק. „נאכדעם וויא דוא האסט געזאגט סטיוואַ, אז דוא וועסט איהם אָבהאַלטען פון שפיעלען, האסטו איהם נאר פּערקאָזען.“

„ערשמענס, האב איך סטיוואַ ניט ערלויבט ער זאָל דאס נאר דערזעהלען,״ האט ער געזאגט אַביסעל אויפגערעגט, „צווייטענס, בין איך ניט קיין לינגער, אונד דריטענס האב איך געהאנדעלט וויא עס האט מיר געפאַסט.“

„עס איז געוויס אזוי,״ האט זיא געענטפערט, וועהרענד ווראָנסקי האט אונד העפליך צוריק געצויגען זיין האַנד פון איהר, „אז דוא האַנדעלטס וויא דיר פאַסט. אָבער וואס דאַרפסטו מאַכען פאַרווירפע אונד אין כעס ווערען? אד, אַלעקסיס, ווען דוא וואַלט נאָר געוואוסט, וויא דייע האַנדלונגען מאַכען מיך אונגליקליך!״ זיא האט אָנגעווענדעט איהר קאָפּ ער זאָל ניט זעהען איהרע טרערען.

„וואוהין געהערט דאס אַלעס?״ האט ער ארויס געשטאַמעלט ערשאַקען פון איהר פּערצווייפונג. ער האט צוגעפיהרט איהר האַנד צו זיינע ליפּען. „מאַכסט מיר פאַרווירפע דערפאר וואס איך האב מיך אַביסעל אונטערהאַלטען? מייד איך ניט אויס דיא נעזעלשאַפט פון אירענד א פּרויענציער?״

„רוא דארפסט עס ניט טהון ו!“

„אנא, בערוהיג זיך; זאג מיר, וואס קען איך טהון דיך צו מאכען גליקליך?
 איך וואלט אלעס געטהאן דיר צו ערשפארען שמערצען.“
 ער איז געווען געריהרט פון איהר טרויער.
 „נאר ניט, נאר ניט,“ האט זיא געענטפערט זיך פאסענדיג. „איך מייך, אז
 מיין אויפרעגונג איז געקומען פון דעם וואס איך בין געווען אליין. זאג מיר, וואס
 האסטו געטהאן דעם גאנצען נאכמיטאג? ביסטו געווען בייא דער פערד
 וועטע?“

זיא האט געקעמפט אום צו בעהאלטען דיא פרייד וואס עס איז איהר גע-
 לונגען צו ברענגען דיעזען שמאלצען אונד מעכטיגען מא צו איהרע פיס.
 זייא זיינען דאן געגאנגען עסען, אונד ווראָנסקי האט איהר אלעס דערזעהלט.
 אָבער אָנא האט נאָנץ גוט בעמערקט, אז זיין שטימע אונד בליקען, ווערען יעדעס
 מאָל קעלטער. זיא האט פערשטאָנען, אז זיא וועט מוזען בעצאָהלען טהייער פאר
 דעם זיענ וואס זיא האט איבער איהם עררייכט. זיא האט איינגעזעהען, אז זיין ליעבע
 צו איהר, מוז, וויא איין אויסגעהענדעס פייער, יעדעס מאל אונטערנעבן אָזען ווערען.
 אָבער וויא לאָנג קען מען אָנהאלטען דאס פייער ווען מען קען עס ניט מעהר פער-
 רעסערן אונד דאס האָלץ האט שוין באלד אויסגעברענט?

קאפיטעל 7

סטעפאן אַבלאָוסקיס געשעפטען האבען איהם געצוואונגען ער זאָל פאָהרען
 נאך סט. פעטערסבורג. איידער ער איז אוועק, איז ער געווען בייא אָנאָאָן אונד
 איהר פערשפראַכען נאך אמאל צו רעדען מיט קארענינאָן איבער דעם גט.
 אַבלאָוסקי האט דאן אונטער איין אויסרייד כעזוכט קארענינאָן, אונד מיט איהם
 דאָריבער געשפראַכען א היבשע צייט. דאן האט ער געזאגט:
 „עס איז דאָ נאך א געגענשטאנד איבער וועלכען איך וויל מיט דיר רעדען.
 רוא ווייסט וואס איך מיין. אָנאָ —“

קארענינאָס געזיכט איז געוואָרען זעהר שטרענג, אונד איהם אונטערברע-
 כענדיג, האט ער געפרעגט:

„וואס איז שוין וויעדער?“

„אָלעקסיס אָלעקסאָנדראָוויטש, מען מוז קומען צו א בעשלוס. א מענש וויא
 דאָ, וועלכער האט א גוטעס הארץ... האב מיטלייד מיט איהר...“

„וויא אזוי ? וואס זאל איך טהן ?“ האט ער געפרענט ווערענדיג מילדער.

„עס וואָלט דיך זעהר געשמערצט דוא זאָלסט זיא יעמצט זעהען וויא זיא ליידעט אונד איז אונגליקליך.“

„איך האב גערעכענט,“ האט סאַרענינאָ בעמערקט ביטער, „אז אננאָ אַר קאַדיעוונאַ האט עררייכט אַלעס וואס זיא האט געוואָלט.“

„מענש ! וואס טויג אונז זיך אַרום צו שפיעלען מיט ווערטער ? אַלעס וואס זיא ווינטשט איז, א גט !“

„איך פערשטעה גאַנץ גוט ; אָבער אין פאַל איך וויל האַלטען מיין קינד, דאַן וויל זיא ניט קיין גט. איך האב נאר ניט וואס צו זאגען דאַרעבער ; דאס קינד בלייבט בויא מיר, אונד זיא קען טהן וואס זיא פערשטעהט.“

„אָבער זיא איז דאָך א מוטער !“ האט סטעפאַן אויסגעשריען.

„אונד איך בין א פאטער ! איבריגענס, מיך קימערט זעהר וועניג אַננאָ אַר קאַדיעוונאַ'ס לאַגע.“

„דוא מוזט מיר ערלויבען איך זאָל צווייפלען אין דער וואהרהייט פון דינער בעהויפטונג. לאָמיר צוגעבען, אז זיא האט עס עהרליך פערדיענט וויא זיא ליידעט.“

אָבער, קענען מיר דען שטעהען פון ווייטע אונד זעהען וויא זיא ליידעט ? ווער קען עפעס פערדיענען פון איהר אונגליק ?“

„ווירקליך, גויט דייע ווערטער, זעהט עס באַלד אויס, אז איך בין נאר דער שולדיגער.“

„גיין, גיין, בעהיטע גאַט ! איך וויל דיך נאָר איבערצייגען, אז דוא קענסט נאר ניט פערלרען, ווען דוא וועסט לינדערן איהר שמערץ. איבריגענס, וויל איך דיר יעמצט זאגען, אז זיא פערלאנגט מעהר ניט דאס קינד. זיא וויל א גט, אונד, אזוי וויא דוא האסט עס איהר פערשפראָכען...“

„פערשפראָכען, יא,“ האט ער איהם אונטערבראָכען. „אָבער עס איז אלץ געווען דאמאלס, ווען איך האב זיא געוואָלט וועניגסטענס רעמען פון דער גרעסטער שאַנדע, נאָר יעמצט...“

„יעמצט ?“

„יעמצט מוז איך וואַרטען, איך קען ניט בעשטימט זאגען וואס איך קען טהן. דוא, סטעפאַן, ביסט א פריידענקער, איך בין עס אָבער ניט. מיין רעליגיאָן פער ביטעט מיר אזוי צו האַנדלען. איך וועל עס מיר איבערלעגען, אונד, אין 2 טעג אַרום, וועל איך דיר געבען איין ענטפער.“

קאפיטעל 8.

ווען א פייער ווערט צופיעל געבלאזען אונד געפאכט, דאן לעשט עס זיך אויס. ווען ליעבע ווערט צופיעל געווארעמט אונד געפארדערט, ווערט זיא קאלט.

עס איז אריבער דער זומער, דער ווינטער, זומער איז וויעדער געקומען, אונד דאס לעבען צווישען אננאן אונד ווראנסקיין, איז יעדעס מאל געווארען אונער טרעגליכער פון ביידע זייטען.

יא, עס איז קיין צווייפעל, דאס ווראנסקי האט געליעבט אננאן מיט זיין נאנצען הארצען; עס איז קיין צווייפעל, אז דיא ליעבע איז געווען אייפריכטיג אונד ריין, אָבער ווראנסקי איז נאך אלעמען געווען א יונגער מענש, מיט פריינדע, בער סאנטע, געזעלשאפט, אונד, זיין נאטור האט געפארדערט אויסער דער ליעבע צו אננאן, נאך עטוואס: אונטערהאלט, מוזיק, שפיעלען, זינגען אונד זייטיגע מונטערייט.

אננא וויעדער האט געגלייבט, אז דיא נאנצע וועלט, דאס הייסט, איהר וועלט, איז צוזאמען געשטעלט פון ווראנסקיין, אונד, מיט זיין ליעבע, ענדיגט זיך אלעס. זיא האט געוואלט ער זאל זיין געבען איהר אין דער פריה, בייא טאג, פאר נאכט, בייא נאכט — אימער! זיא וואלט פון איהם קיינמאל ניט זאט געווארען. יעדער מאמענט וואס ער האט אויסגעפעהלט, האט ארויס גערופען אין איהר דיא טרויעריגסטע אונד שרעקליכסטע געדאנקען. זיא פלעגט ווערען מעלאנכאליש, פער צווייפעלט אונד האלב פערריקט. זיא האט געקענט וויינען שטונדען-לאנג, אָדער זאגאר א נאנצען טאג מיט א נאנצער נאכט, ווען ער איז ניט געווען. אין דיעזער צייט האט זיא זיך אלעס מעגליכע פארגעשטעלט, אז ער האט צו טהון מיט אנדערע פרויען, אז ער פערברענגט אין דער געזעלשאפט מיט דער אָדער מיט יענער; אז זיא איז איהם שוין מיאוס, אונד נאך פאר שאנדע האלט ער זיך אן איהר, זאנסט האט ער שוין לאנג געוואלט פמור ווערען פון איהר.

דאס ערנסטע איז איהר געווען, וואס, ווען זיא האט געהערט, אז ער קומט, האט זיא זיך אויסגעווישט אונד אויסגעוואשען דיא אויגען, זיך אוועק געזעמלט, אונד אין איהר שטאלץ האט זיא אָנגעווענדעט איהר נאנצע-זעלען-קראפט, צו בלייבען גלייכנילטיג אונד איהם ניט ארויס ווייזען איהרע געפיהלע.

אין א נאכט האט זיא אויף איהם געווארט ער זאל אהיים קומען פון דעם

בחורים-קלוב, וואו ער איז געווען געלאדען צום עסען. ווען ער האט צוריק געקעגערט, איז זיא וויעדער געזעסען, וויא געוועהנליך, אין איהר זאָגענאנטער רוהע.

„אונד וויא איז עס דאָרטען צוגעגאנגען?“ האט זיא איהם געפרעגט צייגענדיג דיא גרעסטע ליעבליכקייט אונד שטארבענדיג פאר זיינעם א פריינדליכען שמייבעל.

„גראדע וויא אימער,“ האט ער געענטפערט. „מען האט זיך אונטערהאלטען, געגעסען, געטרונקען, אונד דאס איז אלעס. אָבער וואס איז דאס?“ האט ער פלוצלינג געפרעגט דערזעהענדיג דיא קופערטס געפאָקט. „דוא ווילסט ענדליך אַרויס פאָהרען? דאס איז זעהר גוט.“

„יא, אזוי האב איך גערעכענט, מיר וועלען פערלאָזען מאַסקווא. איך קען שוין דאָ מעהר ניט בלייבען.“

אַננא האט פאַרנאַכט געהייסען איינפאַקען אום אַרויס צו פאָהרען אויף'ן לאַנד, מיט דער אידעע, פיעללייכט וועט דיא פרייע לופט אויף איהר מאַכען א בעסערע ווירקונג.

„איך בין פאָלשטענדיג צופריעדען,“ האט ער געענטפערט. „לאַמיר ווירקליך אַביסעל אַרויס פאָהרען. אָבער, איך מוז פריהער געהען בעזוכען מיין מוטער.“

א בליק פון פערדאַכט האט זיך בעוועגען אויף איהר געזיכט, אונד זיא האט זיך דערמאָהנט, אז דיא יונגע פרינצעסין סאַראָקין שטעהט איין בייא דער אַלטער גרעפין וואָנסקי.

„קענסטו ניט געהען אַהין מאָרגען?“ האט זיא געפרעגט.

„אונטענליך!“ האט ער געענטפערט. „איך מוז פון איהר קריענען דעם אונטערשריפט צו פערקויפן דאס, גוט, זאָנסט קען איך קיין געלד ניט קריענען.“

„דאן לאַמיר בלייבען דאָ.“

„ווארום?“

„מיר וועלען פאָהרען נעכסטען זונטאג, אָדער נאר ניט פאָהרען.“

„וויא דוא וועקסעלסט דיין ענטשלוס יעדע מינוט!“ האט ער אויסגעשריען

ערשטוינט.

„דוא קענסט איינעם פערריקט מאַכען!“ האט זיא געענטפערט ניט וויסענדיג

אַקוראַט וואס זיא זאָל זאגען.

„אום נאַטעס ווילען, אַננא, ווען וועסטו שוין קומען צום שכל?“

„געוויס, בייא דיר אין דיא אויגען האב איך נאר קיין שכל ניט.“

„דאס נאך קען איך טהן ? איך דענק נאך פון דיר אונד פאר דיר, אונד צום סוף — “

„דאס איז ניט אמת, דוא דענקסט נאר ניט פון מיר ו“

„איך זאג קיין ליגען ניט,“ האט וואָנסקי געענטפערט זיך בעהערשענדיג מיט אלע זיינע קרעפטען. „אונד איך בעדויער זעהר וואס דוא ווייסט ניט קיין רעספעקט — “

„רעספעקט ו“ האט זיא אויסגעשריען איהם אונטערברעכענדיג. „דיעזעס וואָרט איז נאָר אויסגעטראַכט געוואָרען אום צו פערבאָרגען דאס אויספעהלענדע געפיהל פון ליעבע; ווען דוא ליעבסט מיך מעהר ניט, וואָלט עס געווען פיעל עהרענהאפטער פון דיין זייט, דוא זאָלסט עס מודה זיין.“

„דאס איז אונערטרעגליך ו“ האט ער געברומט צוגעהענדיג צו איהר אין א דראָהענדער האַלטונג. „זאָגאר צו מיין געדולד, מוז איך זיין א גרענעץ וואס ווילסטו ? וואס האב איך געטהאָן וואס דוא בעליידיגסט מיך וויא דעם ערנסטען ?“

„וואס מיינסטו דערמיט...“ האט זיא געפרענט צימערענדיג זעהענדיג זיין חילדען בליק אויף איהר.

„איך וועל דיר יעצט פרעגען, וואס ווילסטו האבען פון מיין לעבען ?“ „פון דיין לעבען וויל איך נאר ניט,“ האט זיא געענטפערט. „איך פערלאָנג בלויז דוא זאָלסט מיך ניט פערלאָזען וויא דוא האסט בעשלאָסען צו טהן. איך וויל דיין ליעבע, אָבער דוא ליעבסט מיך מעהר ניט...“

„מיין געדולד איז צו ענדע ו“ האט ער אויסגעשריען זיך אָבוענדענדיג. זיא האט אויסגעבראָכען אין געוויין אונד פערלאָזען דאס צימער.

„ער האַסט מיך,“ האט זיא געמורמעלט. „איך בין איבערצייגט, זיכער, אז ער האט שוין איין אנדערע. איך לען עס אין אַלע זיינע ווערטער אונד בענעה-מונגען. אַלעס איז פאָראַיבער; איך טח אַוועק פון איהם ? אָבער וויא אַזוי ? וואוהין ?“

זיא האט אָנגעהויבען צו קלערען וואוהין זיא קען געהען: צו איהר טאָנמע וואס האט זיא ערצויגען ? צו דאָללין ? אָדער גלאַט צו פּרעמדע ? וואס וועט דאָן זאגען קאַרענינג אונד אַלע איהרע בעקאַנטע ? זיא האט געדענקט א היבשע צייט אונד דאָן האט זיא זיך פּלוצלינג בערוהיגט, גלייך וויא זיא וואָלט געפונען א זיכערעם הייל-טימעל צו אַלעמען.

„מיין מאן, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט. „אלע דיעזע געהערען זיך מיט מיר שוין מעהר ניט אן. דיא וועלט האסט מיך, פערמאכטעט מיך, אונד זיין ליבע איז טויט! איך מוז פאר זייא אלע פלאטין מאכען; איך פאס ניט צו זייא אונד ניט זייא צו מיר. מיין שאנדע מוז בענראָבען ווערען טיעף אין דער ערד מיט מיר צוזאמען! איך מוז שטארבען — יא, שטארבען, אונד דאן איז א סוף פון אלעמען! דער טויט איז גוט, געטרייא, באַרטהערציג, אונד ער ליזט אויס אלע ליידענדע; ער זאָל מיר אויך אויסלייזען!“

„אָנאָ!“ האט זיא פלוצלינג געהערט א שטימע נעבען איהר. „איך וועל טהן אלעס, מיר וועלען אוועק פאָהרען איבערמאָרגען.“
ווראָנסקי איז געשטאנען נעבען איהר אונד געווארט אויף איין ענטפער. זיא האט געשוויענען. דאן האט ער געפרעגט: „אלאָ?“

„טהו וואס דוא ווילסט,“ האט זיא געזאגט וויינענדיג. „לאָז מיך! פערלאָז מיך!“ דאן האט זיא געמאכט א פויזע אונד געמורמעלט: „איך וועל אוועק געהען — געהען וואוהין דיא אויגען וועלען מיך טראָגען! וואס בין איך? איך בין א פערלירענע, א געפאלענע אונד געשענדעטע פרוי מיט א שטיין אַרום מיין האַלז. איך וועל דיך מעהר ניט בענוהיגען. דוא ליבעסט איין אַנדערע; איך וויל דיר ניט שטעהען אין וועג, איך וועל דיך בעפרייען!“

ווראָנסקי האט זיא געבעטען זיא זאל זיך בענוהיגען, איהר געשוואַרען, אז זיא האט קיין אורזאכע צו זיין אייבערזיכטיג, אונד איהר פערזיכערט פון זיין ליבע צו איהר. זיא האט דארויף גאר ניט געקענט ענטפערן, זאָנדערן, אין דער גרעסטער אויפגענונג פון ליבע, האט זיא בעדעקט זיין געזיכט אונד הענד מיט ברענענדע קושען.

קאפיטעל 9.

ווען זייא וויינען אריין עסען פריהשטיק אין דער פריה, האט א דיענשד אריין געבראכט ווראָנסקי א טעלעגראמע. דאס אלטע געפיהל פון אייפערזוכט האט זיא דורכגעשטאָכען זעהענדיג וויא ער אליין לייענט דיא טעלעגראמע.
„פון וועמען איז דאס?“ האט זיא געפרעגט אונגעדולדיג.
„פון סטיוואן. עס איז איבער דעם גט. לייען.“
זיא האט גענומען דיא טעלעגראמע אונד געלייענט: „קליינע האַבנונג — אַבער, וויא דיא זאך איז, וועל איך נאך טהן אלעס מעגליכע.“

„עס טהוט מיר לייד,“ האט ווראָנסקי בעמערקט.
„ווארום?“ האט זיא געפרעגט. „וואס טויג דיר א נט? ווען דיא לעבע
פערבינדעט אונז, וואס נאך בעדארפען מיר?“
„אימער לעבע,“ האט ער געמורמעלט. „דאס איז שוין ריכטיג גענוג, אָבער
אלעס וואס איך וויל, איז צוליעב דייע קינדער.“
„עס וועלען מעהר קיין קינדער ניט זיין.“
„דאס איז גראדע ניט גוט, אונד עס טהוט מיר לייד.“
„דוא דענקסט נאָר פון קינדער, אָבער ניט פון מיר,“ האט זיא געזאגט
ווערענדיג וויעדער גערועז.
„אין געגענטהייל, איך דענק פון דיר, נאָר דוא ווילסט מיך ניט פערשטעהען.
איך וויל דוא זאָלסט זיין מיין פרוי פאַר נאָט אונד פאַר לייט.“
„איך בין צופריעדען וויא עס איז.“
„אָבער איך וויל דוא זאָלסט מיר מעהר טרויען, מעהר גלויבען, אונד מיר
קענען געבען אָביסעל מעהר פרייהייט, וויסענדיג, אז דוא ביסט מיין געזעטצליכע
פּרוי.“
„איך ווייס, דאס וויל דין מוטער, דיא צדקת, אָבער מיך קימערט זעהר
וועניג וואס זיא וויל אונד זאגט.“
„אננא, איך מוז דיר בעמען דוא זאָלסט האבען אָביסעל מעהר רעספעקט
פאר מיין מוטער.“
„איך ווייס, דוא געהסט דיר פאַר איהר אָן. אָבער ווער געהמט זיך פאַר
מיר אָן, ווען זיא רעדט איבער מיר?“
עס האט זיך גראדע דאמאלס געהערט א קלאַפ אין טהיר, אונד פרינץ
יאָשווין איז אריין געקומען.
„איך האב געהערט, אז איהר פאָהרט אַוועק, ווען?“ האט ער געפרעגט
נאכדעם וויא ער האט געזאגט „גוט מאָרגען.“
„איך דענק איבערמאָרגען,“ האט ווראָנסקי געענטפערט.
זיא זיינען געזעסען א היבשע צייט ביים טיש, אונד געשפראָכען איבער פער-
שיעדענעס, ווען אננא, אונגעדולדיג אונד אויפגערעגט, האט זיך ענמשולדיגט אונד
איז אריין אין איהר צימער, וואו זיא האט וויעדער אמאל אָנגעפאָנגען צו דענקען
איבער איהרע פינסטערע בעשליסע.

קאפיטעל 10.

זייט ווראָנסקי איז געווען מיט אַננאָן, איז קיין נאָנצער מאָג פּאַראַיבער, אָהנע זייא זאָלען זיך איבערבעמען. נאך דעם לעצטמען שטרייט, האט ווראָנסקי דיא מעהר ניט אויפגעזוכט אין איהר צימער אונד זיא געלאָזען זיך ווייקענדיג אין איהרע טרערען.

אבענד האט זיא זיך געלעגט אין בעט אונד אָנגעזאגט איהר דיענסט, אז זיא זאָל קיינעם ניט צו לאָזען, ווייל זיא איז קראַנק.

„ווען אָבער,“ האט זיא זיך געטראַכט, „ער וועט דאָך קומען צו מיר, דאָן וועל איך וויסען, אז ער ליעבט מיך.“

זיא האט געהערט זיין דראַשקע צו פּאָהרען, וויא ער האט בעשטימען דיא טרעפען, אונד דאָן וויא ער האט געשפּראַכען מיט דער דיענסט, וואַהרשיינליך איבער איהר. אָבער ער איז ניט געקומען.

„ווען דאס איז אמת, אז ער ליעבט מיך דאָך,“ האט זיא געמורמעלט, „דאָן איז מיין פּראָגראַם דאָפּעל ניטערדיק. איך, פון מיין זייט, מוז פּערשווינדען, אַרונטער פון דער וועלט־ביהנע; איך האב דאָ ניט וואס צו טהון. איך וועל פאַר יעדען פּלאַטץ מאַכען. אָבער, ווען ער האט פאַר מיר עפעס א געפיהל, דאָן וועל איך איהם נאך דערמיט שטראַפען, טרעפען זיין האַרץ וויא מיט א גיפּט־פּייל אונד מיך נוקס זיין נאך מיין טויט!“

זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האַנד צום טיש וואו עס איז געשטאנען א פּלעשעל מיט אָפּיום.

„דאס איז גענוג,“ האט זיא זיך געטראַכט סוקענדיג אין פּלעשעל. דאָן האט זיא פּלוצלינג אויסגעטריען: „ניין! ניין! אלעס, נאָר ניט דער טויט! מיין נאָט, וויא איך ליעב איהם! ער ליעבט מיך אויך; יא, יא, ער ליעבט מיך; דיעזע טרויעריגע טעג וועלען פּאַראַיבער אונד איך וועל דאָן וויעדער גליקליך זיין מיט זיין ליעבע!“

זיא האט זיך א היבשע צייט געוואַרפען אויף איהר בעט אונד ניט געקענט איינשלאָפּען. דאָן האט זיא אָנגעזונדען א ליכט אונד איז אריין אין לעזע־צימער. ווראָנסקי איז דאָרט געשלאָפּען נאָגץ רוהיג. זיא האט געוויינט שטיל, סוקענדיג אויף איהם, אונד אום איהם ניט אויפצרוועסען, איז זיא אריין וויעדער אין איהר צימער, איינגענומען אַביסעל אָפּיום אום נאָר איינצושלאָפּען.

ווען זיא איז אויפגעשטאנען נאָנץ פרייה, איז ווראָנסקי צו איהר אריין געקומען
אונד געזאגט :
„פרינצעסין סאראָקין איז דאָ געווען אונד מיר געבראַכט דיא פאָפירען וויא
אויף דאס געלד פון מיין מוטער. וויא פיהלסטו יעצטס ?“
א שמערצהאפטער בליק פון איהרע אויגען אונד א טרויעריגע טיענע פון איהר
בלאָסעס געזיכט, איז געווען דער ענטפער.
„יא,“ האט ער ווייטער געזאגט, „מיר פאָהרען אַלזאָ מאָרנען.“
„דוא פאָהרסט, אָבער ניט איך,“ האט זיא געענטפערט.
„אָנא, דאס מוז געהמען א סוף ! איך קען מעהר אזוי ניט לעבען ! דוא
קענסט טהון וואס דוא ווילסט, אָבער איך קען עס שוין מעהר ניט ערטראגען !“
זיא האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד איהם בעטראכט פון קאָפּ ביז
פּיס. יא ביטערער שמייכעל האט זיך בעווייעזען אויף איהרע ציטערענדע ליפּען,
וועהרענד זיא האט געזאגט :
„דוא — וועסט אַלעס בערייהען.“
ער האט אויפגעצויגען מיט דיא אַקסלען, זיך אומגעווענדעט אונד איז
אָועק.

קאָפיטעל 11.

זיא איז צוגעגאנגען צום פענסטער, געזעהען וויא דיא דראָשע איז אַרויס
געפאָהרען, דאן וויא ווראָנסקי האט זיך אויפגעזעטצט אונד איז אָועק געפאָהרען.
זיא האט אָנגעקלונגען אונד דיא דיענסט איז אריין געקומען.
„געפין אויס וואוהין דער גראָף איז געפאָהרען,“ האט אָנא געזאגט אונגע
דולדיג אונד שנעל.
„ער איז געפאָהרען צו דיא שטאַלען,“ האט דיא דיענסט געענטפערט, „אונד
ער האט אָנגעזאגט, אז ער שיקט צוריק דיא דראָשקע פון אייערט וועגען.“
„גוט ; ווארט נאָר אביסעל, איך וועל אָבשרייבען א ברעף וואס דוא וועסט
אָהין אָועק טראָגען.“
ציטערענדיג איז יעדען גליעד, האט זיא געשריעבען :
„איך בין שולדיג, אָבער, אום נאָמעס ווילען, קום צוריק. אַלעס זאָל ער
סלערט ווערען. איך האב מורא. — אָנא.“
נאכדעם, מורא האבענדיג צו בלייבען אליין מיט איהרע זעלבסטמאָרד אידעען,
איז זיא אריין איז דער אַמעס צימער. ענניע, איהר קינד, האט ערבליקט דיא מוטער.

אונד אָגעפּאָנגען צו לאַכען. איהר שטימע האט אַנאַץ דערמאָהנט אן וואָנסקיין, אונד זיא האט דאס ניט געמענט ערטראגען. זיא איז אַרײַס געלאָפּען פון צימער.

אַנאַ האט אַרום שפּאַצירט זעהר אונגעדולדיג, אונד יעדעס מאָל געקומט אויפן זייגער. ענדליך איז צוגעקומען א דראַשקע. זיא האט געמיינט, אז ער איז עס, אָבער נאָר דער טרייבער איז אַרונטער אונד צוריק געבראַכט איהר בריעף מיט דיא ווערטער :

„דער גראַף איז שוין אַוועק צו דער ניושני אייזענבאַהןסטאַציען.“

„דאָן געהט דעם בריעף,“ האט זיא געזאגט, „אונד ברענג איהם אַהין. ער איז געוויס אין זיין מוטערס לאַנד-הויז.“

זיא האט זיך נאכהער אָנגעקליידעט אונד איז אַוועק צו דאָלליין. איהר אבויכט איז נאָר געווען אום צו פערברענגען דיא צייט. אַלס זיא איז אַריין אין קאָרידאָר, האט זיא געפרענט אויב יעמאַנד איז דאָ צו בעזוך.

„קאַטהערינאַ אַלעקסאַנדראָוונאַ לעוויין,“ איז געווען דער ענטפער.

„קיטטי, — קיטטי, אין וועלכער ער איז געווען פערליעבט,“ האט זיא זיך געטראַכט, „אונד אויף וועלכער ער בעדויערט ווארום ער האט ניט געהייראַטעהט, וועהרענד ער פערפלוכט דעם מאָן אין וועלכען ער האט מיך בעגעגענט.“

דאָללי אונד קיטטי זיינען געווען שטאַרק פערטייעפט אין א געשפרעך, איבער דער נאָהרונג פון קיטטיס נייאָגעבוירענעס קינד, ווען אַנאַ איז אָנגעצייגט געוואָרען אונד דאָללי איז איהר ענטקעגען געגאַנגען.

„וואס, ביסטו נאך ניט אַוועק געפאָהרען?“ האט זיא געפרענט. „וירקליך, איך האב גערעכענט, אז דוא ביסט שוין ניטאָ, אינד דערפאַר בין איך געכמען דיך ניט געקומען בעזוכען. איך האב ערהאַלמען א בריעף פון סטיוואַץ.“

„אונד מיר א טעלעגראַמע,“ האט אַנאַ געענטפערט זיך אומקוקענדיג צו קיטטי קומט איהר אויף ענטקעגען.

„ער שרייבט מיר, אז ער קען נאר ניט פערשטעהען וואס אַלעקסיס אַלעקס סאַנדראָוויטש וויל, נאָר יעדענפאַלס, וועט ער פון דאָרט ניט אַוועק פאָהרען, ביז ער וועט קריעגען א בעשטיממען ענטפער.“

„האסטו בעזוכער?“

„יא, קיטטיין,“ האט דאָללי געענטפערט אביסעל פערוויירט. „דיא איז אין קינדער-צימער. זייט איהר קימפעט, איז זיא נאך אַלין קראַנק.“

„איך האב עס געהערט. קענסטו מיר פיעללייכט ווייזען סטיווא'ס בריעף?״

„געוויס, איך וועל דיר איהם באַלד ברענגען. אַלעקסיס אַלעקסאנדראָוויטש האט ניט ענטזאגט; אין געגענטהייל, סטיווא האט גרויסע האָפנונג.״
„איך אליין האָף ניט אונד וויגש נאר ניט,״ האט אַנא געענטפערט וועהרענד איהר שוועגערין איז אוועק ברענגען דעם בריעף.

„וועט זיך קיטטי וועלען בעגעגענען מיט מיר?״ האט דאָן אַנא געטראַכט.
„פיעלייכט ניט, אונד זיא האט אפשר א רעכט דערצו. דען וואס בין איך, נאך אַלעמען? עס איז אַלץ איבער איהם! מיין גאָט, וואס איך האב פאַר איהם געדאַפערט, אונד וויא איך בין בעלוינט געוואָרען! אַך, איך האס איהם! וואס טהו איך דאָ? וואס בין איך אהער געקומען?״

דאָללי איז דערווייל ערשיענען מיט'ן בריעף; אַנא האט איהם איבערגעקוקט אונד צוריק געגעבען.

„דאס ווייס איך שוין,״ האט זיא בעמערקט, „אונד עס קימערט מיך נאר ניט.״

„ווארום ניט? איך האָף, אז דוא וועסט באַלד זיין פריי.״

אַבער אַנא האט זיך געמאכט ניט הערענדיג אונד געפרעגט: „האט קיטטי מורא פאַר מיר? ווארום קומט זיא ניט ארויס?״

„וואס פאַלט דיר אַיין? וואס הייסט מורא האבען פאַר דיר? זיא זייגט יעצט דאס קינד. זיא וועט ווירקליך זיין ערפרייט דיך צו זעהען. אָט קומט זיא טאַק!״ דאָללי האט פריהער, ווען זיא איז געגאַנגען געהמען דעם בריעף, קויף בעוואויגען קיטטי'ן זיא זאָל ארויס קומען.

קיטטי איז ערשיענען מיט א פערפלאַמטעס געזיכט אונד אויסגעשטרעקט איהר האַנד צו אַנא'ן.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהען,״ האט זיא געזאגט שטאַמלענדיג אונט.

זיא האט ניט געמעגט פערבאָרגען איהר האַסס צו דער „זינדיגער״ אַנא.
„איך וואָלט אייך נאר קיין פאראיבעל געהאט ווען איהר וואָלט זיך נישט וועלען מיט מיר בעגעגענען,״ האט אַנא בעמערקט. „איהר זייט געווען קראַנט זאנט מען מיר. איהר זייט זעהר געענדערט זייט דער צייט וואס איך האב אייך געזעהען.״

אַנא'ס וועהמיטהיגער טאָן האט געריהרט קיטטי'ס האַרץ מיט סימליד. זיא האבען דאָן געשפראַכען זעהר פריינליך.

„איך בין איך געקומען ווינשען אַרײַע,“ האט אַנאַ געזאגט זיך אױס
הױבענדיג, װעהרענד אין אױהר שטימע איז געלעגען אײן אונגעװעהנליכער שמערצ
ליכער מאַן.

„װען פּאָהרסטו ?“

אַנאַ האט ניט געענטפּערט, נאָר זיך װענדענדיג צו קיטטין מיט א זיסען
שמייכל, האט זיא געזאגט : „איך קען אײך נאר ניט אױסדריקען מיין פּרייד װאס
איך זעה אײך װיעדער. איך האב זעהר פּיעל געהערט אױבער אײך, זאָנאַר פּון אײער
מאָן. ער איז מיך געװען בעזוכען. װאו איז ער יעצט ?“

„אױף דאס לאַנד.“

„איך בעט אײך, גריסט אױהם פּאַר מיר ; פּערנעסט דאס ניט.“

„איך װעל עס געװיס טהון,“ האט קיטטי געענטפּערט מיט מיטלייד.

„אַרײַע, דאָללי !“ האט דאָן אַנאַ געזאגט זיא אומאַרמענדיג.

נאכדעם װיא דאָללי האט אַרױס בעגלייטעט אַנאַ, זײנען דיא צװײא
שװעסטער געבליעבען זיטצען אונד בעשפּראַכען דיא אונגעװעהנליכע בענעהמונג פּון
אַנאַ.

„איך קען זיא ניט בעגרייפּען,“ האט דאָללי געזאגט. „עפעס האט זיא אױס“

געזעהן גלייך װיא זיא װאָלט גענומען אבשיעד אױף אױביג.“

קאַפּיטעל 12.

פּאָהרענדיג אין אױהר דראָשקע, האט זיך אַנאַ געשפּירט זעהר אונ-

גליקליך.

„אונד װיא זיא האט מיך אַנפּאנגס בעטראַכט,“ האט זיא געמורמעלט
מײנענדיג קיטטין. „האַסס אונד פּעראַכטונג איז געלעגען אין אױהר יעדען בליק.
דאָן האט זיא מיך בעמיטליידעט, אָבער, איך בין זיכער, אַז זיא האט טרױמפּירט
אױבער מיין אונגליק. נײן, נײן, קיטטי, דוא קענסט מיך ניט. װען איך װאָלט
װירקליך געװען דיזעזע, װעלכע דוא רעכענסט, אַז איך בין, דאָן, מענסטו זיכער זײן,
אַז איך װאָלט זאָנאַר דיין מאַן, דיין לעװיגען, אױך געקענט אַרונטער פּיהרען װאװהן
איך האב געװאָלט. אָבער איך בין ניט אַזעלכע ; נײן, נײן ! איך בין בלױז אײן
אונגליקליכע !“

װען דיא דראָשקע איז געבליעבען שמעהען נעבען אױהר הרץ, האט זיא שנעל

געפּרענט דעם לאקיי אױב עס איז געקומען אײן ענטפּער. ער האט אױהר אױבער

רײכט פּאַלענעדע מעלענראמע :

„איד קען ניט צוריק קעהרען פאר 10 אהר. וואָנסקי.“
„אונד וואו איז דער וועלכען איד האב געשיקט?“ האט זיא געפרעגט.
„ער איז נאך ניט צוריק געקומען.“ איז געווען דער ענטפער.
א געפיהל פון צאָרן אונד נקמה האט זיך אין איהר ערוואַכט ווען זיא האט
בעשטיענען דיא טרעפּען.

„איד וועל איהם געהען אליין אויסגעפינען.“ האט זיא זיך געטראַכט. „איד
ווייל איהם זעהען, איידער איד פּערלאָז איהם אויף אייביג. איד וועל איהם דער
צעהלען אלעס וואס ער האט געטהאָן. איד האב נאך געמאַלט יעמאַנדען אזוי גע-
האַססט וויא איד האָסט איהם יעמאַט!“
דער אנבליק פון וואָנסקי'ס הוט אין קאָרידאָר, האט אָנגעפיללט אַנאַן מיט
שוידער אונד פּעראַכטונג.

„ער איז יעמאַט אין זיין מוטער'ס הויז.“ האט זיא ווייטער געטראַכט.
„זאָרנענלאָז איבער מיין שמערץ, אונד ער לאַכט אונד שפּאַסט, אָהנע אפילו צו
הלום פון מיר. איד מוז געהען זאָפּאַרט, אונד, איידער דער לעמטצער אַקט פאַ-
סירט, זאָל איד איהם אויף אזוי פיעל ערניערדיגען אונד בעלידיגען, וויא נאָר
געגליך!“

זיא האט נאכגעקוקט דעם אייזענבאהן־רעניסטער אונד געזעהען, אז דער
אבענד־צוג וועט אַוועק מיט עטליכע מינוטען נאך אכט.

„איד וועל נאך אָנקומען ריכטיג.“ האט זיא געמורמעלט. דאָן האט זיא גע-
הייסען איינשפּאַנען פּרישע פּערד. מען האט אונטערדעסען געגעבען מיטאג עסען,
אַבער אַנאַ האט ניט געקענט געהמען קיין ביסען אין מויל אריין.

זאָ שנעל וויא דיא דראַשקע איז צוגעקומען צו דער טהיר, איז זיא אַרויס פון
הויז, זיך אריין געזעמט, אונד געהייסען פּאָהרען צו דער ניושני סטאַציאָן.

איבערן וועג האט זיא עטליכע מאל פּראָבירט צו דענקען אונד טראַכטען
איבער איהר צושטאנד, אָבער עס איז איהר אונגעגליך געווען צו זאַמלען איהרע
אידעען. אין איהר געהירן האט אויסגעזעהען צו וויטהען א שטורם. נאָר צייטענוויי
האט זיך אָבעריסען א געדאַנט וואס האט זיא עראינערט אָן דער פּערנאַנ-
גענהייט.

„וואס איז געווען זיין אַבויכט?“ האט זיא געפרעגט. „האט ער מיך ליעב
געהאט? יא. וואס איז פאַר א וואונדער? איד בין שעהן אונד טויענדער אַנדערע
מענער וואָלטען מיך געקענט ליעבען. אָבער דער שטאַלצער כאַראַקטער האט ניט

זווי געשטרעבט נאך מיון ליעבע, וויא מיד צו בעזיענען. מיד, דיא שעחנע, געביל-
 רעמע, מאַראַלישע אונד הויכע דאַמע! אָט דאס האט ער געזוכט!
 דאן האבען זיך נאך אמאל פערמישט דיא געדאנען, אונד דיא האט פלוצלינג
 געהערט דעם לאקיי פרענען: „זאָל איך געהמען א ביללעט נאך אברא-
 לאָווקא?“

„יא“, האט זיא געענטפערט איהם געבענדיג איהר האַנד־מעשעל מיט געלד
 אונד איז דאן ארויס פון דער דראַשקע.

זיא האט זיך אריין געזעצט אין וואַגאָן אויף א פלאַסץ וואס דער לאקיי
 האט איהר אָנגעצויגט; דאן האט זיא געהערט דעם קאָנדוקטאָר צו מאַכען דיא
 טהיר. דער גלאַק האט געקלונגען צום דריטען מאָל. דער לאַקאָמאַטיוו האט געגעבען
 א שאַרפען פייף, אונד זיא האט געזעהען דיא ווענט פון דער סטאַציאָן פארבייא
 שוועבען בייא דיא פענסטער, גראַדע וויא דיא באַהן וואָלט געשטאַנען אונד דיא
 סטאַציאָן געגאַנגען.

אנפאַנגס האט דיא פרישע לופט אויסגעזעהען צו מאַכען אויף איהר א גוטען
 איינדרוק, אָבער זיא האט זיך דאן וויעדער פערטיעפט אין געדאַנקען, אונד קיין זאַך
 מעהר בעמערקט. ווען דיא באַהן איז אָנגעקומען צו דעם בעשטימטען פלאַסץ, איז
 זיא אַרונטער אונד געבליעבען. אויף דער פלאַטפאָרמע, זיך אליין פרענענדיג וואס
 זיא זאָל יעמזט טהון.

ענדליך איז זיא צוגעגאַנגען צום סטאַציאָנס־מייסטער אונד איהם געפרעגט,
 אויב גראַף ווראַנסקי'ס דראַשקע איז ניט אָנגעקומען.

„גראַף ווראַנסקי? אָה יא, דאַכט מיר, ער איז יעמזט אין בעזוך בייא
 פרינצעסין סאַראַקין אונד איהר טאָכטער. אָט דאס איז רעכען איך זיין טרייבער!
 ער האט געצויגט מיט זיין פינגער אויף א טרייבער, אונד אַנגא האט באַלד דער-
 קענט מיכאַיליך, וועלכער איז צו איהר צוגעגאַנגען טראַנענדיג א בריעף.
 „ערשט דאָ האסטו איהם געטראַפּען?“ האט זיא געפרעגט.

„יא“, איז געווען דער ענטפער, אונד אַנגא האט אויפגעריסען דעם בריעף
 וואו זיא האט געליענט: „עס טהוט מיר לייד וואס דיין בריעף האט מיד ניט
 געבראַכט אין מאַסקווא. איך וועל צוריק קעהרען אום 10 אהר. — ווראַנסקי.“
 „דוא קענסט געהען“, האט זיא געזאגט צום דייענער.

ווען ער איז אוועק, האט זיא זיך אומגעווענדעט אונד אָנגעפאַנגען לאַנגזאַם
 צו שפאַצירען אויף דער פלאַטפאָרמע פערטיעפט אין איהרע פינסטערע גע-
 דאַנקען.

„אלוץ,“ האט זיא געמורמעלט, „אלעס האט זיך געענדיגט. איך וועל שחן מעהר ניט ליידען. ניין, ניין! איך קען ניט ליידען! איך וויל אויך קיינעם ניט שמעהן: אין ועג; ווען מיין שיקזאל איז אזוי געווען, דאן דארף איך פערשטיקען דעם שמערץ אין מיר מיט מיין ט...“

זיט האט ניט געוואָלט אַרויס רעדען דאס וואָרט „טויט.“ זיא איז געבליעבען שטעהען קוקענדיג אויף דער מענגע מענשען אונד געזעהען מענער, פרויען אונד קינדער. זיא האט געזעהען מענער אומארמען פרויען פרייא אונד פראַנק פאַר יעדען; ברידער אומארמען שוועסטער, אונד מוטער קושענדיג איהר קינד.

א זיפץ האט זיך אַרויס געריסען פון איהר ברוסט.

„אונד וועמען האב איך?“ האט זיא געפרעגט. שפירענדיג אַז דיא טרערען קומען אין איהרע אויגען, האט זיא זיך אָבגעווענדעט יעמאַנד זאָל עס ניט בער מערקען.

„ער האט שוין זיין לוסט ערפיללט,“ האט זיא ווייטער געטראַכט, „ער האט מיט מיר געטהאָן וואס ער האט געוואָלט, יעמאַט דארף ער מיך מעהר ניט; ער זוכט אַנדערע. מיין שעהנעם קערפער האט ער געוואָלט אום זיך צו זעמען, ניט מעהר; יעמאַט זוכט ער אַנדערע שעהנע קערפערס. אונד מיין הארץ? דאס פלאַמט! איז עס ווירקליך גויטהווענדיג צו לעבען אונד ליידען? איך דענק ניט אַז אזוי דאַרף עס זיין.“

דאָן האט זיא זיך אומגעווענדעט אונד געזעהען א צוג פארביילויפען. זיא האט זיך דערמאָהנט אן דעם מאַן וואס איז געהרגעט געוואָרען אין יענעם טאָג וואס זיא האט בעקאַנטשאַפט געשלאָסען מיט ווראַנסקיין. עס האט איהר געטהאָן א העפטיגען קלאַפ אין הארץ פון דער עראינערונג, אָבער זיא האט פלוזלינג אָנגעד הויבען צו שפירען א לוסט אונד ווילען וואס האט זיא געצויגען אַהין, אויף דיא שינעס, זיך אוועק צו לעגען אונד...

אַהנע פיעל צו צענערן, איז זיא אַרונטער דיא עמליכע טרעפען וואס האבען געפיהרט פון דער פלאַטפאָרמע צו דיא שינעס. זיא האט זיך פלוזלינג געשפירט שטאַרק בערוהיגט. זיא האט געקוקט קאַלטבליטיג צו דער דיקער אונד ברייטער ראָד פון דעם לאַקאָמאָטיוו, אונד האט פראָבירט אָבצומעסטען מיט איהר אויג וויא ברייט עס איז פון איין ראָד צו דער צווייטער.

„דאָרט, דאָרט,“ האט זיא געמורמעלט. „איז דער פאַסענדער פלאַטץ. איין זאָך בין איך זיכער, אַז מיין טויט וועט איהם ערנערן, אונד דאס זאָל זיין דיא

שטראמע פאר איהם! איך אליין וועל זיך פרייא פון יעדען אונד יעדער פון מיר!"

אָבער נאך איידער זיא האט צייט געהאט דורכצופיהרען איהר פלאן, האט זיך דער לאַקאָמאָטיוו געריהרט.

„צו שפעט,“ האט זיא געזאגט, „נאָר איך וועל וואַרטען אויף א צווייטען.“

דער צונג האט דערווייל פארבייגעשוועבט.

א געפיהל וויא פון איהרע קינדער יאָהרען האט זיא ערגריפען, ווען זיא פלעגט דארפען אריין שפרינגען אין קאָרטען וואסער זיך באַדען. זיא האט געד שוידערט. איהר גאַנצע פערנאנגעהייט איז פאַר איהר ערשיגען, אונד זיא האט געזעהען אין א פאאר אויגענבליקען איהר פרייד אונד טרויער, איהר...

א שניידערנדר פיף האט דערציטערט דיא לופט. א צונג האט געהאלטען אין אַנקומען. זיא האט שנעל געמאַכט אייניגע שריט פאָרווערטס. זיא האט דערזעהען דעם דאָמפּפענדען לאַקאָמאָטיוו וויא א ריעז שוועבענדיג פאָרווערטס.

אין געכסטען אויגענבליק איז זיא געווען געבען דיא שיגעס אונד זיך געגעבען א וואָרף מיט'ן געזיכט אַרונטער.

אַנגא האט געהערט א פערצווייפעלטען געשרייא פון דיא צושויער, דאַן האט זיא נאך צייט געהאט צו דענקען: „וואו בין איך? ווארום?“ אונד זיא האט געוואָלט צוריק. אָבער גראדע אין דעם מאָמענט האט זיא געשפירט איין אונד גהייערע גרויסע אונד שווערע מאַסע אַרויף פאַלענדיג אויף איהר קערפער אונד קאַפּ.

„נאָט! פערצייע מיר!“ האט זיא געמורמעלט, בעגרייפענדיג, אז יעדער קאמפף איז נומצלאָז. דאַן איז געקומען איין אונגעהייערער שטעכענדיגער אונד שיסענדער שמערץ. אַרום אונד אַרום איז געוואָרען דונקעל, אונד דאס ליכט וואס האט געשיינט אין דעם לעבען פון דער אונגליקליכער אַנגא, איז אויסגעלאָשען גע- וואָרען אויף אייביג.

אַלעקסיס וואָנסקי אונד אַלעקסיס קאַרענינא, האבען זיך ביידע וויעדער פּעראייניגט געבען דער טרונע וואס האט ענטהאַלטען דיא שטיקער פון דעם שעהגעס קערפער, וועלכען זייא האבען ביידע געליעבט.

אַנגא'ס רעכנונג, צו בעשטראפען וואָנסקי'ן מיט איהר טויט, איז געווען א ריכטיגער. זיא האט געטראָפען דיעזען מאַן מיט איהר זעלבסטמאָרד אויף אַזוי ווייט. דאס ער איז שיער משוגע געוואָרען פאַר שמערץ.

קארענינא מיט זיין געוועהנליכעס ווייכעס הערץ, האט איהם געבעטענדיג, ער זאל איהם געבען ענניען צום ערציהען, אונד ווראָנסקי, בערוישט אונד בעטויבט פון דעם אונגליק, האט צו אלעמען איינגעשטימט.

מיט צווייא מאָנאט שפעטער, ווען דיא מלחמה צווישען רוסלאַנד אונד סירקייא האט געוויטהעט, האט ווראָנסקי, אויף זיינע אייגענע הוצאות, אויסגעשטאמעט א קאָמפאניע סאָדאטען.

„סײַן איינציגער וואונש איז,“ האט ווראָנסקי געזאגט, „צו קומען מיטן טויט פנים־אלפנים. מוטה וועט מיר ניט פעהלען, ווייל דאס לעבען האט פאר מיר קיין ווערט. דאָרט, אויפן שלאַכט־פעלד, האָף איך צו געפינען רוה.“

אידער ער איז אוועק, האט ער זיך געזעגענט מיט זיינע פריינדע. יעדער האט איהם געוואונשען גליק. ער איז ארויף מיט איין פוס אויף דער טרעפ פון דעם וואַנאָן אונד נאך אמאל בליקענדיג אויף דיא בעקאנטע געזיכטער פיעללייכט צום לעטצטען מאָל, האט ער זיך דערמאָהנט אָן אַנאַץ. ער האט זיא נאך אמאל געזעהען וויא צור צייט ווען זיא האט געלעבט: העררליך, שעהן, גראַציעז אונד ליבענסווירדיג.

א שטראָם טרערען האט זיך א גאָס געמאָן פון זיינע אויגען אונד זיין גאַנצער קערפער האט אויפגעציטערט.

„סײַן ארמע אַנאַ!“ האט ער געמורמעלט, „איך וועל מיך אויף אימער פּעראייניגען מיט דיין גייסט אויפן שלאַכט־פעלד!“

דאָן האט דיא באַהן אָנגעפאָנגען צו געהען אונד ער איז אריין אין וואַנאָן וואו ער האט זיך אוועק געזעצט פּערוואַנקען אין געדאַנקען. זיין מאָגערעס אונד בלייכעס געזיכט, האט עדות געזאגט אויף זיינע גרויסע זעלען־שמערצען.

דער וועלט־בעריהמטער בוך
אנקער טאָם קעבין
 פון הערריעט ביטשער סטאָן

איז יעצט איבערזעצט געוואָרען אין אידיש

פון י. יאָפּפּאָ.

דיזער בעריהמטער בוך האָט מיט פופציג יאָהר צוריק אויפגעשטוהמט די גאַנצע וועלט און האָט געפיהרט צו דער אַבשאַפונג פון דער שקלאוועריי וועלכע האָט דאָן עקסיסטירט אין אַמעריקאָ.

אין „אַנקער טאָם קעבין“ ווערט גענוי און פינקטליך געשילדערט דער גאַנצער העסליכער האַנדעל וואָס עס איז אָנגעגאַנגען אין אַמעריקאָ מיט די שוואַרצע שקלאַ-ווען, ווי מען האָט זיי געקויפט און פערקויפט אַזוי ווי בהמות. מען פלעגט פערקויפן אַ פאַטער פון אַ פאַמיליע, אַ מוטער פון קינדער, קינדער פון עלטערן און שוועסטער פון ברידער, מען האָט ניט געוואוסט פון קיין רחמנות, מען האָט ניט געקוקט אויף טרעהערן און מען האָט זיך ניט צוגעהערט צו קיין וויינען.

מען פלעגט אויך פערקויפן אַ מוטער צו איינעם און איהר קינד צו איין אַנדערן, און די שיידונג צווישען מוטער און קינד איז געווען הימעל־שרוינענדיג. מען פלעגט מיט זיי אַרבייטען אַזוי ווי מיט פערד און זיי שלאָגען גאַר אַהן ערבאַרמונג.

מען פלעגט זיי שמויסען ביז בלוט און נאַכדעם אויסוואַשען זייערע וואונדערן מיט עסיג און זאלץ, אָד דער בראנד זאָל ניט צופאלען.

יונגע שקלאַווינס פלעגען בערויכט ווערען פון זייער עהרע און געטריבען ווערן צו פערדינען שאַנד־געלד.

דיזער גרויס־האַטען, וועלכע זיינען דורך דיזער בוך בעקאַנט געוואָרען, האָבען אַרויסגערופן אַ שטורם אין דער גאַנצער וועלט, און האָבען געבראַכט צו דער בירגער־קריגע און צו די אַבשאַפונג פון דער שקלאַוועריי.

„אַנקער טאָם קעבין“ איז אַרויסגעגעבען געוואָרען אין אַ פראַכט־אויסגאַבע. אַ גרויסע צאהל בילדער קומען אין בוך אַרײַן, וועלכע שטעלען פאַר די פערזאָנען און די סצענעס, וועלכע ווערען דאַרען געשילדערט, און דאָס מאַכט דעם בוך אויף סערגעוועהנליך רייך און שעהן.

אַ פראַכט־אויסגאַבע פון „אַנקער טאָם קעבין“ איז אַנדערע שפראַכען קאַסמ ניט וועניגער ווי 2 דאָלאַר. אינזער פרייז פיר אַ פראַכט־אויסגאַבע אין אידיש איז

פלוז \$125

(פאַרמא פריי.)

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

50-52 Eldridge St.,

New York.

א נייעם אין דער אידישער ליטעראטור!

עס איז ערשיענען אין אידיש א

געאגראפיע

— 11 —

אלכסנדר האַרקאָווי.

איינגעטהיילט אין דריי אבטהיילונגען :

1. מאַטעמאטישע געאגראפיע
2. פיזישע געאגראפיע
3. פאליטישע געאגראפיע.

מאַטעמאטישע געאגראפיע בעהאַנדעלט די ערד אַלס הימלי-
שען קערפער. זי בעשרייבט איהר פאָרם, ווייזט אָן איהר גרויס און
ערקלערט איהר בעוועגונג אין-וועלט־רוים ; זי לערנט, ווי די ערד
איינצוטהיילען און ווי צו בעשטימען די לאַגע פון ערטער אויף איהר.
די בעשרייבונגען און ערקלעהרונגען פון דיעזער אבטהיילונג פון גע-
אָגראפיע זיינען געגרינדעט אויף אסטראָנאָמיע.

פיזישע געאגראפיע בעצייכענט די פערשיעדענע פאָרמען פון
לאַנד און וואַסער, ווי די נאַטור האָט זיי געמאַכט : וועלט־טהיילען,
אינזלען, בערג, טהאלען, ימים, טייכען א. ז. וו. ; ערקלערט געאָלאָג-
ישע ערשיינונגען, ווי ערד־ציטערניסען און אויפרייסונגען פון וואַל-
קאַנען ; שילדערט לופט ערשיינונגען : ווינטען, טומאן, רעגען,
שנעע, וועטער, קלימאַט, אָפּשפיעגלונגען פון ליכט א. ז. וו. און בע-
שרייבט די פערשיעדענע מינים פלאַנצען און חיות, וועלכע געפינען

זיך אויף דער ערד. דיעזע אכטהיילונג פון געאגראפיע בערוהט אויף
גאטורניסענשאפט.

פאליטישע געאגראפיע בעשרייבט די ערד לויט איהר איינ-
טהיילונג אין מדינות און גיט ידיעות וועגען נאציאנען, פעלקער, זייע-
רע ציוויליזאציאנען, רעליגיאנען, בעשעפטיגונגען, פארמען פון רעגירע-
רונג א. ז. וו. דיעזע אכטהיילונג פון געאגראפיע געהערט צו עטנאגרא-
פיע אדער פעלקער-בעשרייבונג.

וואס דער פערפאסער זאגט אין פארווארט צו דער „געאגראפיע“:

אין אידיש זיינען שוין געשאפען געוואָרען א שעהן ביסעל בע-
לעהרענדע ווערק פיר די נוצען פון אונזערע מאַסען; אָבער עס איז
א מערקווירדיגע זאך: וועהרענד אונזער ליטעראַטור איז פעהרעלט-
ניסמעסיג רייך אין פערפאסונגען איבער הויכע ענינים, ווי קולטור-
געשיכטע, גאטורניסענשאפט, פילאָזאָפיע א. ז. וו., איז זי גאנץ
אַרים אין ווערק איבער עלעמענטאַרע (אַנפאנגס-) קענטניסע, וועלכע
זיינען דער גרונד־שטיין פון בילדונג און א נויטהיגע פאַר־שטופע צו
די דאָזיגע הויכע געגענשטענדע. בעזאָנדערס איז ביי אונז געבליבען
לעדיג דער אָרט פיר געאגראפיע, וועלכע איז פיעלייכט די וויכטיגסטע
פון אלע עלעמענטאַרע ידיעות. אויסצופילען דיעזען לעדיגען אָרט
אין אונזער בעלעהרענדער ליטעראַטור ערשיינט דיעזעס ווערק: גע-
אגראפיע אדער בעשרייבונגען פון דער ערד.

אַרויסגעבען א געאגראפיע אין אידיש איז געווען דער טרוים
פון דעם פערפאסער זייט פיעלע יאָהרען און ער שעצט זיך יעצט
איבער־גליקליך, וואָס דיעזער חלום זיינער איז ענדליך פערוויקליכט
געוואָרען, ער האָפט אַן דיעזעס ווערק וועט געפינען א גרויסע פער-
ברייטונג צווישען אונזערע מאַסען, וועלכע נויטהיגען זיך אזוי שטאַרק
אין די ידיעות, וואָס ווערען אין איהם געגעבען.

די געאגראפיע ענטהאַלט א גרויסע צאָהל צייכונגען, בילדער
און מאַפס מיט ערקלעהרונגען, איז געדרוקט אויף דעם בעסטען, שעהנ-
סטען און מטייערסטען פאַפיער און געבונדען אין צוויי עקסטראַ שעה-
נע פראַכטיבענדער.

פרייז בלויז 3 דאלאר

(פאַרטא פרייז)

HEBREW PUBLISHING CO., 50-52 Eldridge St., New York.